CICERONE SBANȚU

PROSCRISUL

ROMAN

CICERONE SBANȚU

PROSCRISUL

ROMAN

Editura CENTAUR
IAȘI — 1991

coperta : LOUISE ATUDOREI

ISBN 973—95 061—0—2

1.

Aterizarea a fost violentă și m-am lovit atît de zdravăn, încît am *adormit* pe loc, somn fără vise din care ar fi fost bine să nu mă mai trezesc...

Nu ar fi fost desigur nici o pagubă, pentru nimeni; un proscris ca mine este *ras* din toate evidențele și toată lumea îl uită imediat, îl înmormîntează ca să zic așa, fără cuvîntări îndoliate, fără muzică, flori și alte nimicuri dintr-astea...

Eh, fir-ar să fie, ar trebui să încep cu începutul deși, dacă stau și cuget, habar nu am unde-i începutul. Și chiar dacă l-aș dibui și aș putea înșira o poveste logică, problema rămîne aceeași ; nimeni, niciodată nu va afla această poveste.

Ei, și ? Trebuie să am o ocupație, altfel putrezesc de viu ! Nu cumva de la obiceiul ăsta afurisit de a despica firul în patru mi se trage expulzarea ? E o idee care trebuie analizată profund. Timp am berechet...

Deci, sînt Peter Danubian junior, zis Piro, născut pe Pămînt și *transferat* la nici o săptămînă după eveniment, împreună cu părinții, pe planeta *Kaba* încălzită — vorba vine ! — de *Formalhaut*, adică la capătul lumii.

Am făcut ochi în nenorocitele de sere și laboratoare de pe *Kaba*, iar cînd am început să mă dumiresc

ce-i cu mine și să tînjesc după fermecatul Pămînt, au năvălit peste noi monștrii de pe *Ortix*. Au fost învinși, ce-i drept, dar printre sutele de coloniști dispăruți au fost și părinții mei, așa că șansa de a mă întoarce foarte repede acasă a devenit practic nulă.

Ce poate să facă un orfan pe *Kaba* ? Bineînțeles, școala de pilotaj. Asta am și făcut și am devenit foarte bun, atît de bun încît mai tot timpul îl petreceam în nava de *patrulare*, toată lumea fiind astfel extrem de mulțumită.

Un tip dificil și violent ca mine trebuie ținut cît mai departe, atît pentru binele colectivității, cît și pentru binele lui...

Un coleg mai hîtru mi-a zis Piro și de atunci, pot să pariez, numele meu adevărat a fost uitat cu desăvîrșire. La început, am cam împărțit pumni celor care îndrăzneau să-mi spună Piro, apoi m-am obișnuit și chiar a început să-mi placă...

Ca să vă faceți o imagine cît mai completă despre Piro, aflați că e un individ cam mărunțel, nu grozav de bine făcut — aparent, bineînțeles ! — și care, conform aprecierilor unui mare specialist, suferă de *complexul lui Cain*. Personal, eu refuz să dau crezare acestui diagnostic, dar cînd sînt singur — și asta s-a întîmplat tot mai des în ultima vreme — constat că invidiez pe toată lumea, inclusiv pe indigenii de pe *Kaba* care sînt, fie vorba între noi, făpturi inteligente, dar urîte de mama focului.

Dacă sînt un complexat, e bine să-mi acordați circumstanțe atenuante oameni buni ; am rămas singur prea devreme și m-am născut pe Pămînt. Cum poți scăpa de această obsesie ; Pămîntul ? Poate să-mi spună cineva ?

În rest, la cei douăzeci și doi de ani ai mei, nu am de ce să mă plîng ; sînt puternic, sănătos și

aproape întreg. Nu punem la socoteală banala operație de înlocuire a rinichiului drept care mi-a fost distrus, dacă vă mai amintiți, în prima mea întîlnire cu piratii *Aiuti*. Ehei, atunci am devenit un fel de erou, dar conform bunului nostru obicei, totul s-a uitat foarte repede...

Trebuie să recunosc, desigur, că am devenit din ce în ce mai urîcios, fapt care a dus la o rărire rapidă și substanțială a rîndurilor celor pe care îi considerăm prieteni și, ce-i mai grav, un refuz tot mai evident al femeilor de a-mi sta prin preajmă. Să le fie de bine !

Motivele ? Să mai vedem. *Încă* nu dau vina pe nimeni. Cînd eu însumi voi fi lămurit, cînd voi afla cum de am ajuns un tip atît de periculos încît să fie necesară expedierea mea în acest *loc de veci* care se cheamă *Hades*, vă voi informa. Oare voi afla vreodată ?

Oricum, încet și cu mare grijă o să pun cap la cap feluritele năzdrăvănii care s-au depozitat pe scoarța cerebrală, o să le ordonez cu mare discernămînt și cine știe, poate dau de capătul firului. Nu știu dacă mie o să-mi mai folosească la ceva acest travaliu, dar sper că memoria computerului capsulei care înregistrează conștiincios *totul*, o să încapă cîndva pe mîini *cinstite*...

Așadar, după ultima misiune de patrulare, imediat după ce am așezat *patrula* pe pista subterană, am și fost luat în primire de frumoșii noștri colaboratori coloidali care, politicoși dar fermi, m-au transportat ca pe un colet prețios în celula numărul unu a rachetodromului. Ori, toată lumea știe ce înseamnă această celulă numerotată nevinovat *numărul 1* !

De obicei, reacționez destul de repede, dar de data asta pacă mi-a luat cineva mințile ! M-am lăsat condus și închis frumușel în celula inexpugnabilă, fără

să zic nici pîs și abia după ce au dispărut roboții mi-am dat seama că mi s-a înfundat, că s-a produs ireparabilul.

Am făcut o analiză minuțioasă a ultimei patrulări și am ajuns la concluzia că nu făcusem nici o gafă, că zborul se desfășurase conform programului, că nu se înregistrase nici cel mai mic incident.

Atunci ? Ce naiba î-o fi apucat ?!

Am stat închis două perioade-kaba, ceea ce ar însemna cam cincizeci de ore terestre, fără ca cineva să binevoiască să mă întrebe de sănătate. Am primit, ce-i drept, foarte regulat, hrana și băutura necesară prin sistemul automat, dar numai atît.

Am făcut scandal, am mai spart cîte ceva, am împrăștiat alimentele pe pereți, dar cei de afară nici nu s-au sinchisit. Poate sperau să-mi sparg și capul de vreun perete ? Să aștepte ! Nu le-am dat această satisfacție, cu speranța că voi ieși de acolo pentru o mică *explicație*.

M-am înșelat.

Pe la sfîrșitul celei de a doua perioade, m-a cuprins un somn teribil din care m-am trezit în capsula ce mă transporta spre *Hades*.

Cred că ar fi momentul să descriu necunoscuților mei auditori, din cine știe care viitor, cum arată o asemenea capsulă. E o chestie strict specializată pentru expedierea prescrișilor, o navă avînd combustibil numai pentru *dus*. Cel închis în ea nu are nici o posibilitate de a interveni asupra traseului și nu poate nici măcar să se sinucidă, distrugînd nava. Formidabil, nu ?! Are în schimb alimente și tot felul de accesorii necesare unui om normal pentru un trai liniștit de peste două sute de ani. E drept, nici un om nu trăiește încă atît, dar nu sînt excluse excepțiile ! Ba, la bord se află și cîteva arme, scule, tot felul de chestii distractive, mai puțin o ființă de

sex opus cu care să mai schimbi din cînd în cînd cîteva cuvinte.

Colivia despre care vă povestesc aterizează automat și abia după aceea se deschide, permițînd proscrisului să se bucure de libertatea și frumusețile de pe *Hades*.

Poftim, chiar în clipa asta s-a deschis și capsula mea, dar nu sînt grozav de curios să mă reped afară. Știți de ce ? Nu aveți de unde să știți, pentru că ceea ce o să vă spun acum a făcut parte dintr-o misiune strict secretă. Cum nu mai am nici un motiv serios să păstrez secrete, aflați că am făcut parte din echipajul care a prospectat cîndva această blestemată planetă. Chiar eu am botezat-o *Hades*. Aflasem de la tatăl meu că acest cuvînt semnifică un *loc de veci* îngrozitor.

Da, planeta asta e un iad în care, ce-i drept, nimeni nu fierbe în smoală și nici nu este prăjit la foc lent. Dar, aflați de la mine, dacă cineva, vreodată, o să vă propună să alegeți între smoala fierbinte și locul ăsta, să optați urgent pentru smoală.

Deci, *Hades* este o planetă acoperită în proporție de peste 90% de un singur ocean, din care răsar exact unsprezece mii de insule aproximativ identice; sol stîncos, suprafețe ce variază între 15 și 20 kilometri pătrați, arbori înalți, enormi, a căror scoarță violetă se asortează cu frunzele de un roșu obositor, cîteva plante pipernicite ce răsar pe ici pe colo printre stînci și un aer ce se poate respira. Gravitația este egală cu cea de pe *Kaba*, temperatura constantă se plimbă între 20 și 30 grade U, nu există zi-noapte, diferența constînd doar în cele două culori — roșu și galben — asigurate de cei doi sori. Nu există furtuni, nu-ți trebuie costume speciale ca pe *Kaba*, nu mori de frig și nici de căldură, nu se aude nici cel mai mic zgomot, niciodată suprafața oceanului nu

este tulburată de vreun val și nici o frunză nu tresare la vreo adiere accidentală.

Totul este *încremenit*, da, încremenit, ca într-un veritabil loc de veci care se respectă.

Bine, o să spuneți, dar este minunat!

Eroare!

Aflați că nici în ocean, nici în sol și nici deasupra lui nu există nici cea mai slabă urmă de viață, *nici un fel* de formă de viață.

Nu vi se pare caraghios? Nu vă cuprind așa, niște frisoane, gîndindu-vă că deși aparent ar exista condiții, viața a refuzat să apară pe această planetă?

Și asta nu este încă tot ce am de spus!

Ei bine, la început s-a încercat colonizarea cu voluntari și credeți-mă, nu puțini au fost cei care s-au repezit aici. Au venit de pretutindeni, atrași de condițiile ce păreau nemaipomenite față de alte planete și s-au apucat gospodărește de treabă. Entuziasm general! Apoi, a urmat *tăcerea*...

Ca un cunoscător al problemei, am fost trimis din nou spre *Hades*, să văd cum o mai duc coloniștii și mai ales, să aflu de ce tac. Mi-am format o echipă zdravănă și am plecat, avînd ordin strict să nu cobor la sol; faci toate investigațiile necesare, dar nu cobori la sol! Așa mi s-a ordonat, așa am făcut. Timp de trei perioade-kaba ne-am tot învîrtit, am pus aparatele la treabă, am trimis sonde, dar nici urmă de coloniști. Lăsaseră pe insulele lor tot calabalîcul și dispăruseră fără urmă. Navele cu care veniseră erau de asemeni la locurile lor, dar combustibilul din rezervoare se făcuse nevăzut. Nici o urmă care să ne îndemne să credem că s-ar fi dus vreo luptă, sau că vreo molimă năvălise din străfundurile oceanului neclintit.

Am lăsat pe orbită un satelit de supraveghere și ne-am întors pe *Kaba* unde am prezentat raportul

însoțit, bineînțeles, de fel și fel de supoziții, care de care mai trăsnite.

Au trecut apoi cîteva sute de perioade-kaba, nici un colonist nu a mai dorit să se instaleze pe *Hades*, despre cei dispăruți acolo nici o veste, iar cînd unuia din comandament i-a venit ideea să expulzeze pe *Hades* pe cei indezirabili, comandantul a exclamat: Ecelent!

S-a găsit și o motivație; poate vreunul dintre acești disperați o să dezlege enigma.

Au fost construite acele capsule minunate și operațiunea a fost pornită fără ca cineva să se împotrivească. Excelent!

După cum se știe, nici unul dintre acești nenorociți nu a mai dat vreun semn de viață, uitați în acest loc de veci atît de prieteni cît și de dușmani.

Cred că v-am povestit suficient și ar cam fi cazul să ies, să văd cum arată *insula mea*.

Îmi prind arma la centură, îmi iau o mică rezervă de hrană și apă și pășesc cu dreptul pe solul stîncos, nu înainte de a face obișnuita și obligatoria analiză a aerului, a temperaturii și umidității. Totul e O. K., adică pe o rază de cîțiva kilometri nici un pericol.

Am declanșat sistemul de protecție a capsulei și la drum, plin de optimism și visuri îndrăznețe! Dacă e cineva prin preajmă care înghite coloniști, trebuie să afle că o să-mi vînd scump pielea, deși cred că nu de pielea mea este mare nevoie pe aici.

Să nu credeți cumva că vorbesc de unul singur și destul de tare, doar așa ca să mă aflu în treabă. Comentez cum pot tot ce văd și simt, tot ce gîndesc, pentru ca informațiile preluate de computerul capsulei cu care sînt în permanentă legătură, să fie cît mai complete. Dacă eu dispar, tot va rămîne ceva în urma mea și poate, cine știe, cineva, cîndva...

Intrigați, o să vă întrebați desigur dragii mei viitori auditori ; bine, dar satelitul de supraveghere ce face ? Face ce poate, adică semnalizează dispariția coloniștilor, fără să poată determina motivele și contabilizează insulele rămase vacante, pentru ca viitorii chiriași să nu care cumva să pice peste vreun proscris ce nu a dispărut încă.

Am uitat să vă spun că de la o insulă la alta nu se poate ajunge pe nici o cale, dintr-un motiv foarte clar ; oceanul atacă și corodează în cîteva secunde obiect sau ființă, fără nici o excepție. Ei, cine s-ar încumeta să se topească de viu în felul acesta ? Au încercat, la început, cîțiva coloniști, dar rezultatul a lecuit definitiv pe ceilalți. Interdicția și motivele acestei interdicții de a lua contact cu oceanul sînt afișate în interiorul oricărei nave și chiar a capsulelor pentru proscriși...

Tot vorbind, iată, am reușit să mă cațăr pe colina lîngă care aterizasem și odată ajuns în vîrf, am constatat că mă aflu la înălțimea maximă existentă pe întreaga mea proprietate.

În spate, platoul sterp pe care se odihnește capsula, draga de ea, iar în față, de cealaltă parte a colinei care se întinde ca un brîu de la un capăt la altul al insulei, o îngrămădire de arbori cu frunze roșii.

Cu aproximație, domeniul nu poate să depășească suprafața de 15 kilometri pătrați, are o formă alungită, ovală, oarecum regulată, terminîndu-se de jur împrejur cu maluri abrupte care se înfig în lichidul vîscos. Nici nu trebuie să fac înconjurul insulei, pentru că fiind unul dintre primii exploratori ai planetei, după cum v-am mai spus, știu cum arată.

Acum, totuși, e altceva ; nu mai sînt un explorator, ci un proscris, sînt singur și, în afara zgomotelor pașilor mei, a bătăilor inimii mele și a cuvintelor pe care le tot arunc sfidător, e o liniște *absolută*, înspăimîntătoare, care te poate face foarte ușor să o iei razna. Așadar, produc zgomote cu tot ce-mi stă la îndemînă și, dacă cineva m-ar privi, m-ar eticheta fără nici o reținere drept nebun incurabil.

Am făcut un scurt popas lîngă un arbore a cărui circumferință ar fi putut fi cuprinsă doar de vreo șase ca mine, am înghițit cîteva concentrate și am tras o dușcă de apă, după care mi-am continuat incursiunea ; oricum nu aveam altceva mai bun de făcut !

M-am încurcat de cîteva ori printre amărîtele de plante care semănau atît de bine cu niște frînghii ce se înșirau printre arbori și am suportat și o ploaie rapidă, rece și binefăcătoare, absorbită în totalitate de roca poroasă, fapt care mi-a adus aminte că singura sursă de apă potabilă pe *Hades* este tocmai această ploaie scurtă și neprevăzută. Cînd mă voi întoarce la capsulă, trebuie să pun imediat în funcție sistemul de colectare...

După aproximativ două ore — dacă nu vă satisface unitatea de măsură specifică Terrei, nu aveți decît să o transformați singuri în unități de măsură de pe *Kaba*, știind că o perioadă-kaba este egală cu treizeci de ore terestre — am zărit printre arbori o construcție metalică ce strălucea sîngeriu în lumina astrului ce tocmai îl înlocuia pe cel galben.

Ei, mi-am zis, se pare că nu ai bătut drumul degeaba dragă Piro, pregătește arma și atacă plin de elan...

M-am rezemat întîi calm de o scoarță vișinie, la cîțiva metri de ceea ce fusese cîndva o navă și rontăind concentrate, am așteptat să văd dacă e vreo mișcare prin preajmă. Iluzii deșarte ! Construcția fusese părăsită de multă vreme și umiditatea acțio-

nase metodic. Lianele dizgrațioase se cățăraseră și ele, făcînd tabloul și mai deprimant.

După ce m-am convins că șansa de a întîlni pe cineva — prieten, dușman, frumos, urît, umanoid sau orice fel de altă creatură — este nulă, mi-am zis că dacă tot am bătut drumul, să intru prin fosta navă.

Interiorul, la fel de dezolant ca și exteriorul.

De reținut că nimic nu a fost clintit în urma vreunei violențe, că dacă nu ar fi fost acțiunea aerului și a lianelor cu seva lor acidă, ai fi putut să juri că pasagerii sînt pe undeva pe aproape și trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

Ei bine, cred că a sosit momentul să vă dezvălui că pe lîngă multiplele și complexele mele defecte, am și calități ; nu dezarmez ușor, sînt grozav de încăpățînat, lupt chiar atunci cînd aparent nu mai există nici o șansă și am credința fermă că întotdeauna există un drum ascuns, pe care trebuie doar să-l descopăr, pentru a mă folosi de el.

Asta nu au priceput cei de pe *Kuba* ?

Poate tocmai din cauza acestor *calități* m-au expulzat ?

Știu ceva ce nu ar fi trebuit să știu ?

Am devenit un potențial incomod ?

Aiureli !

Habar nu am de ce m-au trimis aici !

Am părăsit nava și, în semn de protest, am scos arma și am dezintegrat ce mai rămăsese din ea. A fost desigur un gest infantil, dar zgomotul produs cu această ocazie mi-a făcut bine.

Cînd mă întorc la capsula mea confecționez, fără doar și poate, o chestie care să producă zgomote ; valuri, vînt, furtună sau ce-o mai fi, numai să scap de această liniște de mormînt.

Cu moralul oarecum ridicat, mi-am continuat drumul și, cînd am ajuns la capătul insulei, m-am convins că am avut dreptate ; malul abrupt cobora amețitor drept în ocean.

Am mai stat acolo o vreme, așteptînd parcă să se întîmple ceva, apoi am făcut cale întoarsă, ocolind locul unde fusese nava.

Lumina astrului roșu este îngrozitor de obositoare. Va trebui să mă dotez neapărat cu ceva care să-mi apere ochii de acest foc continuu.

După cum vedeți, am o groază de preocupări și vă asigur că în continuare voi inventa mereu altele, pentru că inactivitatea te transformă rapid într-un cadavru...

Am depășit colina și, îndreptîndu-mă spre capsulă, cu sentimentul caraghios că mă întorc *acasă*, m-am trezit cîntînd cît mă ținea gura un cîntec, mai bine zis o melodie, pe care tatăl meu o scotea mereu din instrumentul lui ciudat, despre care poate o să vă povestesc...

În capsulă, totul funcționează normal, e răcoare și bine, iar lumina roșie de afară nu are acces.

Am verificat funcționarea ecranului de protecție, am detașat patul și m-am trîntit în el oftînd de plăcere. E o artă să găsești satisfacții în lucruri minore, nu credeți ?

După cele cîteva păhărele de alcool — produs de mîna mea, după o rețetă adusă de pe Pămînt — am avut ciudatul sentiment că nu mai sînt singur, dar am tras o înjurătură zdravănă și am adormit buștean.

2.

De regulă, inginerul Emilian Radu nu-şi petrece nopţile acasă, pentru că el începe să lucreze cu adevărat abia după ce toţi colegii Institutului părăsesc birourile şi atelierele, iar în uriaşa clădire rămîne numai el şi portarul.

La început, *stilul* acesta absolut original al inginerului a întîmpinat o opoziţie înverşunată, mai ales din partea şefilor, dar rezultatele cercetărilor în domeniul ultrasunetelor, specialitatea lui Emilian Radu, au făcut ca excentricul mod de viaţă şi muncă să fie acceptate.

De fapt, în afară de faptul că Emi nu este însurat, deşi e trecut de patruzeci de ani, că locuieşte *undeva*, pe la capătul oraşului, împreună cu mama sa, că în afară de scheme, tranzistoare, rezistenţe, circuite integrate şi tot ce înseamnă noutate tehnică nu pare să aibă altă pasiune, că este disponibil oricînd pentru a rezolva o problemă în care s-au împotmolit alţi specialişti, nimeni nu prea poate da relaţii despre acest ciudat inginer.

E un tip bine făcut, cu o siluetă de invidiat, mereu bine ras şi cu părul blond aranjat săptămînal de un frizer conservator, poartă ochelari cu ramă fină de sîrmă care îi dau un aer de neajutorat, vorbeşte extrem de rar şi numai cînd are ceva deosebit de comunicat, se îmbracă tinereşte, deşi nu pare să o facă în mod special şi, pe unde trece uită cîte ceva, fapt pentru care niciodată nu are brichetă, pix, umbrelă sau pieptene.

Nimeni nu se poate lăuda că a fost vreo dată invitat sau că a intrat întîmplător în casa inginerului ; nimeni nu ştie dacă are telefon acasă, (el susţine

că nu are şi bineînţeles, în cartea de telefoane, pe numele lui, nu apare nici un post telefonic) şi mai ales, nimeni nu ştie *cu ce se ocupă* Emi în afara orelor petrecute la Institut.

Desigur, despre un astfel de personaj apar tot felul de zvonuri, care de care mai bizare, unele îi sînt chiar aduse la cunoştinţă de binevoitori, dar inginerul se mulţumeşte să zîmbească puţin încurcat şi după un gest reflex de aranjare a ochelarilor pe rădăcina nasului, să schimbe în mod diplomatic subiectul.

Se vorbeşte despre o cumplită decepţie pe care omul ar fi avut-o în tinereţe ; se comentează că din cînd în cînd, parcă în semn de răzbunare, Emi mai are cîte o scurtă aventură cu cîte o femeie care trebuie neapărat *să fie măritată* ; unii susţin că de fapt, în căsuţa de la marginea oraşului nu locuieşte mama, ci chiar soţia suferindă de o boală... Eh, dar cîte nu se spun ?!

Cert este că atît prietenii, cît şi ceilalţi, nu se pot lipsi de anturajul inginerului adorabil care ştie să asculte şi să aprobe supus şi, mai ales, este omul pentru care nu există atît de des uzitatul „nu se poate".

La Institut primeşte şi rezolvă cele mai dificile teme de cercetare, *comprimînd timpul*, conform explicaţiei pe care obişnuieşte să o dea cînd este întrebat de ce petrece nopţile acolo. În afara Institutului, orice chestiune tehnică din domeniile electrotehnicii, ciberneticii, a ultrasunetelor, a comunicaţiilor prin satelit sau prin orice alt mijloc de propagare a undelor radio şi de televiziune, poate fi rezolvată numai de el. Niciodată nu cere şi nu primeşte nimic în schimbul serviciilor sale, fapt care iarăşi ridică numeroase semne de întrebare. În schimb, toată lumea ştie ; Emi se declară entuziasmat dacă i se

arată (sau mai ales, dacă i se oferă) un tranzistor deosebit şi rar, un circuit integrat de ultimă oră, sau chiar o banală rezistenţă realizată după o tehnologie nemaiîntîlnită.

Ei bine, dacă în seara zilei de 7 iunie 1990, inginerul Emilian Radu ar fi respectat regula şi nu ar fi urmărit emisiunea de actualităţi a canalului de televiziune naţional, existenţa sa nu ar fi fost tulburată de evenimente care să nu aibă nimic de a face cu ultrasunetele...

După o noapte petrecută la Institut, Emi a cutreierat oraşul, a intrat prin cîteva librării, a trecut pe la talcioc, locul de unde poţi procura cele mai neaşteptate lucruri, a vizitat un prieten la care a mîncat ouă prăjite şi o tocăniţă de ciuperci şi chiar a băut nu pahar cu vin de Cotnari, apoi s-a refugiat în căsuţa de la capătul oraşului, unde s-a cufundat într-un somn binefăcător ; în noaptea respectivă reuşise să termine lucrările la ultima temă ce-i fusese repartizată şi era deosebit de mulţumit.

A auzit scîrţîitul scaunului cu rotile şi, înainte de a deschide ochii, a jurat solemn că încă în această seară va îndeplini vechea promisiune de a strecura cîteva picături de ulei în angrenajele scaunului.

— E aproape şapte, Emi, se auzi glasul mamei. Nu vrei să mănînci ceva ?

În camera a căror geamuri stăteau mai tot timpul acoperite de draperii, era întuneric ; singura rază de lumină pătrundea prin uşa pe unde bătrîna intrase manevrînd roţile scaunului.

A aprins veioza, şi-a pus ochelarii, a privit cifrele ceasului electronic agăţat deasupra patului, era într-adevăr şapte fără un sfert, apoi s-a întors spre mama sa.

— Nici măcar nu te-ai dezbrăcat, îl apostrofă blînd aceasta.

— E unul dintre obiceiurile mele proaste, dar dorm mai bine aşa...

— În ultima vreme, obiceiurile tale au început să devină din ce în ce mai proaste. Ce viaţă e asta ?

— Mamă, te rog !

— Nu mai ai douăzeci de ani, iar eu nu mai am mult de trăit.

— Nu hotărîm noi cît avem de trăit.

— Nu crezi că ar cam fi cazul să devii un om normal ?

— Da, înţeleg, iar nu a venit Lina să te ajute la treabă. Îţi promit că în seara asta rămîn acasă şi pun toate treburile la punct. Spăl şi vasele...

— Nu-ţi stă bine cînd o faci pe bufonul !

— Am vorbit serios.

— Ai înţeles, Emi, că nu despre vasele nespălate e vorba...Dacă nu stai la Institut, umbli prin tot felul de case, de parcă vrei să te ascunzi de cineva. Aici, printre aparatele astea la care şurubăieşti la nesfîrşit, în spatele perdelelor trase, în afară de mine şi Lina nu are voie să intre nimeni. Telefonul îl menţii înregistrat pe numele fostului proprietar al casei şi nu am voie să spun că e, de fapt, telefonul tău. Cît o să mai dureze toate astea ? Timpul nu se mai întoarce... Nu crezi că te-ai pedepsit destul ?

— Mamă !

— Astă noapte mi-a fost rău. Am sperat că voi termina cu scaunul ăsta care scîrţîie îngrozitor, dar dorinţa nu mi s-a împlinit. Ce vrei să faci cu viaţa ta ? Marina nu se mai întoarce, iar eu aş vrea să mor ştiind că nu ai rămas...singur. Au trecut cinci ani de atunci, nu vrei să înţelegi ? Ne-am mutat din oraşul acela, ţi-am respectat durerea şi am îndeplinit tot ce mi-ai cerut, dar toate trebuie să aibă un sfîrşit.

— Mă duc să o caut pe Lina...

— Nu am nevoie de Lina ! De tine am nevoie ! Fiecare dintre noi are un destin Emi, așa a fost să fie, nu ești tu cel vinovat că...

— Am auzit asta de mii de ori !

— Fără nici un folos ! Accidentul acela nu a fost provocat de tine.

— L-am omorît pe tata, am omorît-o pe Marina, iar pe tine te-am adus în scaunul ăsta blestemat ! Nu-i de ajuns ?!

De ani de zile, nu mai ridicase glasul împotriva mamei sale, dar acum striga pur și simplu, tremurînd, parcă vrînd să se convingă că dreptatea e de partea lui.

— Nu ai omorît pe nimeni, murmură bătrîna. Camionul acela a dat peste mașina noastră. Șoferul era beat și a adormit la volan !

— Știi foarte bine că Marina m-a rugat să nu plecăm atunci la drum. De ce nu am ascultat-o ?

— Ți-am mai spus, destinul nostru e hotărît de altcineva.

— Iartă-mă, nu am vrut să țip.

— Ba să țipi, să spargi cîte ceva, să te îmbeți uneori, să-ți găsești o femeie care să te iubească, să tragi perdelele astea de la geamuri, să-mi faci un nepot, să devii un om normal !

— Mamă, știi bine, unul ca mine nu poate iubi de două ori.

— Am zis, *să te iubească* ! Vin bătrînețele Emi și, o bătrînețe petrecută de unul singur, nu-i o fericire.

— Bine, o să mă mai gîndesc...

— Aud asta de cinci ani !

— Mai avem cremă de zahăr ars ?

— Nesuferitule !

Bătrîna a întors scaunul și a ieșit din cameră, lăsînd ușa deschisă. După cîteva clipe s-a auzit ușa

frigiderului și zgomotul tacîmurilor, acompaniat de scîrțîitul ascuțit.

Emilian Radu și-a scos ochelarii, i-a frecat în neștire cu o bucățică de piele de căprioară, i-a pus la loc, i-a împins cu un deget spre rădăcina nasului, apoi s-a ridicat din pat.

Părțile componente ale calculatorului la care lucra ocupau un sfert din cameră ; rafturile cu cărți se înșirau din tavan și pînă în podea pe doi pereți, aparate de măsură, cutii cu piese, scheme prinse cu pioneze, televizorul, casetofonul video, cîteva zeci de benzi, canapeaua și fotografia Marinei.

Un exercițiu yoga, da, singura soluție...

După ce a constatat că simțurile revin pe făgașul normal, a ridicat cele două mici haltere și a început să le manevreze pînă a început să transpire.

A aruncat hainele de pe el și s-a vîrît înfiorat sub jetul rece al dușului.

Da, parcă e mai bine.

— Iar faci duș cu apă rece ? strigă bătrîna, bătînd în ușa băii.

— Fortifică organismul.

— Ți-am pregătit crema. Mănînci în bucătărie ?

— În cameră. E ceva la televizor...

Mințea, desigur, habar nu avea de programul televiziunii, dar nu ar fi vrut să se reia discuția abia încheiată.

Bătrîna îl aștepta.

— Poți să fii fericit. A venit Lina. Avem treabă.

— Bine, mamă, mulțumesc. Crema arată grozav !

A deschis televizorul și, cu farfuria în mînă, s-a ghemuit pe canapea.

Actualitățile începuseră de mult.

Pagina externă, știri, comentarii.

Inspectoratul general al poliției anunță...

Crema este într-adevăr delicioasă.

„...Accidentatul a fost dus de urgență la spitalul municipal unde, din nefericire, doctorii nu au mai putut face nimic...“

Bine, dar chestia asta s-a întîmplat în oraș la noi !

„...Deoarece asupra victimei nu s-au găsit nici un fel de acte din care să rezulte identitatea, rugăm pe cei care pot da relații să telefoneze la...“

Pe ecran a apărut preț de cîteva secunde bune chipul accidentatului ; un om trecut bine de șaptezeci de ani, cu părul și sprîncenele albe și pielea feței plină de zbîrcituri mărunte care se întretăiau într-un ciudat zig-zag.

„...Pe lenjeria decedatului și pe batistă s-a găsit cusută monograma *V.V.* ...Autorul accidentului a fugit de la locul faptei. Este vorba de o mașină *Dacia 1300*, culoare galbenă, număr de circulație...“

V.V.?!

Emi a lăsat grăbit farfuria cu cremă pe marginea canapelei și s-a apucat să întoarcă pe dos buzunarele hainelor pe care nu de mult le dezbrăcase. A răscolit febril prin toată camera, pe sub mese, scaune și chiar sub canapea, apoi a ridicat receptorul telefonului.

— Alo, a zis, familia Preotescu ?...Sărut mîna... Emi vă deranjează...Cu Teo, dacă e pe aproape... Sărut mîna...Salut bătrîne...Da, eu...A, nu, vorbesc de la un prieten...Nu am uitat ceva la tine ?...Da, da, un portofel vechi cu o monogramă...Da, da...E acolo ?...Nici o problemă, e gol...O să trec mîine să-l iau...Monograma *V.V.* ? ...O amintire... Tot nu-ți funcționează televizorul ? ...Vedem mîine, nu cred să fie o mare problemă...Salut.

A pus receptorul în furcă, a stins televizorul și a început să se îmbrace, luînd din cînd în cînd din farfuria cu cremă de zahăr ars.

În bucătărie, sub supravegherea atentă a bătrînei, Lina pregătea cîteva feluri de bucate, în timp ce mașina automată de spălat rufe funcționa din plin.

— Mamă, eu am plecat.

— Parcă spuneai că în seara asta...

— Am rămas cu lucrările în urmă și se apropie *faza*. Dacă e Lina aici, totul e în regulă... De fapt, nu cred să rămîn la Institut toată noaptea...Am plecat.

— Ai grijă !

Căzuse o bură de ploaie, numai atît cît să învioreze frunzele copacilor și să curețe aerul ; ultimile raze ale soarelui, filtrate de o perdea subțire de nori albi și pufoși, se strecurau printre blocurile din apropiere, fără să reușească să mai ajungă la căsuța inginerului Emilian Radu.

A străbătut parcul, a așteptat cîteva clipe în stația de tramvai, apoi, a pornit grăbit pe jos, ocolind cu grijă perechile de îndrăgostiți care se îndreptau spre ultimile bănci rămase libere în bătrînul parc de la capătul orașului.

Talciocul era aproape pustiu. Ici-colo, cîte un vînzător întîrziat se încăpățîna să mai aștepte vreun eventual client, alții tocmai își strîngeau marfa și vreo cîțiva, mulțumiți probabil de cifra de afaceri realizată, sărbătoreau, sub o copertină, trecîndu-și de la unul la altul o sticlă de coniac; ambalaje, gunoaie și un miros acru stîrnit de ploaie. Lîngă taraba de unde cumpărase dimineață portofelul cu monogramă, un bătrînel moțăia printre vrafurile de cărți acoperite de o folie din plastic cîndva transparentă, acum aproape opacă, îngălbenită, plină de praf și zgîrieturi.

— Bună seara, salută inginerul, împingîndu-și ochelarii spre rădăcina nasului. Merge afacerea ?

Bătrînul a tresărit, l-a privit o vreme pe posibilul client, evaluîndu-l cu atenție, apoi a răspuns prudent:

— Sînt din ce în ce mai rari amatorii de carte adevărată...Și dacă mai sînt, nu au bani...Doriți ceva ?

— De fapt...

— Păreți intelectual. Am cîteva titluri.

— Dimineață am cumpărat de alături un portofel...Îl cunoașteți pe vînzător ?

— Poftim, priviți, marfă rară... Coșbuc, „Fire de tort“ ediție 1918...Sau, poate, „Nae S.T.B.“...E un roman după Mihail Drumeș...Ehei, editurile de altă dată ! ...„O crimă celebră“...

— Interesante...Mă puteți ajuta să-l găsesc pe colegul dumneavoastră de la care...

— Nu mi-e coleg ! Un afacerist !

— În sfîrșit, vreau să-l rog ceva.

— Poate că da, poate că nu...E un individ antipatic. Știi cum îmi spune ? Hîrțogar ! De unde să știe nenorocitul ce înseamnă o carte ? ...Văd că sînteți un om subțire...Mai am ceva, o raritate...Ați auzit de Kirițescu ? Nu cred, sînteți prea tînăr...„Povestea sfîntului nostru război“...cu autograful autorului... Ilustrații de Murnu...Ediție 1930...Istorie adevărată... Cinci sute și e a dumneavoastră.

— Nu cred că...

— E o achiziție pentru care o să-mi mulțumiți.

— Nu cred că am atîția bani la mine.

— Ce v-am spus ? Lumea bună nu are bani. Păcat.

— Vreo trei sute, poate că...

— De regulă nu mă tîrguiesc, dar pentru că simt că această carte la care țin în mod deosebit încape pe mîini bune, fie, o cedez pentru trei sute. Dacă nu aș fi într-o situație financiară jenantă...Pentru unii, bătrînețile sînt grele, tinere...Doriți și o pungă ? Cinci lei...Poftim.

— Mulțumesc. Poate îmi puteți da totuși vreo relație despre...

— Desigur, pot, dar nu vă sfătuiesc să întrețineți *relații* cu individul pe care îl căutați. E o canalie ordinară !

— E o chestiune urgentă.

— De regulă, tot ce vinde e de furat ! Să țineți minte asta ! ...Mă rog, cam în fiecare seară, îl găsiți la „Berăria veche“. Știți pe unde e crișma asta ?

— Am impresia că e foarte aproape de talcioc.

— Cum ieșiți de aici, prima la dreapta...Vreo patru sute de metri...Cred că e acolo. Îl cheamă Păulescu, dar toți îi spun Gură de lup...Are o buză crestată de o lovitură de cuțit... Vă avertizez din nou, e un individ odios !

— Mulțumesc.

— Dacă vă mai interesează vreo carte deosebită, sau dacă vreun prieten caută o raritate...

— Da, desigur, la revedere.

Emilian Radu a băgat cartea învelită în pungă în buzunarul interior al hanoracului și a ieșit grăbit pe poarta talciocului. Ajuns în stradă, a constatat că deja fuseseră aprinse becurile cu vapori de mercur din vîrful stîlpilor de beton, iar lumina lor verzuie încerca să împrăștie întunericul care se instalase parcă prea brusc. De fapt, nori negri acoperiseră cerul, grăbind venirea nopții, iar un vînt subțire, sosind în rafale, scutura florile teilor.

„Berăria veche“ era plină de lume și fum de țigară, de muzică lăutărească și voci stridente.

Păulescu, ușor de recunoscut după cicatrice, ocupa singur o masă plină deja de halbe goale. Avea într-adevăr o figură care nu îmbia pe vreun alt client să-i caute compania și, după toate aparențele, Gură de lup nici nu simțea nevoia vreunui interlocutor.

A reușit să ajungă la bar, a obținut două halbe cu bere și două pahare cu rom, pe care le-a preluat stîngaci de pe tejgheaua de tablă udă, privindu-le parcă speriat. După un tur de forță printre clienții cîrciumei, a ajuns la masa lui Păulescu, a lăsat recipientele printre halbele goale și s-a așezat oftînd ; pierderile din conținutul halbelor și paharelor transportate puteau fi considerate neglijabile.

— Te-a invitat cineva ? îl luă în primire talciocarul, privindu-l fără urmă de prietenie pe deasupra halbei din care sorbise zgomotos ultima picătură de lichid.

— Bună seara, sînt inginerul Radu...

— Altceva te-am întrebat !

— Ne cunoaștem, domnule Păulescu.

— Ce vorbești ?! De cînd ?

— De dimineață, din talcioc.

— Șterge-o, pînă nu mă înfurii ! La masa asta, cît sînt aici, nu are voie să se proțăpească altcineva. Clar ?

— E vorba de o afacere.

— Afacerile le fac numai în talcioc. Aici mă recreez. Pricepi ? Valea !

— Vă rog să mă scuzați. Îmi iau berea și romul și plec... Păcat, era o afacere interesantă.

— Grăbește-te ! Ia tot ! N-am nevoie de pomana ta !

— Ce să fac ? Am sperat să bem împreună o halbă... Îmi pare rău, dar eu singur nu pot să beau ambele porții... La revedere, domnule Păulescu.

Emilian Radu s-a ridicat stînjenit, a turnat un rom într-o halbă și ținînd cana cu ambele mîini, s-a strecurat spre un colț mai liber al tejghelei de tablă.

Păulescu l-a urmărit încruntat, a aprins cu gesturi nervoase o țigară, aruncînd la întîmplare chibritul,

a vrut să se ridice, a renunțat, a turnat romul în berea adusă de inginer, a tras o înghițitură zdravănă, plescăind mulțumit apoi, ștergîndu-și spuma de pe buze cu dosul palmei, a strigat :

— Hei, inginerașule, ia fă-te încoace !

— M-ați chemat ? se interesă Emilian Radu, privindu-l timid pe deasupra ochelarilor, fără să se dezlipească de tabla udă a barului.

— Mișcă-te, pînă nu mă răzgîndesc !

— Nu aș vrea să vă deranjez, vă rog să mă credeți.

— Așează-te cînd îți spun ! Așează-te bine, nu pe un colț de scaun, de parcă ești gata să o iei la fugă. Nu mănînc oameni ! Dumnezeule, ai o mutră de nătăfleț cum nu s-a mai pomenit ! Ce naiba cauți pe aici ?

— Pe dumneavoastră.

— Sînt o persoană importantă, nu-i așa ?

— Pentru mine, da.

— Ai noroc ; mi-am făcut plinul și sînt într-o oarecare dispoziție... Ce vrei ?

— Să mă ajutați să...

— Ascultă, ochelaristule, cea mai mare tîmpenie în viață e să ajuți pe cineva ! Cînd dai de vreun bucluc, toți îți întorc spatele ! Chestie verificată.

— M-am exprimat confuz.

— Treci la subiect !

— Dimineață am cumpărat de la dumneavoastră un portofel foarte frumos. Un portofel cu monogramă.

— Te cred pe cuvînt. Vrei să mi-l dai înapoi ?!

— Nici vorbă, domnule, nici vorbă. A fost un adevărat... cum se spune ?

— Chilipir, frumosule ! Așa sînt eu, darnic !

— Cînd am ajuns acasă, am aflat că acest portofel a fost furat nu de mult unei rude mai îndepărtate...

— Șterge-o ! țipă Gură de lup, izbind cu pumnul în masă. Ascultați fraților, se întoarse el spre clienții care încremeniseră în așteptarea scandalului ce părea gata să izbucnească, nenorocitul ăsta nu miroase a polițai ?

— Vă rog, se apără Emilian Radu, vă arăt legitimația, puteți da un telefon, sînt inginer la Institutul...

— Ți-arăt eu legitimație ! zbieră Păulescu, luîndu-l de guler și trăgîndu-l spre el, peste masă. Vii la mine să-mi spui că vînd lucruri furate ?

— Poate m-am exprimat greșit, dar...

— Hei, Gură de lup, se auzi glasul barmanului, dacă ai chef de scandal, ia-ți amicul și distrează-te afară !

— Mă distrez unde am chef ! replică Păulescu, dîndu-i totuși drumul inginerului.

Barmanul a ieșit de după tejghea și prin culoarul creat la repezeală de ceilalți, s-a apropiat călcînd apăsat. Arăta ca un boxer, probabil că în tinerețe se ocupase de așa ceva, iar în mîini avea o vergea scurtă din oțel.

— Ascultă, strecură el printre dinți, aplecîndu-se ușor spre Păulescu, ultima oară cînd ți-ai dat drumul, eu am fost cel care te-am salvat. Ba am plătit și tot ce s-a spart. Nu am chef să o mai fac încă odată. Ori stai cuminte și bei pînă cazi sub masă, ori speli putina și nu mai calci niciodată pe aici ! Nu glumesc, cred că îți dai seama !

— M-a scos ăsta din sărite !

— Nu pare a fi un om care să scoată pe cineva din sărite.

— Ne puteți servi cu încă un rînd de bere și rom ? întrebă Emilian Radu, preocupat de refacerea ținutei șifonate. Nu a fost nimic serios.

— E cu autoservire, îl repezi barmanul, întorcîndu-i spatele.

— Dă bîștarii, că aduc eu, se oferă unul dintre clienți. Îmi iese și mie un rînd ?

— Bineînțeles, fu de acord inginerul, numărînd banii în palma întinsă a celuilalt.

— Ești ca un scai împuțit !

— Vă rog, domnule Păulescu, vreau să fiu bine înțeles. Plătesc. Ruda mea avea în portofel actele... Doar actele mă interesează... Știți cîtă umblătură este ca să scoți altele... Nu are altă pretenție... De fapt, în portofel, în afară de acte nu avea mare lucru... E o chestiune personală, despre care nu va afla altcineva. Pe cuvînt de onoare.

— Ți-am spus că ai o mutră care cere palme ? O mutră de nătăfleț !

— Sînt foarte sincer cu dumneavoastră...

— Și un prost vede că habar nu ai să minți !

— Am adus comanda, domnilor, zise omul care primise banii de la inginer, așezînd pe masă berea și romul. Dacă mai doriți, sînt pe aproape.

— Ți-ai ratat cariera, măi japiță, zvîrli peste umăr Gură de lup. Valea ! De fapt, ce vrei ? întrebă apoi, aplecîndu-se peste masa plină de halbe, spre inginer.

— Bănuiesc, desigur, că portofelul a fost adus spre vînzare de către o... persoană. Sînt convins că habar nu ați avut despre felul în care a fost procurat obiectul. Dacă ați avea amabilitatea să-mi spuneți cine este persoana...

— Să-l dai pe mîna presarilor ? Asta vrei ?!

— V-am mai spus, domnule Păulescu, mă interesează doar recuperarea actelor. Ruda mea este

bătrînă, iar eu nu am timp să umblu pentru a procura altele... Vă garantez că persoana respectivă nu va păți nimic și nici nu va afla că dumneavoastră...

— Ești un mare pungaș, hotărî talciocarul, ocupat apoi cu golirea primei halbe și amestecarea băuturilor abia aduse. Dacă mă minți, spuse într-un tîrziu, te găsim și în gaură de șarpe.

— Sînt convins și, repet, nu vă mint.

— Cît plătești pentru chestia asta ?

— Să zicem o mie și nici o vorbuliță nimănui.

— Păcat, nu am decît opt sute la mine...

— Ne tocmim, sfrijitule ?!

— Dacă știam... Tocmai am trecut prin talcioc, pentru a vă căuta și am cumpărat o carte. Am dat trei sute pe ea.

Păulescu se porni pe rîs, bătîndu-se satisfăcut cu palmele pe burtă :

—Te-a ras hîțogarul ! Hă-hă-hă ! E dat dracului ! Ți-a zis unde mă găsești, după ce i-ai cumpărat hîrțoagă ! Ia să văd, cu ce te-a pricopsit ?

A scos cartea din pungă, a sucit-o pe toate părțile, rîzînd în continuare a răsfoit-o, apoi a zis :

— Dă bișfarii ! Opresc și hîrgoața. Îi frac concurență moșneagului !

— Poftim, sînt exact opt sute.

— Și dacă acum, avînd banii și cartea, îți fac papucii fără să-ți vînd pontul ?

— Sînteți un om de cuvînt. Am văzut asta din prima clipă.

— Ca să vezi ! Inginerașul se pricepe și la oameni. Trebuie să recunosc, m-ai gicit! Ascultă, portofelul mi l-a adus dimineață Prichici. I-am dat cît mi-a cerut și l-am scos la vînzare. Am bănuit eu că ceva nu

e în regulă, dar afacerile sînt afaceri. Apoi, l-ai cumpărat tu.

— Unde îl pot găsi pe domnul Prichici ?

— Domnul Prichici ! răbufni talciocarul, înecîndu-se în hohote de rîs. Auzi, domnul Prichici ! Ești dat dracului, ochelaristule !

— Am greșit iarăși ?

— Calci tot timpul în strîchini ! Prichici nu-i nici domn și nu e nici... Prichici. E o poreclă... Așa e pe la noi... Gurău Fănel... Un tip simpatic... Nici nu zici că-i hoț de buzunare... Are o gagică extra... Ea știe că-i student... Pe la ea își face veacul... Strada Rozelor 15... E acolo un bloc micuț cu o singură scară... La parter... Madam Pîrvu... Așa o cheamă.

— Mulțumesc, domnule Păulescu. Pot să plec ?

— Valea ! Și ține minte, te găsim și-n gaură de șarpe, dacă te pune dracul să nu-ți tii limba acasă ! Adio !

Emilian Radu și-a aranjat ochelarii, încercînd să ascundă lumina jucăușă a ochilor, s-a ridicat, a așezat cu grijă scaunul, a salutat scurt, după care s-a strecurat afară.

Vîntul se întețise și stropi rari și mari de ploaie cădeau cu zgomot pe asfalt.

Strada Rozelor, 15...

A tras fermoarul hanoracului, a ridicat gluga și s-a adăpostit sub coroana deasă a unui tei.

După exact douăzeci și cinci de minute a reușit să oprească un taxi particular. Omul de la volan i-a spus că știe pe unde vine strada Rozelor, i-a comunicat ferm prețul — cincizeci — și a demarat, pornind în același timp și ștergătoarele de parbriz.

— E bine că plouă, a zis el, am neamuri pe la țară și mi-au spus că e nevoie de apă. Vreo cîteva reprize dintr-astea și recolta e asigurată. Numai de nu ar bate cu gheață...

„Pasagerul nu prea are chef de vorbă, mă rog, treaba lui.De fapt și eu sînt cam obosit, așa că mai fac vreo două curse și mă retrag. Astăzi a fost o zi bună..."

Șoferul a virat din strada principală pe o alee dintre blocuri, a încetinit, privind cu atenție numerele înscrise pe clădiri.

— Cincisprezece ați spus ? întrebă el.

— Da, Rozelor, cincisprezece.

— Cred că am ajuns.

— Mulțumesc, poftim banii, bună seara.

Blocul, o construcție mai veche, numai cu trei etaje, înconjurat de copaci și un gard viu bine întreținut, arăta destul de cochet și evident, locatarii erau oameni gospodari ; ferestrele acoperite de obloane rulante, o lampă din fier forjat agățată sub copertina de la intrare, o alee din dale de ciment printre care nu se zărea nici o buruiană, în dreapta o mică parcare, iar lîngă ușa de la intrare, pe perete, o instalație de interfon cu butoane și numele fiecărui locatar pe un afișaj luminat discret.

Pîrvu Silvia, apartamentul doi...

Emilian Radu a încercat ușa, era încuiată, apoi a apăsat pe butonul interfonului. După cîteva secunde s-a auzit o voce plăcută, amabilă :

— Da, vă rog.

— Doamna Pîrvu ?

— Exact.

— Mă numesc Emilian Radu...

— Nu am avut plăcerea.

— Sînt un... coleg... Cu Fane aș dori...

— Regret, încă nu a ajuns acasă. Dacă doriți, îl puteți aștepta. Să deschid ușa ? Are niște cursuri după masă.

— Nu, mulțumesc, nu e nimic urgent. O să-l mai caut. Sărut mîna.

— Cum doriți. Bună seara.

Inginerul a oftat, a ridicat gluga, hotărît să aștepte, iar cînd a simțit o mînă apucîndu-l de umăr a tresărit și s-a întors speriat.

Un bărbat mai înalt decît el cu aproape un cap, îmbrăcat într-un impermeabil negru, cu fața împodobită de o barbă neagră frumos croită, îl privea ironic.

— Bună seara...colega, spuse acesta, sfredelindu-l cu o privire albastră și rece. Nu-mi amintesc să fi avut onoarea !

— Mă numesc Emilian Radu.

— Asta am auzit.

— E o chestiune mai delicată și nu am vrut să..

— Ce vorbești, domnule ?

— Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră. Confidențial. Cred că nu e bine aici. Oricine poate deschide interfonul și ar putea să audă...

— Ești de la poliție ?

— Poftim legitimația, se grăbi inginerul, căutînd prin buzunare cartonașul. Presupun că sînteți domnul Gurău.

— Ați intuit exact, veni sarcastic răspunsul. Mda...inginer... Emilian Radu... Să auzim !

— Nu aici. Am zărit în parcare o bancă și o copertină.

— Poate altă dată. Acum sînt grăbit. Dacă o să am nevoie de dumneavoastră, vă caut la Institut ; în cazul cînd această legitimație e adevărată.

— E vorba de un portofel cu monogramă, spuse repede inginerul, băgînd în buzunar cartonașul.

— Ce...portofel ?!

— Vă rog, nu aici.

— Sînteți un tip interesant. Bine, fie, vă acord cinci minute.

Bărbatul coborî treptele, parcurse cu pași mari cei cîțiva zeci de metri pînă sub copertina din parca-

re, rămînind apoi în picioare lîngă banca construită din bare de metal.

— Ascult, făcu el nervos, mîngîindu-şi cu un gest reflex barba.

— Vă rog să nu vă supăraţi şi să fiţi ferm convins că această discuţie va rămîne numai între noi doi.

— Nu s-ar putea să treceţi direct la subiect ?

— Dimineaţă, foarte devreme, unei rude i s-a furat un portofel... Un portofel cu monogramă aurită...

— Ce vreţi să insinuaţi ?!

— Mă interesează numai actele din acest portofel, ca să evit alergătura şi groaza de timp ce trebuie pierdută pentru a le înlocui. Ruda mea este foarte bătrînă, iar eu...

Emilian Radu a simţit că urmează lovitura, a parat cu ambele mîini, prinzînd fulgerător braţul celuilalt şi îndoindu-i-l la spate.

— Eşti mai puternic decît pari! constată surprins Gurău.

— Reacţie de apărare, se justifică inginerul, zîmbind vinovat şi eliberînd braţul agresorului. Nu sînt adeptul violenţei. Sînt şi foarte discret. Niciodată doamna Pîrvu nu va afla că nu sînteţi student, că dimineaţă aţi furat acel portofel pe care l-aţi predat spre vînzare lui Gură de lup...

— Ştii cam multe pentru un oarecare inginer ! Păulescu te-a trimis aici ?

— V-am spus, sînt discret şi nu mă interesează decît recuperarea acelor acte. Vă promit că nu vă voi mai deranja niciodată. Bănuiesc, de fapt sînt sigur, că nu le-aţi distrus.

— De ce, mă rog ?

— De regulă, *hoţii de buzunare* lasă astfel de acte într-un loc unde pot fi găsite. Personal am trecut printr-o astfel de întîmplare.

— Ştii ce ? Eu nu aş fi avut curaj să vin aici şi să spun ce spui dumneata !

— Nu e vorba de curaj. Pur şi simplu vreau să evit o pierdere inutilă de timp. Sînt foarte ocupat.

— Să fim clari, domnule...inginer ! Nu ştiu nimic despre *hoţul* despre care vorbiţi. Pot doar să vă informez că *am auzit* că acele acte pe care le căutaţi ar fi fost depuse, la întîmplare, în cutia poştală numărul *46* de la scara *A* a blocului *Muntenia*.

— Ruda mea o să fie foarte încîntată, dacă le găseşc.

— Puţin mă interesează. Nu v-am spus nimic şi, bineînţeles, nu v-am întîlnit niciodată.

— Evident, domnule Gurău.

— Iar în toamnă, o să devin precis.... student.

— Să vă ajute cel de sus. La revedere.

Emilian Radu şi-a tras la loc gluga şi s-a îndepărtat grăbit de parcare, fără să mai privească în urmă.

Oameni ciudaţi, gîndi el, se *topesc* atît de uşor, de parcă ar fi din ceară !

Ploaia se dezlănţuise, perdeaua de apă transformase străzile în adevărate rîuri, iar inginerul constată că nu mai este necesar să se adăpostească undeva ; hainele erau deja ude, iar pantofii îşi pierduseră rolul de protecţie.

Blocul *Muntenia* era amplasat în centrul oraşului şi după aproape jumătate de oră, Emilian a reuşit să se refugieze în holul scării *A*. A dezbrăcat hanoracul şi l-a scuturat. Fiind impermeabil, acesta îl apărase oarecum, în schimb pantalonii stăteau ca două burlane din care continua să se scurgă apa, iar şosetele musteau în apa strînsă în pantofi.

Bine că nu *a bătut* cu gheaţă, îşi aminti el, zîmbind.

A șters îndelung ochelarii, i-a împins spre rădăcina nasului, apoi s-a îndepărtat spre cutiile poștale care ocupau un perete al holului.

Ușa de la intrare s-a deschis și doi tineri au trecut în goană pe lîngă el, fără să-i acorde vreo atenție ; au intrat în lift, trîntind ușile.

Cutia poștală *46*.

Se vede treaba că proprietarul nu prea primea corespondență și nici abonamente nu avea ; cutia nu era prevăzută cu lacăt, nici nu avea vreo încuietoare mai specială, ca celelalte. Un praf gros demonstra că nu se umblase de mult la ea.

După ce a ascultat atent zgomotele din bloc, Emilian Radu a apucat de ușiță și a tras. Nu a simțit nici o împotrivire. Cutia nici nu era încuiată. În interior, un buletin de identitate în coperți de plastic transparent.

A luat actul, l-a introdus repede în buzunarul interior al hanoracului, a tras fermoarul și a ieșit grăbit.

Ploua în continuare, dar vîntul se oprise și picăturile de apă cădeau acum perpendicular, într-un ropot uniform.

Emilian Radu a traversat strada și s-a oprit sub copertina luminată de un bec de neon care clipea obositor, gata să se stingă, la intrarea unui magazin de sticlărie. Nerăbdător, a scos actul de identitate și așezîndu-și mai bine ochelarii, l-a deschis. De pe prima pagină îl privea bătrînul prezentat în emisiunea de actualități. Vincent Vasiliu, născut la 18 septembrie 1905, domiciliat în strada Sulfinei numărul 47. În coperta de plastic, împăturit, un decupaj dintr-un ziar și o fotografie îngălbenită de vreme.

Fotografia fusese realizată, evident, într-un atelier de prin anii '40, avea și o ștampilă „foto Mandrasi", nu lipsea decorul artificial format dintr-o draperie și un piedestal sculptat pe care se odihnea o vază cu flori, pe un fotoliu stătea victima accidentului de circulație, o fetiță drăgălașă i se cocoțase pe genunchi, în dreapta, în picioare, o tînără zîmbea celor doi de sub o pălărie pretențioasă, iar în spate, doi bărbați priveau parcă speriați obiectivul aparatului de fotografiat.

Fotografia decupată din ziar era însă foarte recentă. Reprezenta un bărbat tînăr fluturînd bucuros o mînă spre fotograf. Instantaneul fusese surprins pe o stradă, în fața unei vitrine pe care se distingeau pictate literele *COR*. litere care făceau probabil parte dintr-un cuvînt mai lung, acoperit de cei cîțiva trecători surprinși întîmplător de fotograf în spatele tînărului.

Strada Sulfinei 47, gîndi inginerul, e pe undeva nu prea departe de blocul Muntenia. Nici nu e prea tîrziu, acele ceasornicului arătînd că mai este un sfert de oră pînă la zece.

A băgat la loc în buzunar buletinul de identitate, și-a tras gluga pe frunte pentru a apăra ochelarii de ploaia care continua să se reverse în același ritm, a ocolit uriașul bloc, aventurîndu-se apoi pe străduțele din spatele lui, străduțe pavate cu piatră cubică, cu trotuare recent asfaltate și căsuțe care rezistaseră expansiunii nemiloase a noilor concepții despre urbanizare.

De după garduri, coroanele bătrînilor arbori acopereau trotuarele și o bună parte a străzii, vrînd parcă să demonstreze inutilitatea celor cîteva becuri anemice plantate din loc în loc pentru iluminatul public.

La ora zece fără cinci minute, Emilian Radu a

ajuns în dreptul porții cu numărul 47 de pe strada Sulfinei. Un gard din lemn îmbătrînit de ani, cu straturile de vopsea succesive scorojite, despărțea strada de o căsuță fără etaj, ascunsă de tufe înalte de trandafiri și cîțiva tei, la fel de bătrîni ca și construcția. De la poartă, o alee îngustă, pietruită și mărginită de două șiruri de crini, ducea la o ușă masivă din lemn.

Poarta nu era zăvorîtă, așa că inginerul a împins-o ușor, a făcut un pas pe aleea pietruită și s-a pomenit față în față cu un cîine uriaș, alb, ud, care, așezat pe labele din spate, îl privea curios, fără să scoată **nici cel mai mic sunet.**

A vrut să se retragă, a ezitat cîteva secunde, cîinele nu părea agresiv, a renunțat, s-a apropiat și lăsîndu-se pe vine a întins mîna, atingîndu-i blana îmbibată de apă.

— Ce faci bătrîne? a întrebat în șoaptă, mîngîindu-l ușor pe cap. Îți aștepți stăpînul? Am o veste nu prea bună... E cineva acasă?

Cîinele a lătrat o singură dată, scurt și răgușit, i-a întors spatele, a pornit încet pe alee și s-a culcat cu botul pe labe, gemînd încetișor, în fața ușii.

— Să nu-mi spui că ești singur. Trebuie să mai fie cineva pe aici.

Nici o fereastră a casei nu era luminată și inginerul a insistat, bătînd de cîteva ori în tăblia ușii.

Nici un răspuns.

A mîngîiat din nou cîinele care continua să scîncească ușor, privindu-l cu ochi mari înotînd în lacrimi, și-a împins ochelarii spre rădăcina nasului, a oftat și a pornit pe alee, spre poartă.

A simțit aerul vibrînd, a vrut să se întoarcă, dar lovitura năpraznică s-a abătut asupra lui, culcîndu-l printre crinii mustind de arome și apă.

3.

Îmbrăcată într-o țesătură albă, mată, simplă, făptura mă privea zîmbind. Stătea în picioare, la capătul patului și mă fixa intens, cu niște ochi de un albastru atît de decolorat cum nu mai văzusem vreodată.

Am vrut să sar din pat, dar trupul îmi era de plumb, încorsetat și bine țintuit.

Piro, pînă aici ți-a fost, mi-am zis cu năduf, blestemînd clipa cînd m-am atins de alcool.

Ia stai! Protecția capsulei ce a făcut? Prin acest ecran pot pătrunde numai ființele umane și... gîndurile. Înseamnă că frumoasa fată...

— Cum te simți, Peter Danubian?

Vorbise *ea*! Îmi știa numele adevărat! Dumnezeule, ce glas! Dacă aș fi putut să urnesc măcar degetele, m-aș fi pișcat, sau mi-aș fi tras o palmă dar, după cum v-am mai spus, sînt turnat în plumb. Pot să mișc doar ochii care, desigur, trebuie să arate îngrozitori așa scoși din orbite, cum îi simt eu, aud și cred că pot să vorbesc, deoarece pot mișca limba, maxilarele și buzele.

— Cum te simți, Peter Danubian? repetă frumoasa, fără să se clintească de la locul ei.

— Cine naiba ești? am reușit să îngaim, făcînd eforturi disperate să scap din corset.

— Bine ai venit la *noi*.

— Te-am întrebat ceva?

— Eu am întrebat prima și nu am primit răspuns.

— Mă simt minunat, nu se vede? Dă-mi drumul și o să-ți explic amănunțit cum mă simt.

— Piro, ești imprevizibil, așa că rămîi cum ești.

— Dacă nu sînt indiscret, pot să știu cît?

— Avem ceva de discutat.

— Ești sigură că am chef să port un dialog cu tine ?

— E în interesul tău.

— Sînt înduioșat de grija ce mi-o porți ! „Interesul meu" ! Eliberează-mi măcar o mînă, ca să fiu sigur că nu visez, sau că nu sînt mort.

— Dacă te gîndești la mîna de lîngă pistol, află că ți-am luat arma.

— Știi ce ? Ar fi bine să dispari urgent ! Dacă o singură fracțiune de secundă scap, zău nu știu cum o să se termine *întîlnirea* noastră ! La urma urmelor, cine ești ?!

— Chiar pe Pămînt se nasc foarte rar indivizi ca tine.

— Asta e o insultă ?!

— De cînd nu ai mai fost acasă ?

— Nu vrei să termini cu prostiile ? Știi foarte bine că după ce am sosit pe *Kaba*, nu am mai fost pe Pămînt niciodată !

— Da, nu ai primit *permis*.

— Dacă nu mureau ai mei...

— Tot nu ai fi primit *permis*.

— E o presupunere ?

— Nici unul dintre pămîntenii sosiți pe *Kaba* nu s-au mai întors acasă.

— Uite că nu le știi chiar pe toate ! am rînjit eu destul de fioros. Cunosc destule cazuri cînd...

— Au plecat de pa *Kaba*, dar nu au ajuns niciodată pe Pămînt. Oficial, acum, tu ești în drum spre Pămînt.

— Adică ?! Au fost expediați aici ? Toți ? Asta vrei să spui ?

— Cea mai mare parte.

— Și restul ?

— Dezintegrați.

— S-a făcut deci o *selecție*. Cunoști și criteriile?

— Da, le cunosc, a răspuns calmă individa, străpungîndu-mă în continuare cu privirea aceea decolorată. Aici sînt trimiși numai cei considerați puternici, în ideea că vreunul o să descopere secretul acestei planete.

— Există un asemenea secret ?

— Tu ce crezi ?

— Mă faci să mor de curiozitate, am replicat ironic, deși în realitate, chiar că muream de curiozitate.

— Mai întîi, trebuie să lămurim cîteva probleme.

— Și eu, care credeam că te-ai îndrăgostit de mine !

— Înainte de toate, *sînt împuternicită* să-ți spun că părinții tăi nu sînt morți. Atacul celor de pe *Ortix* a fost doar un pretext.

Am inspirat adînc, încercînd să nu-mi scap ochii din orbite. Asta chiar că le întrece pe toate ! În orice caz, fata pare să fie foarte sigură pe ceea ce spune și celălalt Piro, cu care de regulă mă sfătuiesc, mă tot înghiontește să-i dau crezare. Cine o fi totuși minunea de lîngă patul meu ? Cine a *împuternicit-o ? Hades* nu e chiar așa pustie cum pare ? Sînt un imbecil ! Au trecut atîtea perioade kaba de cînd au dispărut ai mei și, dacă ar fi fost în viață, în tot acest timp trebuia să prind o șoaptă, un zvon, sau m-ar fi căutat ei.

— Nu mă crezi, Piro ?

— Ai o intuiție fenomenală ! Da, ai ghicit, nu te cred.

— Părinții tăi și toți ceilalți specialiști dispăruți sînt prizonieri pe baza *Tornada*, unde tu nu ai avut niciodată acces.

— *Tornada* e doar un nenorocit de depozit intermediar.

— Așa a fost la început. Acum este o bază independentă, cu echipaj propriu și cu posibilități de deplasare în oricare colț al Universului.

— Povestești frumos !

— Ai însoțit deseori navele-kontainer de la *Kaba* la *Tornada*.

— De fiecare dată, zău așa ! Aș fi observat dacă se întîmplă ceva suspect pe acolo. Nu sînt un novice. Oricum, îmi place cum fabulezi. Ai imaginație bogată. Poziția în care te ascult e singurul lucru care mă incomodează. Nu vrei să devenim mai... intimi ?

— Din păcate, niciodată nu ai *observat* nimic.

— Deci, sînt un cretin !

— Doar un... neinformat. Știi ce transportă navele-kontainer.

— Toată lumea știe. *Elementul K*. Indigenii au refuzat depozitarea lui pe *Kaba*. Pe măsură ce se extrage, este depus pe *Tornada*, de unde este preluat de navele care îl duc pe Pămînt.

— Așa a fost la început.

— Mă scoți din sărite !

— Pămîntul nu a mai primit de multă vreme *element K*. Mai precis, de cînd s-a descoperit că acest element are multiple întrebuințări. Asta s-a întîmplat în perioada cînd tu și părinții tăi ați ajuns pe *Kaba*.

— *Elementul K* e doar o sursă de energie pentru zborurile intergalactice, am zis furios, dar nu prea convins.

— Așa s-a crezut la început. Pentru asta a fost colonizată planeta.

— Cum scap de tine, îmi pun pistolul la tîmplă. Nu suport să fiu considerat idiot !

— Te-aș ruga să-ți amintești că nu de mult ai fost invitat să înregistrezi un model de discurs pentru acei care părăsesc *Kaba* cu destinația Pămînt. Îți amintești ?

— Să zicem că da. Ce-i cu asta ?

— Înregistrarea a fost prezentată părinților tăi, ca un mesaj *adevărat*. Au crezut.

— Dumnezeule, constat că tu îi crezi idioți pe toți pămîntenii de pe *Kaba*. Oare nici unul dintre ei nu pricepe ce se întîmplă ?

— De cîte ori ai însoțit cu *patrula* ta navele-kontainer, ai luat legătura video cu cei de pe *Tornada*, continuă netulburată fata. Uneori, *ți s-a cerut* să faci asemenea legătură.

— Ei, și ?!

— Erai privit de părinții tăi, înțelegi, de asta era necesar contactul video. Dacă nu te vedeau, refuzau să lucreze. Apoi li s-a prezentat presupusul mesaj prin care îi anunțai că te întorci pe Pămînt.

— Nici ei nu și-au dat seama că totul e o minciună ? Nu și-au dat seama că rezultatul cercetărilor lor rămîne pe *Tornada* ? Nu au *observat* că nici o navă de acasă nu mai sosește ? Sau știu totul și au făcut corp comun cu Bryn ? O fi vrînd acesta să cucerească Universul ?

— Deocamdată, numai... Pămîntul. *Tornada* a devenit foarte puternică. Părinții tăi și încă vreo cîțiva nu bănuiesc nimic.

— Eu îi cunosc foarte bine și nu cred că...

— Sînt convinși că e vorba de o cercetare de mare importanță pentru Pămînt și că s-au întrerupt toate legăturile pentru a se exclude orice imprudență sau accident. Cei care au început să aibă unele bănuieli au dispărut, sau au ajuns aici.

— Iar cei de acasă, stau cu mîinile încrucișate, nu-i așa ?!

— A fost simulată o explozie. *Kaba*, *Tornada* și voi toți ați pierit. Cei de pe *Ortix* și de pe *Aiuti*

au mare grijă ca nici o navă să nu ajungă întîmplător prin zonă.

— Au devenit aliații comandantului Bryn ?

— Au fost de la început.

— Și atacurile lor ?

— Diversiune.

— Indigenii... Ei sînt inteligenți, știi asta. Nici ei nu au sesizat ce se întîmplă ?

— Ei știu un singur lucru ; în curînd planeta lor va fi o planetă moartă. Cînd rezervele de *element K* se vor epuiza, *Kaba* va fi o planetă moartă, iar Bryn va deveni invincibil. De ce le-ar păsa ce se întîmplă cu voi, colonizatorii ? Ce-ați făcut pentru ei ? Tu, ce-ai făcut ? Ai observat că de la o perioadă la alta, pe *Kaba* condițiile devin tot mai neprielnice ? Te-ai întrebat de ce ? Te-ai întrebat de ce dispar mereu pămîntenii ? De ce Bryn și cei din jurul său devin tot mai inaccesibili ? De ce de atîta timp nu a mai sosit nimeni de pe Pămînt ?

— Hei, oprește-te ! Poate tocmai de asta sînt aici ; mi-am pus aceste întrebări. Se pare că le-am mai pus și altora... .

—Nu numai din acest motiv te-au trimis aici. Puteau să te dezintegreze, cum au făcut cu atîția alții. Bryn a hotărît să fii expulzat, sperînd că tu, unul dintre cei mai puternici oameni ajunși vreodată pe *Kaba*, vei face în așa fel ca această planetă să-i devină folositoare.

— *Hades*, folositoare ?! Exagerezi !

— Nu exagerez.

De la începutul dialogului, fata nu ridicase niciodată tonul. Vorbea la fel de egal, privindu-mă atentă, aproape fără să clipească. Un ușor zîmbet stăruia în colțul buzelor. Stătuse dreaptă, în aceeași poziție de la început, cu mîinile lăsate în lungul trupului, fără să facă nici cel mai mic gest. Nici un

robot coloidal nu ar fi fost în stare de o asemenea performanță. Robot coloidal ?!

Am zis :

— Constat că despre mine știi totul, sau aproape totul, iar despre ceea ce se întîmplă pe *Kaba*, ai informații foarte... precise. Nu te întreb de unde, pentru că nu o să-mi spui. Mă încearcă totuși o vagă bănuială...

— Nu sînt robot, susură ea, luîndu-mi vorba din gură.

— Atunci, cine naiba ești ? Te-am mai întrebat.

— O pămînteancă Piro, ca și tine.

— Nu prea te-am văzut pe acolo, am încercat o glumă, fără prea mare succes.

— De fapt, străbunicii mei au fost pămînteni. Eu m-am născut pe *Antra*... Toți îmi spuneau Antra.

— Antra... Mă rog... Cum de te-ai rătăcit pe planeta asta nenorocită ? Expulzată ?

— Am venit odată cu primii coloniști.

— Unde v-ați ascuns, că am turbat căutîndu-vă ?

— Majoritatea nu mai sînt... Cu cei care au mai rămas, poate o să te întîlnești.

— Ei te-au trimis ?

— Nu... Eram pe aproape cînd ai distrus epava. A fost nava mea. Am primit încuivințarea să vin să-ți vorbesc.

— De la cine ?

— Acum trebuie să plec.

— Mă lași în halul ăsta ?

— Să nu folosești arma, Piro. Pe planeta asta, armele nu sînt iubite și, de altfel, nu sînt de nici un folos.

— Știi ce, Andra ? După tot ce mi-ai spus, parcă mă bate gîndul să mă întorc nițel pe *Kaba*. Se pare că am pe acolo niște datorii serioase. Poți să faci ceva în sensul ăsta ?

— Nu eu hotărăsc.

Făptura mi-a întors pur și simplu spatele și a dispărut din capsulă.

— Hei, nu ai uitat nimic ? Nu mă scoate nimeni din giulgiul ăsta de plumb ? Antra !

Nu cred să mai fi fost vreodată într-o asemenea situație nenorocită. Am rămas singur în capsulă, *legat* zdravăn de acea forță care nu-mi permitea să fac nici cea mai mică mișcare. Am mai urlat o vreme, pînă am răgușit și am simțit că îmi plesnesc vasele de sînge, apoi mi-am zis că totul nu e decît un vis idiot și am închis epuizat ochii, pentru a adormi din nou și a mă trezi din nou.

4.

Unde am mai văzut chestia asta ?

Imposibil !

Pe *Kaba* nu există nici rîuri, nici păduri verzi, nici iarbă.

Poate pe Pămînt ?

Mă aflu pe malul unui rîu, la umbra unor copaci cu frunzișul verde, așezat pe o iarbă verde, răcorit de o adiere cu iz de pește.

Lîngă mine, un bărbat pescuiește, urmărind absent curgerea molcomă a apei.

Aud o voce de femeie :

— Poate renunțăm, Peter.

— Nu se mai poate, răspunde bărbatul, fără să-și întoarcă privirea de la pluta undiței. Acordul a fost încheiat, nava e pregătită, mîine plecăm. Nu uita că sîntem printre puținii specialiști în asemenea surse de energie. Pămîntul are nevoie de această energie.

— Copilul e prea mic. Am văzut prezentarea planetei *Kaba*. E înfiorător, Peter !

— Și totuși, acolo sînt ființe raționale, iar coloniștii se înțeleg bine cu ele și s-au adaptat convenabil condițiilor.

— Nu-mi place deloc comandantul Bryn.

— Nu-i un motiv serios. Ana, comandantul e un savant și un om de acțiune deosebit. Toată viața lui nu a făcut altceva decît să aducă servicii Pămîntului. Să știi că este foarte apreciat. Antipatiile subiective nu-și au rostul.

— Ar trebui să mai reflectăm puțin, Peter... Poate pînă mai crește băiatul nostru. E un copil ciudat... Ieri s-a ridicat în picioare si a răsturnat o masă.

— E un copil puternic și normal.

— La vîrsta lui nu e chiar normal să facă ce a făcut ieri.

— Condițiile de pe *Kaba*, asigurate în coloniile amenajate acolo, nu-l vor face să sufere... Ana, totul e hotărît și nu mai are nici un sens să căutăm acum tot felul de motive.

Dacă aș fi putut să vorbesc, le-aș fi spus să nu plece pe *Kaba*, mama ar fi avut un susținător, iar tata ar fi renunțat, desigur. Nu am reușit însă decît să scot un scîncet prelung. Mama s-a repezit spre mine și imaginea s-a tulburat...

Acum, iată, sînt pe *Kaba*, da, fără nici o îndoială, sînt pe *Kaba* și stau spășit în fața tatălui meu. Tocmai terminasem un mic război cu o tabără adversă și se pare că făcusem unele ravagii, pentru că tata este extrem de furios.

— Și te avertizez pentru ultima oară Peter, a zis el, coborînd glasul, puterea ta deosebită îți va aduce necazuri. O astfel de forță trezește invidii și o să ai numai dușmani. Eu și mama te-am rugat,

pentru binele tău, să nu o folosești. Ar fi bine să pari chiar mai slab decît oricare pămîntean de vîrsta ta. Altfel, vei fi împins mereu în acțiuni riscante și nu vei ieși mereu învingător. Folosește forța numai atunci cînd nu există o altă soluție. Îmi promiți Peter ?

Am promis.

Iar a dispărut imaginea...

Deschid ochii și sar din pat.

Realizez că pot să mă mișc, că sînt treaz și întreg.

Totul a fost deci un vis, sau mai bine spus o suită de vise.

De regulă, Piro, nu visează, iar dacă se întîmplă, înseamnă că ceva nu este în ordine. Să mai diminuăm rația de alcool și să trecem la o activitate fizică mai susținută !

Aș fi preferat un duș adevărat, dar în lipsă de altceva, o să mă mulțumesc și cu o baie de raze.

Pistolul ?!

Pot să jur că nu l-am scos de la locul lui cînd m-am culcat.

E acolo, lîngă pupitrul cu aparatura de control a capsulei și sînt foarte sigur că nu eu l-am pus acolo.

Visul cu fata nu a fost vis ?

Mă învîrt turbat, poate găsesc vreo urmă, nu găsesc, scot capul să văd ce-i pe afară, mă lovesc de lumina galbenă, revin și cad pe gînduri.

Aș face un duș cu apă adevărată, mi-am zis dintr-o dată, să-mi limpezesc creierul, dar nu se poate. Un snop de raze bine dozat curăță, înviorează, regenerează, dar numai apa îți dă acea senzație minunată că ești într-adevăr, om.

Deci, Piro, facem un duș de raze și ne vedem de treburile noastre !

Undeva, deasupra, satelitul de observare iscodește precis locul unde am aterizat, așa că o să-i fac plăcerea să mă vadă. Mi-am pus cu grijă două lentile de contact, care să mă apere de culorile năzdrăvane ce bîntuie pe afară, m-am echipat corespunzător și am ieșit semeț în fața capsulei, cu aerul unuia care își admiră foarte mulțumit proprietățile.

Urgența numărul unu, captatorul pentru apa de ploaie, a fost gata în cincizeci și trei de minute terestre. Am racordat instalația la sistemul de purificare și depozitare, am mai verificat încă o dată totul, apoi mi-am zis că nu e cazul să mă grăbesc în halul ăsta ; am timp berechet și am stabilit — nu-i așa ? — că acest timp trebuie mereu ocupat cu ceva.

Să fi avut dreptate individa aceea ?

A fost în capsula mea, sau e de vină alcoolul ?

De fapt, dacă mă concentrez puțin, constat că ea nu a făcut altceva decît să sintetizeze gîndurile mele...

Ei, Piro, ține-te bine, altfel nimic nu o să te mai poată opri din rostogolirea spre infern. Ești un tip echilibrat, puternic, ordonat, așa că lasă naibii tot felul de gînduri și vise ! Mai bine încearcă să găsești *drumul* care să te scape de *Hades*. Trebuie să existe un asemenea drum ! Întotdeauna există !

Dacă ați pierdut vreodată pe cineva foarte apropiat, știți foarte bine ce sentimente te năpădesc. Ei bine, eu niciodată nu am simțit durerea pierderii părinților și nici tristețea faptului că am rămas singur. Psihologii de pe *Kaba* mă luaseră la ochi, clasificîndu-mă printre cei cu reacții anormale. Eu mi-am văzut de treabă, ei au uitat chestia asta și m-au lăsat în pace.

Fata a spus că părinții mei trăiesc, deci nu aveam cum să fiu nici îndurerat și nici trist.

Ar putea fi o explicație...

Liniștea asta mă scoate din sărite !

La treabă, Piro !

Problema instalației de produs zgomote nu stă în realizarea propriu-zisă, ci în alegerea gamei de zgomote care trebuie să-m țină companie, așa că am pierdut o groază de timp alegînd de la simularea de explozii nucleare și terminînd cu susurul de izvor.

În final, m-am oprit la sunetele ponderate care să imite valurile, vîntul, ciripit de păsările și foșnet de frunze. Interesant, nu ? Fără să te irite, toate zgomotele astea îți pot crea impresia că nu ești singurul care te miști pe nenorocita asta de planetă.

La treabă, băiatule, fără să te grăbești !

Ai la dispoziție... veșnicia.

Din păcate, nu a durat chiar atît. Apăruse deja astrul roșu, cînd rezultatul eforturilor mele s-a făcut auzit pe o rază de cel puțin un kilometru.

Am făcut ultimele reglaje, apoi mi-am zis că e cazul să-mi acord o recompensă. Un strop de alcool și un meniu *variat* m-a remontat atît de zdravăn, încît m-a apucat un dor nebun să mai cutreier insula.

O ultimă verificare a echipamentului, proviziile, arma la locul ei și la drum. De data asta voi explora latitudinea, adică mă voi plimba pe coama colinei care desparte insula, asigurînd de o parte cam o treime din teritoriu pentru zona aridă unde am aterizat și restul, de cealaltă parte, pentru zona acoperită de arbori și liane.

Astrul roșu a incendiat totul cu lumina sa imposibilă, dar temperatura a coborît la 21 de grade

U, fapt care mi-a ridicat moralul; m-am obișnuit pe *Kaba* cu temperaturi scăzute și am devenit alergic la cele mai neînsemnate creșteri de temperatură.

Bryn...

Un savant ca tine trebuie să aibă niște motive foarte serioase ca să facă ceea ce Antra afirmă că faci. *Puterea ?* Puțin probabil... Ce naiba s-a întîmplat cu tine, comandante ?

Hai să ne întoarcem puțin în timp... Cînd au atacat cei de pe *Ortix*, sistemul de apărare al planetei *Kaba* era tot atît de bine pus la punct și deci inexpugnabil, ca și acum. Cum au reușit să pătrundă ?... De ce toți piloții de *patrule* au trebuit să dispară atunci ? Poate numai pentru faptul că *toți* erau veniți de pe Pămînt ? Noi știa, care le-am luat locul, abia ne pregăteam... Cine a alungat de fapt, monștrii ? Cîțiva indigeni susțin că de fapt, nici nu au fost alungați, că au plecat singuri... Ortixienii și-au făcut *datoria* și au plecat ? Ce au primit în schimb ?... *Element K* pentru navele lor ? Cîteva mii de indigeni ? Și una și alta ?... Cei de pe *Ortix* nu ies din bîrlog decît atunci cînd au nevoie de ființe *proaspete* pentru regenerarea speciei lor hidoase... Tu i-ai chemat, Bryn ?... Ești convins că nu a mai rămas nici un martor a ceea ce s-a întîmplat atunci ? Sau uiți mereu că indigenii sînt deosebit de inteligenți, periculos de inteligenți ?... Poate tocmai din acest motiv te-ai mutat pe *Tornada* ?... Ți-e frică de ei ?... Pe aiutieni de ce i-ai chemat ? Trebuiau să repete figura monștrilor de pe *Ortix* ?... Nu prea au avut noroc... Știi de ce ? Am fost preveniți de indigeni, care s-au infiltrat pe lungimile noastre de undă și, imitînd vocea secundului tău, au anunțat atacul la timp... I-am primit cum se cuvine, nu-i așa ?... Au cam rămas fă-

ră flotilă... Sper din toată inima ca cei cîțiva prieteni care mi-au rămas pe *Kaba* să fie mai deștepți decît mine, să nu le ghicești gîndurile... Poate careva dintre ei o să reușească să-ți încurce planurile...

Și eu ți le-aș fi încurcat, dacă nu mă dădeam de gol. Da, Bryn, recunosc, ai fost pătrunzător, ai *intuit* și ai luat măsurile necesare.

Puteam să dispar, desigur, dar părinții mei ar fi *simțit* și tu ai nevoie de ajutorul lor. Apoi, trebuie să recunoaștem că sînt printre *singurii* care ar putea dezlega misterul lui *Hades*.

Roca poroasă și sfărîmicioasă a coamei pe care mărșăluiesc scrîșnește sub pași, iar zgomotul acesta pașnic îmi creează o stare plăcută. În stînga, jos, la capătul pantei, platoul arid; în dreapta pădurea cu arbori giganți; în față oceanul pe care îl privesc acum de la o înălțime amețitoare. Un perete vertical, absolut neted, coboară brusc de la picioarele mele, anunțîndu-mă că plimbarea s-a terminat.

Caut o poziție comodă, mă culc pe o parte, cu fața spre ocean și mai ronțăi cîteva comprimate așa, ca să mai treacă timpul. Lichidul gelatinos, nemișcat, împurpurat de lumina astrului roșu, mă privește nepăsător, așteptînd parcă să mă hotărăsc să sar în el; este nepăsarea unuia care știe ce o să urmeze.

Dizloc fără mare greutate o bucățică de rocă și o arunc la întîmplare. După o traiectorie normală, piatra cade pe suprafața oceanului, saltă de cîteva ori ca o minge, apoi rămîne nemișcată, fără să se afunde. Trec minute lungi, au început să mă usture ochii de atîta concentrare, dar oceanul refuză să primească micul proiectil. Brusc, piatra începe să *joace*, salturile devin din ce în ce mai ample și în final, o văd făcînd cale întoarsă și aterizînd exact în locul din care o dizlocasem eu.

Repet figura cu alte bucăți de rocă și jocul se repetă întocmai.

Renunț la recipientul pentru rezerva de concentrateși îl proiectez spre lichidul gelatinos care de astă dată nu mai face nazuri și îl primește imediat, făcîndu-l să dispară în cîteva secunde.

Cad o vreme pe gînduri și ajung la concluzia că reacția oceanului este *firească;* unde s-ar ajunge dacă și-ar *digera* singur insulele ?!

Oare plantele se bucură de același regim ?

Este o întrebare logică, așa că nu trebuie să mi se atribuie cine știe ce merite pentru faptul că am pus-o.

Cobor în mare viteză panta ce duce la pădure, mă opresc lîngă prima tufă de liane ce se întind pe sol ca niște uriași șerpi roșii și încerc să rup o bucată, pe care să o dăruiesc oceanului.

Încercare zadarnică, deși nu s-ar putea spune că sînt un nevolnic care să nu aibă atîta putere ca să frîngă o plantă dintr-asta cu un diametru de nici doi centimetri.

Insist, mă enervez și renunț, aruncîndu-mă spre un arbore de la care sînt hotărît să recuperez cîteva frunze.

Pentru voi cei care o să mă ascultați cîndva, trebuie să descriu aceste frunze. Au o suprafață de aproape un metru patrat, marginile sînt împodobite de o rețea deasă de spini extrem de ascuțiți, nervurile de un roșu închis care nu respectă nici o regulă de simetrie, fiecare frunză avînd un model deosebit și inconfundabil a desenului realizat de aceste nervuri. Fiind foarte subțiri, frunzele sînt aproape transparente, iar cozile cu care stau agățate de ramuri sînt atît de fragile, încît ai impresia că e deajuns să sufli pentu a le desprinde de acolo.

Ei bine, eroare, frunzele nu pot fi desprinse cu nici un chip !

Dacă vă mai amintiți, tatăl meu m-a sfătuit să nu folosesc niciodată întreaga putere cu care sînt dotat. Acum nu e cazul să țin cont de acest sfat...

De fapt, nu ar fi puentru prima dată cînd încalc convenția. Nu aveam nici zece ani, nu auzisem încă de monștrii de pe *Ortix*, totul pe *Kaba* mi se părea nemaipómenit de interesant și alergam de la o colonie la alta, mai cu voie, mai fără voie, puțin impresiont de furtunile, cutremurele și toate celelalte *plăceri* pe care ți le oferă cu mărinimie planeta cenușie.

Alunecarea de teren din careul *3459* secționase colonia de acolo exact în două, cei rămași în viață, la suprafață, încercînd cu disperare să înlăture imensa masă de rocă și nisip care îngropase cealaltă jumătate.

Eram echipat în faimosul și incomodul costum *Q*, deci imposibil de identificat și evident, nu am putut să stau cu mîinile în sîn, mai ales că printre cei prinși acolo se afla și... Da, cred că au trecut destui ani și computerul capsulei mele poate să afle că Delia, împreună cu ai săi, dispăruse în abisul acela.

M-am repezit ca un nebun, am reușit să ajung pînă în inima construcției îngropate și să scot la suprafață pe toți cei care reușiseră să scape, protejați fie de echipamentul *Q*, fie datorită norocului de a fi surprinși în compartimente care s-au blocat automat și au devenit etanșe la primele semne ale cutremurului.

Cred că nu a rămas centimetru neverificat, tone de nisip și piatră au fost aruncate de brațele mele la suprafață, cu o furie delirantă, înspăimîntînd pe

cei care priveau și nu-și puteau imagina ce diavol răscolește măruntaiele planetei.

Într-un tîrziu am urcat, purtînd în brațe trupul sfîrtecat al fetei cu părul blond. O visez și acum și trebuie să știți că Piro nu a mai putut vreodată să se uite la o femeie, fără să vadă chipul *ei*...

Doi coloidali au vrut să mă înhațe, dar am fost mai iute și am dispărut urgent, refugiindu-mă în cel mai ascuns ungher al laboratorului părinților mei unde, ei da, am plîns !

Salvatorul dn careul *3459* a fost căutat insistent vreme îndelungată, dar numai tatăl meu a ghicit cine este, m-a privit cu reproș, dar nu mi-a spus un cuvînt și, ca să-i fac pe plac, m-am lăsat bătut zdravăn de permanenții mei rivali, frații Zing.

Și acum, poftim, nu pot să rup două nenorocite de frunze !

Abia după ce am apăsat pe trăgaci, mi-am amintit sfatul lui Antra, aufiristă să fie firea mea impulsivă !

Ramura retezată s-a desprins de trunchi, a pornit într-o cădere lentă spre sol, fluturînd frunzele uriașe, apoi a luat o traiectorie neașteptată. Înainte de a atinge roca poroasă s-a oprit, a stat cîteva secunde așa, pentru ca imediat să țîșnească spre ocean. Dacă nu mă feream la timp, probabil aș fi fost străpuns și *transportat* spre lichidul nesuferit.

I-am urmărit zborul și pătrunderea vijelioasă în ocean. Din ciotul rămas pe trunchi s-au prelins cîteva picături roșii, apoi sub ochii mei rana s-a citrizat. Cu o viteză fantastică a început un proces de regenerare a ramurei și frunzelor secționate de raza armei mele.

De ce *oceanul* a recuperat cu atîta grabă creanga și frunzele ?

Cine stăpînește și comandă toate *fenomenele* astea ?

Săvîrșisem deja a doua greșeală. Preocupat de analiza celor întîmplate, hipnotizat de creșterea rapidă a crengii, nu am mai acordat nici cea mai mică atenție la ceea ce se întîmpla în jurul meu. Nimeni nu ar fi făcut altfel, *știind* că în jur totul este inert, încremenit.

Cînd am simțit lațul care îmi prinsese picioarele, era deja prea tîrziu. Un mănunchi de liane mă încolăcise, strîngîndu-mă din ce în ce mai tare. Mi-am repezit mîna spre pistol, dar șarpele roșu a fost mai rapid, mi-a prins încheietura, oprindu-mi gestul la jumătate. Alte și alte liane țîșnite din sol se înfășoară în jurul trupului meu cu o viteză și o ferocitate greu de imaginat. Nici o forță nu poate rupe aceste frînghii vii, poate doar arma la care, din nefericire, nu mai am nici o posibilitate să ajung.

Cred că vă închipuiți că nu am stat cuminte, admirînd ceea ce se întîmplă ; m-am zbătut cît am putut, am apelat la toată forța de care dispun, am încercat și niște vicleșuguri, dar orice încercare a fost zadarnică.

După cîteva minute eram trîntit la sol și *transportat* încet și sigur spre marginea insulei unde mă aștepta oceanul.

Aflați voi, care poate veți găsi această înregistrare, că lianele au un fel inedit de a *transporta*. Te predau pur și simplu de la una la alta. Un grup te prinde în chingi, celălalt grup se desprinde și rămîne inert în urmă. Interesant, nu ? Să nu credeți că se poate profita de momentul predării. Am încercat și asta, dar acțiunile lor sînt bine coordonate și extrem de eficace.

Piro, băiatule ,se vede treaba că așa au sfîrșit toți cei care au poposit pe acest tărîm. Poate și ei

au fost avertizați dar au crezut ca și tine, că e doar un vis... Idiotul obicei al coloniștilor de a se crede superiori !

Deja se vede oceanul, îl simt, dar nu mai am nici o dorință să lupt ; m-a cuprins o stare de apatie și mi-e teribil de somn.

Cît o să mai dureze oare ?

Pînă la marginea falezei au mai rămas doi metri.

Soarele roșu s-a ascuns după o perdea groasă de ceață.

O perdea de ceață din ce în ce mai groasă...

Apoi, întuneric.

5.

Cîinele îl lingea apăsat pe față și pe mîini, oprindu-se doar atît cît să-l privească atent cîteva secunde,după care o luă de la capăt, insistînd asupra locului dureros din creștetul capului.

A pipăit printre tulpinile crinilor pînă a descoperit ochelarii — nu erau sparți — a scos batista și i-a șters cu atenție, apoi s-a ridicat încet, tremurînd din toate încheieturile.

Ploua în continuare, casa îl privea nepăsătoare cu orbitele întunecate ale ferestrelor, iar becul agățat pe stîlpul din fața porții lumina anemic aleea și crinii.

Uriașul cîine se așezase din nou pe coadă, privindu-l blînd.

— Mulțumesc, bătrîne, oftă Emilian Radu, dar ar fi fost mai normal să mă avertizezi că cineva se pregătește să mă lovească.

A ieșit în stradă, și-a pipăit buzunarele, nu părea să lipsească ceva, a tras gluga mai pe frunte și clătinîndu-se ușor, a străbătut străduțele întortocheate, fără să mai ocolească bălțile formate în denivelările trotuarului.

Lîngă blocul *Muntenia*, o firmă luminată de un neon l-a informat că acolo se află „Secția de poliție nr. 14". A încercat să scuture noroiul și polenul crinilorde pe haine, nu a reușit, a urcat cele cîteva trepte, a încercat ușa — era încuiată — apoi a apăsat prelung pe butonul soneriei.

A simțit privirea de dincolo de vizor, și-a tras gluga de pe cap, apoi ușa s-a deschis și în cadrul ei și-a făcut apariția un subofițer care, evident, tocmai fusese deranjat de la masă.

— Arde ?! se interesă acesta, înghițind furios ultima bucată a unei felii de pîine.

— Vă rog să mă scuzați, murmură inginerul, luînd grăbit degetul de pe butonul soneriei. Sînt cam... ametit.

— Se vede !

— Pot să intru ?

— Nu credeți că ați greșit... adresa ?

— E ceva foarte important.

— Pentru poliție ?

— Da...cred că da.

— Mă rog...

Plutonierul i-a făcut loc să treacă, a încuiat ușa, și-a încheiat din mers nasturii de la veston, a trecut dincolo de singurul birou din încăpere, s-a așezat pe scaun, a strîns hîrtia din care tocmai servise cina, a aruncat-o la coș, apoi a zis :

— Sînteți cam... tăvălit. Pot să ghicesc ? Ați fost la crîșmă, ați consumat puțin alcool, iar la ieșire ați fost atacat.

— Nu, domnule, e ceva mult mai... Poftim buletinul și legitimația de serviciu... Sînt inginer la...

— Da, văd, e clar. Ce doriți ?

— În legătură cu accidentul de dimineață... Știți, a fost dat și la televizor... Bătrînul accidentat de o mașină...

— Pot să ghicesc ? Sînteți autorul... Un proces de conștiință ?

— Nu, domnule, întîmplător am aflat cine este victima.

— Adică, un fel de... detectiv ? Onorat !

— Nu aveți puțin dezinfectant și un plasture ? Cred că sînt rănit la cap...

— Ce vorbești, dom'le ? Ia să vedem ?

Subofițerul s-a ridicat greoi, a trecut în spatele inginerului, l-a invitat să se așeze pe un scaun, a privit cîteva secunde, apoi a mormăit :

— Mă rog, curge sînge. Nu ar fi fost mai bine să vă opriți la un spital ?

— Dacă nu vă interesează problema, vă rog să mă scuzați.

Emilian Radu s-a ridicat, a împins ochelarii spre rădăcina nasului, a luat de pe birou actele de identitate și s-a îndreptat spre ușă.

— Eu zic să mai așteptați puțin, făcu subofițerul, împingîndu-l ușor spre scaun. Istrate, avem un musafir ! strigă el peste umăr, fără să-l slăbească din ochi pe inginer. Vreți să-mi mai lăsați puțin buletinul și legitimația ? Și, luați loc !

Istrate se dovedi a fi un sergent major tînăr, care își făcu apariția de după o ușă în spatele căreia Emilian Radu avu timp să zărească o cameră plină de aparatură de emisie-recepție, telefoane, telexuri.

— Domnul are de făcut o declarație, îl informă plutonierul. Treci la mașina de scris, ca totul

să fie legal, nu-i așa ? Mai avem ceva antiseptice în trusa de prim ajutor ?

— Cred că da, răspunse tînărul, căutînd, într-un dulap agățat pe perete.

— Are capul puțin spart. Te pricepi ?

— Vă rog, se apără inginerul, pot și singur...

— Dumneata stai liniștit pe scaun, gata, facem totul ca la carte. Nu asta ai vrut ?

Plutonierul care sperase într-o noapte liniștită, era din ce în ce mai furios ; considera că folosirea tonului politicos și a prenumelui de politețe ar fi prelungit fără rost interogatoriul nenorocitului de ingineraș care, în loc să stea acasă pe o vreme așa de afurisită, se proptise cu degetul tocmai în butonul soneriei secției sale de poliție.

Tînărul dezinfectă cu dexteritate rana, aplică un plasture, apoi, se așeză cuminte în spatele mașinii de scris.

— Deci, făcu plutonierul, numele, prenumele, domiciliul, locul de muncă...

Emilian Radu a povestit rar, de la început, toată întîmplarea, ocolind cu grijă numele celor doi *oameni de ceară* — talciocarul și hoțul — inventînd găsirea portofelului cu monogramă în care se găsea buletinul victimei pe stradă, cînd se întorcea acasă de la Institut.

— Și în loc să-l duci la poliție, te-ai gîndit să faci o vizită la domiciliul bătrînului ? strecură, printre dinți, neîncrezător, plutonierul.

— Am vrut să nu mă amestec în treaba asta. M-am gîndit că voi preda actul rudelor care desigur, se vor prezenta la poliție.

— E cusut cu ață albă ! Ai buletinul acela la tine ?

— Da, poftim.

Între coperțile de plastic se afla *numai* actul de identitate. Fotografia și tăietura din ziar dispăruseră.

— Și portofelul ? se interesă anchetatorul.

— Nu știu, probabil cînd am fost atacat... Nu știu...

Minți se fără o intenție anume, gîndindu-se că de fapt fusese lovit numai pentru a i se sustrage fotografia și bucata aceea de ziar.

— Mai era ceva în portofel ?

— Nu.

— Era un portofel de... valoare ?

— Obișnuit... Din piele... Foarte vechi... Probabil că monograma *V. V.* să nu fi fost dintr-un metal obișnuit.

— Vezi ? Așa se întîmplă cînd amatorii se bagă în locul profesioniștilor ! Și, zici că nu ai intrat în casa victimei ? Adîcă, ești *sigur* că nu ai intrat ? Consemnăm răspunsul !

— Nu am intrat. Am bătut de cîteva ori, nu a răspuns nimeni.

— Da, asta ai mai spus. Ai scris tot, Istrate ?

— Tot.

— Dă-i să semneze. Buletinul victimei rămîne la noi.

— N-ar fi cazul să raportăm la... ? întrebă timid tînărul, scoțînd din mașină foile de hîrtie.

— Asta aveam de gînd ! strigă plutonierul care, bineînțeles, nu intenționase nici o clipă să-și strice în continuare noaptea. Ce m-aș face, dacă nu aș avea un sfătuitor ca tine ?!

— A fost o propunere...

— Dă-i să semneze și așteaptă aici ! a ordonat subofițerul, intrînd în camera din care ieșise Istrate.

— De fapt, e un om de treabă, șopti tînărul, întinzînd inginerului hîrtiile și un pix. Mai are un

an pînă la pensie și suferă deja, crezînd că toată lumea îl consideră depășit și inutil... Vă doare ?

— Mi-a trecut. Nici nu v-am mulțumit pentru pansament. Dacă aș scăpa și de hainele astea ude, m-aș declara fericit.

— Se pare că v-ați băgat într-o chestie cam... necurată.

— De cînd mă știu, sînt ghinionist.

— Cred că vă cunosc... Ne-am mai întîlnit.

— Mă cunoaște multă lume. Pot să aprind o țigară ?

— Vă rog.

— Nu o să se supere... șeful ?

— E fumător. Poftim scrumiera... În urmă cu vreo trei ani ați venit cu un prieten la fratele meu... Locuiam împreună atunci. O luase razna videocasetofonul și nimeni nu-i dădea de capăt... Eram încă elev... Vă mai amintiți ?

—Posibil.

— Fratele meu e inginer la C.U.G... Ați reparat obiectul în zece minute... Tocmai găsisem o casetă cu karate. Vă mai amintiți ? V-am împrumutat-o și dumneavoastră. De fapt, fratele meu...

— Istrate, ce-i aici ? Bar ?!

Plutonierul revenise, congestionat la față și cu vestonul din nou descheiat.

— Vă rog să mă scuzați, făcu Emilian Radu, strivind grăbit țigara în scrumieră.

— Dacă te așteaptă cineva, poți să dai un telefon să-i spui că mai... întîrzii, îi spuse subofițerul, trîntindu-se pe scaunul de după birou, vrînd parcă să confirme astfel că presupunerea lui referitoare la noaptea pierdută s-a confirmat. Istrate, pregătește trusa pentru amprente.

— Sînt arestat ? întrebă inginerul, înroșindu-se.

— Deocamdată, nu. Ne trebuie însă amprentele. Ordin. O să mai așteptați aici cîteva ceasuri, poate mai puțin, oricum, dacă vrei să dai vreun telefon, liber !

— Nu, mulțumesc, nu am nevoie de telefon. Hainele sînt însă ude.

— Trebuia să te duci direct acasă ! Sau ai crezut că o secție de poliție e un fel de hotel ? Istrate, dă-i un halat, poate să folosească și spălătorul, apoi, pînă i-se usucă pantalonii, are voie să stea și culcat... dacă vrea. Întîi, amprentele !

Fără să-l privească, tînărul i-a luat amprentele, a dat formularul șefului său, apoi l-a condus pe un coridor spre micul arest în care așteptau două paturi suprapuse.

— E singurul loc unde vă puteți odihni, se justifică el. Alături e grupul sanitar. Prosoapele sînt curate.

A scos dintr-un dulap zidit în perete un halat gros, de monoton, l-a scurturat și i l-a întins inginerului.

— Îl mai folosim noi, iarna, cînd se răcesc caloriferele. Îmi dați hainele ? O să încerc să le usuc.

Încercînd să-și stăpînească tulburarea, Emilian Radu s-a dezbrăcat, s-a înfășurat în halat și a intrat în grupul sanitar, fără să închidă ușa după el.

Oglinda l-a speriat ; părul ud, plin de noroi și polen, cearcăne adînci sub ochi, barba crescută răzleț, cu fire în toate culorile și îndreptate în toate părțile.

A lăsat halatul — prin ușa întredeschisă nu-l urmărea nimeni — și s-a spălat metodic, folosind insistent săpunul. În dulăpașul de plastic de lîngă oglindă a găsit un aparat de ras, a renunțat repede la intenția de a cere voie să-l folosească, s-a săpunit cu același săpun „cheia“ și s-a ras repede, ur-

mărind în permanență, prin oglindă, ușa. A spălat bine lama și aparatul, le-a pus la locul lor, în poziția în care le găsise, apoi s-a frecat îndelung cu prosopul. A îmbrăcat halatul și s-a strecurat pe hol.

Nu-l aștepta nimeni. Undeva, se auzea vocea răgușită a plutonierului raportînd ceva la telefon. Ușa cu gratii a micului arest era deschisă și Emilian Radu a pășit pragul, simțind abia acum mirosul persistent de dezinfectant.

S-a întins pe patul de jos, direct peste pătura aspră și a așezat perna în așa fel încît să nu o atingă cu partea lovită a capului. A adormit repede, extenuat, uitînd să-și mai scoată ochelarii.

Cînd Istrate l-a atins ușor pe umăr, a tresărit speriat și s-a uitat instinctiv la ceas ; orele patru dimineața !

— Am adormit; se scuză el, ridicîndu-se.

— Foarte bine. V-am adus hainele. Sînteți așteptat.

Hainele erau uscate, periate, iar pantalonii și cămașa fuseseră netezite cu fierul de călcat.

— Locuiesc aproape, în blocul de peste drum. Domnul plutonier mi-a permis să dau o fugă pînă acasă să vă usuc hainele. V-am spus că e om de treabă, deși mormăie tot timpul.

— Nu e chiar atît de rău să fii... arestat, încercă să glumească inginerul, îmbrăcîndu-se. Vă mulțumesc.

— De fapt, nu sînteți arestat. Se pare că cineva i-a ordonat șefului meu să aibă grijă de dumneavoastră.... Asta e un secret !

În camera din față, în spatele biroului se afla un civil, un om în vîrstă, care tocmai înghițea un pumn de pastile. Subofițerul aștepta în picioare și nu a catadicsit să arunce vreo privire inginerului care a intrat însoțit de Istrate.

— Dumnealui este, i-a spus civilului, pe un ton acru. Acum arată bine, s-a odihnit, ca la hotel...

— Bine, Ciurăscule, totul e în regulă, făcu civilul, întorcîndu-se greoi spre Emilian Radu. Cum vă simțiți, domnule inginer ?

— Mai bine...

— Eu sînt Breavu (*), maiorul Breavu de la poliția județului. Luați loc.

— Facem proces verbal ? se interesă plutonierul.

— Deocamdată, nu. Vom sta puțin de vorbă.

— Am înțeles. Istrate, hai dincolo, că mai avem niște hîrtii de pus la punct.

După ce au ieșit cei doi, inginerul s-a așezat, împingîndu-și ochelarii spre rădăcina nasului.

Maiorul a închis ochii și și-a masat îndelung șalele.

— O criză nesuferită, a spus el după un timp, fără să-și privească interlocutorul. Doctorul spune că rinichii mei pot fi declarați, fără rezervă, carieră de nisip... Așa sînt doctorii, exagerează... Domnule inginer, am citit depoziția dumneavoastră... Am făcut între timp și unele cercetări... În toată povestea asta nu se leagă nimic... Poate v-au scăpat unele amănunte... Susțineți că nu ați intrat în casa lui Vasiliu ?

— Nu, bineînțeles !

— Interesant.... Pe un pahar și pe un bibelou s-au găsit amprentele dumneavoastră.. Ușa de la intrarea era forțată... Cel care a intrat acolo a scotocit casa cu mare atenție... Nu știm dacă lipsește ceva... Victima nu are nici un fel de rude. Ba, nu are nici măcar prieteni... Era un om ciudat... Un om singur și... trist

— Repet, nu am intrat în casă.

(*) „AUTOSTRADA" — Ed. JUNIMEA — 1986

— Ne-am gîndit și noi, continuă maiorul, răsfoind distrat niște hîrtii dintr-un dosar, că cele două obiecte pe care s-au găsit amprentele dumneavoastră erau *obiecte transportabile*.

— Adică, în timp ce eram inconștient, cineva le-a adus din casă ?

— Sînteți perspicace. Desigur, e doar o presupunere. Poate mă faceți să înțeleg de ce ați fost atacat...

— Domnule maior, se înroși inginerul, e prima oară cînd intru într-un sediu al poliției.

— Am luat între timp și unele relații despre dumneavoastră.

— Desigur, normal... De fapt portofelul nici nu se afla la mine. Vă rog să mă iertați, cînd am dat declarația eram încă sub șocul...

— Mi-a spus Istrate. Ați fost lovit puternic. O lovitură care de regulă *este mortală*.

— Am simțit că voi fi lovit și tocmai am vrut să mă întorc... Probabil de asta... Sau, poate, am un cap...

— Mă bucur că puteți să glumiți. Înseamnă că v-ați revenit... Ce spuneați de portofel ?

— Cînd l-am..., mă rog, cînd l-am găsit, era gol... L-am uitat la un prieten... Apoi a fost anunțul la televizor... M-am întors la locul unde am găsit portofelul și nu departe, am găsit și buletinul de identitate al... victimei. Am pățit și eu o dată o chestie dintr-asta și tot așa, hoțul mi-a aruncat actele în așa fel încît să poată fi găsite de cineva... Am vrut să restitui buletinul... Am crezut că accidentatul are pe cineva care, poate, nu s-a uitat la televizor.

— Puteați să vă opriți la o secție de poliție.

— Cred că mă înțelegeți... Nu am vrut să am de-a face cu poliția. Am oroare de *calitatea de martor*, de aceste declarații... Se pare că nu am scăpat.

Dacă doriți, dau un telefon prietenului unde am uitat portofelul.

— E prea dimineață.

— Și am mai uitat ceva, domnule maior. În buletin, sub coperta de plastic se afla o fotografie și o tăietură dintr-un ziar. Cînd mi-am revenit, între tufele acelea de crini, fotografia și bucata de ziar dispăruseră...

Breavu l-a privit cîteva clipe lungi, a oftat, apoi a zis :

— Domnule inginer, dumneavoastră sînteți cercetător, sînteți un profesionist acolo, la Institut. Credeți că eu aș putea să fac ce faceți dumneavoastră ? Evident, nu... Nu cred că sînteți omul care citiți și credeți în superdetectivii din romanele polițiste... E o profesiune... Meseria asta nu se *practică* de unul singur... E un angrenaj, uneori plin de birocrație, plictiseli de tot felul și multă alergătură...

— Vă rog să mă credeți că nu am nici cele mai mici aptitudini de... detectiv.

— Ce reprezentau fotografia și decupajul din ziar ?

Emilian Radu a povestit cu lux de amănunte, iar maiorul l-a ascultat, fără să-și noteze nimic ; freca între degetul mare și arătător un „snagov" din care curgea mereu tutunul.

— Amănuntele..., mormăi el într-un tîrziu. Domnule inginer, poate e bine să știți că înainte de a fi accidentat, Vincent Vasiliu s-a plimbat o vreme prin fața sediului nostru... Știți, martorii... Poate voia să ne arate tocmai cele două hîrtii care au dispărut din buletin... Mașina cu care a fost accidentat fusese furată cu puțin timp înainte. Credeți că sînt doar simple coincidențe ?

— Trebuie să recunosc, am greșit, dar nu am făcut-o intenționat. Tăietura din ziar era veche...

O să caut toate ziarele apărute în ultima vreme.

— Sînt vreo două sute de titluri... Oricum, e singura soluție. În casa de pe strada Sulfinei sînt cîteva albume cu fotografii. Poate găsim vreuna asemănătoare cu cea dispărută. Vă aștept după ora nouă, la sediu.

— Desigur. Aduc și portofelul.

— Pot să vă conduc, sînt cu mașina.

— Nu, mulțumesc, am nevoie de o porție de aer curat.

— Cum doriți.

Maiorul s-a ridicat, avînd mare grijă să nu-și zdruncine prea tare rinichii bolnavi, l-a strigat pe plutonier și i-a spus că inginerul este liber, iar dosarul cu pricina îl ia el.

În fața secției de poliție, Emilian Radu a întrebat timid :

— Domnule maior, acolo a rămas singur un cîine. M-a ajutat... Pot să-l iau eu ?

— Dacă o să vrea și el, de acord.

6.

— Da, draga mea, ai perfectă dreptate, declară tatăl meu, mîngîindu-l absent pe Ted, care nu scăpa astfel de momente pentru a-i sări în brațe și a se cuibări acolo supus și fericit. Am devenit puternici, înțelepți, ne-am răspîndit în tot Universul, dar am rămas în esență aceiași oameni care au adus pe Pămînt dezastrul de la sfîrșitul mileniului trei. Au mai trecut două milenii de atunci, am refăcut totul, sau aproape totul, planeta noastră a devenit o rezervație minunată, dar noi am rămas aceiași. Orgolioși, violenți, iubind și urînd cu aceeași intensitate, ne-am răspîndit în Univers, purtînd cu noi ca pe un stindard ce trebuie acceptat de toți, marile noastre calități și defecte...

Era o noapte calmă, fără zguduiri ale solului și chiar fără furtună, lucru destul de rar pe *Kaba*. Prin hubloul locuinței noastre din complexul *4559*, baza *Tornada* se zărea agățată acolo, sus, ca un disc purpuriu luminat de ultimele raze anemice ale lui *Formalhaut*, ce tocmai dispărea după linia orizontului.

Ted, micul pechinez, a deschis ochii și a ciulit urechile, contrariat de liniștea ce s-a lăsat brusc în încăpere.

— Să vă pregătesc ceva special pentru seara asta ? se interesă mama, după un timp, ridicîndu-se și deconectînd ecranul monitorului pe care urmăream — pentru a cîta oară ? — imagini și informații despre Pămînt.

— Dacă seara asta e specială, de ce nu ? aprobă tatăl meu, aruncîndu-mi o privire complice.

Nu era o seară specială, dar trebuia să facem pe plac mamei.

Am aprobat, dînd din cap, apoi m-am rostogolit pe canapea, închizînd ochii.

Aș fi vrut să fiu acasă, pe Pămînt, lîngă apa aceea albastră, să mă îmbăt cu aerul acela fără egal, să-mi înfig unghiile în iarba verde și grasă.

Peter, tatăl meu, încerca să pară un om puternic, echilibrat, dar eu știam bine că de fapt, e slab ; dacă nu ar fi mama, *catalizatorul* cum îi spune el, ar fi clacat de mult. Din fericire, nu am moștenit firea lui.

Sunetele înalte, melodioase și atît de triste au umplut brusc încăperea, pătrunzînd în mine ca de

fiecare dată, prin toți porii și înfiorîndu-mă cu aceeași intensitate nealterată de cei aproape zece ani tereștri de cînd mi-e dat să o aud.

De acasă, tata a luat, în afară de dischetele holografice care înmagazinau mai toate informațiile despre Pămînt, pe micul Ted și un instrument curios, din metal argintiu, cilindric și cu o droaie de găuri și clape. I se spunea *flaut piccolo*. Nu trecea o perioadă pe *Kaba* fără ca sunetele ieșite din acest instrument să nu mă răscolească.

Niciodată tatăl meu nu a găsit de cuviință să explice de unde are bizarul instrument, de ce îl păzește cu atîta grijă și, mai ales, de ce nu uită niciodată să-l așeze la gură, să închidă ochii și să scoată acele sunete tînguitoare...

Mama a adus pe tavă o cină *ca acasă* și încercînd să nu facă zgomot, a distribuit porțiile, așezînd mici platouri lîngă tata și lîngă mine, ea rămînînd în picioare, cu spatele la noi și cu privirile ațintite spre negurile de pe *Kaba*.

O urmăream printre gene ; îmi plăcea să fac acest lucru, dar nu i-am spus niciodată că în ciuda atitudinii mele recalcitrante de permanent rebel chiar și față de ea, de fapt o admiram și o iubeam. Poate că ar fi trebuit să-i spun, mai ales că uneori era atît de tristă și singură...

Frumoasă — cea mai frumoasă ! — mîndră, echilibrată, calmă, se dăruia total nouă, mie și tatei. O făptură pentru care încă nu găsisem egal.

Nu același lucru se poate spune despre tatăl meu, care suferă de o sensibilitate exagerată, căzînd foarte ușor în melancolie și acceptînd cu foarte mare ușurință părerile altora, chiar dacă ale lui exprimă adevărul. În schimb, eu și mama trebuia să fim întotdeauna de acord cu hotărîrile sale. Tare aș fi vrut să știu ce e în inima lui cînd plînge pe

clapele acestui *flaut piccolo* ! Am impresia că și mama ar vrea să știe...

425 K, robotul nostru coloidal afectat muncilor mărunte din gospodărie, pe care îl poreclisem Zuluf, datorită părului galben, bogat și creț, a intrat ca de obicei fără să se facă anunțat și ne-a informat sec despre prezența unor *musafiri*.

— Comandantul Bryn și secundul Xeno, a precizat el.

Tatăl meu a deschis ochii, sosit parcă tocmai atunci din altă lume, a introdus cu gesturi duioase instrumentul în cutia lui, a privit-o pe mama cîteva clipe, apoi s-a întors spre Zuluf.

— Bryn și Xeno ? Ce... onoare. Unde sînt ?

— În camera de acces, răspunse robotul, conform programării ordonate.

Deși făcea parte dintr-o generație foarte veche, adusă de pe Pămînt, m-am opus categoric pentru înlocuirea lui *425 K* cu un robot din noua generație produsă pe *Kaba*. Mama a susținut ideea mea cu atîta vehemență, încît nici pînă acum relațiile dintre ea și Nado, șeful a tot ceea ce înseamnă roboți coloidali pe *Kaba*, nu au revenit la normal și nici nu cred că vor reveni. De atunci, Zuluf nu ia contact cu nimeni fără aprobarea mea sau a mamei.

— Să intre, hotărî tata, ridicîndu-se.

Mama a rămas în picioare lîngă hublou, iar eu m-am retras urgent în camera mea, lăsînd ușor întredeschisă ușa glisantă ; cei doi coordonatori nu călcaseră niciodată în locuința noastră.

Bryn, comandantul, mic, slab, cu un craniu din care nu ieșea nici un fir de păr, a intrat primul, urmat de secundul său Xeno, înzestrat din abundență cu tot ce îi lipsea superiorului său ; statură uriașă, barbă, mustață și o coamă de păr strunită la spate într-o coadă împletită.

— Oho, e plăcut la tine, Peter ! exclamă Bryn, mișcîndu-se de colo-colo cu o viteză uluitoare. Iar tu Ana, ești din ce în ce mai frumoasă, mai fermecătoare. Unde e puștiul acela năzdrăvan ?

— Doarme, minți mama, strîngînd platourile de care nu ne atinsesem.

— Se pare că v-am dereanjat.

— Vă rog, luați loc, interveni grăbit tata. Sîntem onorați de prezența voastră.

— Peter, nu te schimbi deloc, aprecie Bryn, fără să se așeze. Plin de aceleași maniere elegante.

— Nu am nici un motiv să mă schimb.

— Trebuie să recunosc, dragul meu, că șederea aceasta îndelungată departe de Pămînt, m-a cam abrutizat. Nu-i așa, Xeno ?

Uriașul a mormăit un răspuns, înfingîndu-se mai bine în fotoliul în care se răstignise. O urmărea pe mama cu niște priviri atît de ciudate, încît simțeam cum sîngele mi se adună tot în creier.

Mama se făcea că nu observă, iar eu știam că nu-i putea suporta pe cei doi.

— Să vă servesc cu ceva ? întrebă ea.

— Nu, nu Ana, nu avem timp, se agită comandantul, însoțind cuvintele cu o avalanșă de gesturi. Sîntem foarte grăbiți. Înțelegi ?

— Nu prea, făcu tata.

— Ai dreptate, Peter, nici nu ți-am spus pentru ce am venit. M-a copleșit atmosfera plăcută de la voi. Da, trebuie să mergeți amîndoi, tu și Ana, acum, pe *Tornada*. De asta am venit. *Caarul* meu ne așteaptă. E foarte urgent !

— Ce s-a întîmplat, Bryn ?

— Instalația de separare a compușilor *elementului* a luat-o razna ! Nimeni nu-i dă de capăt. Știi că o astfel de situație poate genera oricînd o explozie. Singura speranță ați rămas voi. Cei de la bază

au încercat totul, dar nu au reușit. Nu știm ce se întîmplă. Cum se rezlovă situația — am mare încredere în competența voastră ! — vă trimit înapoi cu nava mea. Nici nu trebuie să-l treziți pe năzdrăvanul cel mic, o să vă întoarceți înainte de a deschide el ochii. Sînt convins că veți rezolva urgent situația. Toți de pe *Tornada* vă așteaptă.

— Trebuie să meargă și Ana ?

— Neapărat ! Vă completați minunat ! Nu-i așa, Xeno ? Ei se completează minunat !

— Bryn, vorbi mama, alegînd cu grijă cuvintele, nu crezi că e timpul să oprim extragerea *elementului K* ?

— Ana, mă uimești !

— Cred că depozitele de pe bază sînt pline și vor satisface nevoile Pămîntului pentru cîteva sute de mii de ani. Dacă vom continua extragerea, condamnăm planeta asta la dispariție.

— Ei, ei, să nu exagerăm ! *Elementul* o să se refacă...

— Știi bine că nu se mai reface. Indigenii au dreptul la viață !

— Au, desigur ! strigă comandantul. Ce este mai important ? Pămîntul sau aceste făpturi primitive ? Da, știu că au început să se organizeze pentru a opri extracțiile. Nu ne este frică de ei ! Nu vor reuși, te asigur ! Acum gata, plecăm. Unde vă sînt costumele *Q* ? Dacă are loc o explozie pe *Tornada*, nu vom mai pleca de aici niciodată !

— Bryn, soția are dreptate, interveni moale tatăl meu, ocolind privirile celor doi musafiri. *Elementul* nu se mai reface și nici nu mai putem restitui ceea ce am extras. Să ne oprim...

— Vrei să hotărîm asta acum, aici ?! Vom discuta în consiliu, vom analiza !

Xeno se ridicase, amenințător.

— Bine, Bryn, hotărî tatăl meu, dacă trebuie, mergem, dar, aș vrea ca la primul consiliu...

— Evident, Peter, evident, îți promit. Ba, chiar o să susțin propunerea voastră. M-am cam săturat și eu de *Kaba*.

S-au echipat în costumele Q și am auzit-o pe mama spunîndu-i lui Zuluf că eu nu am voie să ies și nimeni nu are voie să intre până la întoarcerea lor. Tatăl meu a luat sub braț cutia cu *flautul piccolo* de care, așa cum v-am mai spus, nu se despărțea niciodată.

Au ieșit pentru... totdeauna.

425 *K* a blocat toate căile de acces, a activat ecranul protector, apoi mi-a spus :

— Poți să ieși. Știu că nu dormi. Știu că mă urmărești.

— Ascultă, Zuluf, de ce nu pot să-i sufăr pe Bryn și Xeno ? am răbufnit, părăsind dormitorul. Tata nu trebuia să accepte să-i însoțească ! Cred că ceva nu este în regulă ! Nu *simți* și tu la fel ?

— Nu am fost programat pentru așa ceva.

— Te cunosc de aproape zece ani ! Ești mai complex decît unul din noua generație, dar nu vrei să se știe, e clar, însă nu e cazul să încerci să mă minți tocmai pe mine.

— Piro, dacă se află, voi fi distrus.

— De la cine să se afle ? Ești un caraghios !

— Nu e nici o fericire să începi să ai... sentimente.

— Înnebunești !

— Piro...

— Și nu-mi mai spune Piro !

— Nici tu să nu-mi mai spui Zuluf !

I-am întors spatele și m-am aruncat în patul din camera mea, furios nu pe el, pentru că nu el

era vinovat de toarna surdă care pusese stăpînire pe mine.

Într-un tîrziu am adormit, încălzit de micul Ted care mi se cuibărise la picioare oftînd satisfăcut...

M-am trezit într-un vacarm îngrozitor și m-am repezit la hubloul unde pechinezul se afla de mult, lătrînd cu îndîrjire.

Afară, printre norii de praf, am zărit cîteva nave de o construcție cum nu mai văzusem și niște mase gelatinoase, uriașe, care se mișcau cu o neașteptată agilitate, încărcînd în acele nave sutele de trupuri inerte ale indigenilor.

— Zuluf, am strigat scos din minți, ce naiba se întîmplă ?!

— Aici nu pot să pătrundă, se auzi glasul robotului.

— Nu asta te-am întrebat !

— Nu pot trece de ecranul de protecție, continuă el netulburat. Am fost informat că vreo cîteva colonii care nu au activat ecranul, au fost distruse.

— Cine sînt ?!

— De pe *Ortix*.

— Ce caută aici ?! Ce vor ?! Cum au pătruns ?!

— Liniștește-te, Piro. Periodic, ortixienii pornesc în expediții de capturare a unor ființe vii. E singurul lor mod de a-și perpetua specia.

— Și-mi spui asta, ca și cum ar fi normal ?!

— Ți-am răspuns. Și voi vă hrăniți cu ființe vii...

— Numai comprimate !

— Am înmagazinat toate informațiile despre Pămînt.

— Greșeala mea ! Dă-mi o armă ! Lasă-mă să les !

— Privește-i, deja plesnă...

— Mă scoți din sărite !

Navele au decolat, dispărînd în cîteva secunde în norii de praf pe care un vînt năprasnic îi purta în trombe ce parcă încercau să șteargă urmele măcelului.

— Să luăm legătura cu baza !

— Am încercat, deocamdată nu se poate.

Ted mă privea cu ochii lui mari și umezi, gemînd încetișor și mișcînd din cînd în cînd din coada stufoasă, încercînd parcă să mă liniștească.

— Dacă au atacat și baza ? am zis, cu glas moale, fără să-l privesc pe Zuluf.

— *Tornada* nu poate fi atacată de nimeni, veni foarte sigur răspunsul.

— Îmi spui asta ca să mă liniștești ?

— Nu. *Știu.*

M-am aruncat din nou în patul meu, strigînd pechinezului :

— Hai, urcă ! Aștepți invitație specială ?!

7.

Nu, chipul ce stă aplecat asupra mea nu este al mamei, nu mă aflu pe *Kaba*, nu mă aflu nici în capsula care m-a adus pe *Hades*.

Închid din nou ochii și încerc să mișc o mînă, un picior, un deget. Imposibil ! Sînt iarăși turnat în plumb, fenomen care e la mare modă pe planeta asta afurisită !

— Piro, ai scăpat și de data asta.

Pot să jur că glasul este al zeiței în alb, știți care, cea care s-a recomandat Antra, dar cum nu mai am suficientă încredere în simțurile mele, o

fac în continuare pe mortul. Figura nu ține, pentru că glasul intervine ceva mai aspru :

— Știm ?! Înseamnă că nu sîntem chiar așa de singuri. Ridic cu prudență pleoapele și mă conving că sînt viu, că am scăpat de îmbrățișarea duioasă a lianelor și de contactul cu oceanul.

Mă aflu întins cu fața în sus pe o suprafață plană, rigidă, care nu e chiar rece, deși pare a fi din piatră. Deasupra mea, foarte sus, o boltă din care se prelinge pe pereți, acoperindu-i uniform, o *pîclă* nu mai groasă de cîțiva milimetri, care emană o luminiscență suficientă să te ajute să vezi ce-i prin jur.

Antra se află în dreapta mea, parcă mai frumoasă ca la prima întîlnire, învesmîntată tot în alb și la fel de nemișcată, iar la stînga mea doi indivizi acoperiți cu aceeași țesătură și cu ochii la fel de decolorați. În timp ce Antra are o piele nemaipomenită și un păr negru, bogat, cu reflexe albăstrui, care i se revarsă în valuri pe umerii divini, cei doi au o piele pergament, craniile bine închingate într-un fel de coifuri metalice care lasă libere doar fețele palide, imobile, sinistre.

Întorc privirea spre fată și zic :

— Dacă a muri înseamnă a fi lîngă tine, mă declar un mort fericit !

— Nu ai murit, mă asigură ea. S-a hotărît că trebuie să rămîi, deocamdată, în viață.

— Hotărîrea e bună, excelentă, chiar dacă e... provizorie. Ăștia doi cine sînt ?

— Ți-am spus să nu folosești arma.

— Mi-ai spus, dar nu mi-ai explicat de ce, iar eu sînt obișnuit să mi se explice ! m-am apărat,

făcînd eforturi disperate să scap din cosciugul de plumb.

Era inutilă zbaterea mea, știam, aveam deja o experiență de acest gen, dar nu mă pot dezbăra cu una cu două de obiceiul de a *încerca* ce rea.

Dintr-o dată, am pățit ceea ce încă nu pățisem: un val de căldură, urmat de o senzație puternică a făcut ca imaginile să se învolburească într-o ceață deasă, lăptoasă. Tot trupul a început să tremure și am simțit cum mă prăbușesc, din ce în ce mai rapid fără nici o putință de a mă opri, ca într-un carusel nebunesc...

Nu știu cît a durat fenomenul, cred că am și leșinat puțin, dar cînd am redeschis ochii mă aflam în aceeași poziție, în același loc, cu aceleași făpturi în jurul meu.

— Ce naiba s-a mai întîmplat? am țipat să îngaim, stîlcind mari cantități de aer.

— Ai ești într-adevăr *singur*.

Îmi răspunse unul dintre cei doi bărbați, privindumă atît de atent, de parcă ar fi vrut să mă străpungă, sau poate să-mi dea foc. Timbrul vocii sale era atît de coborît, atît de pătrunzător, încît timpanele mele au reacționat dureros, gata să plesnească. Ce a vrut să spună?

— Adică sînt întotdeauna singur.

— Cum, nu înțelegi?

— Poate îmi explică Antra, am zis bravînd.

— Poate, ești puternic, dar primitiv, m-a gratulat fata, după bunul ei obicei de a spune lucrurilor pe nume. Nu ai înțeles că *abia acum* legătura dintre tine și părinții tăi a fost... ruptă? Mă întreb de ce *Ea* te-a ales tocmai pe tine.

— Ei bine, frumoaso, nu mă prea pricep la ghicitori! Cine este *Ea*? Cum adică, m-a *ales*?

Pentru ce? Ce înseamnă toată *distracția* asta? De ce mă țineți *legat*? În general ce puneți la cale?! Vreau să mă întorc la capsulă! Clar?!

— Satelitul de supraveghere a comunicat pe *Kaba* că ai dispărut. Nu mai există.

— O să mă întorc la capsulă și o să găsesc vreo metodă să le anunț prezența. Fă bine și eliberează-mă! Am cam început să mă plictisesc de jocul ăsta! Ce naiba, nu înțelegi?! Nu sînt robot! Dacă nici voi nu sînteți, să vorbim de la egal la egal!

— Nu te mai poți întoarce la capsulă, interveni bărbatul cu voce îngrozitoare. Programul și testele de adaptabilitate vor începe imediat.

— Sper să reușești, completă Ana.

Să nu-mi spuneți Piro, dacă pentru o fracțiune de secundă, glasul fetei nu a devenit mai cald, mai *uman*!

— Constat că opinia mea nu contează. Nu sînt altceva decît un nenorocit de cobai! Ce rost mai are tot circul ăsta?!

— Ca **să reușești**, trebuie *să vrei*, spuse fata.

— Să vreau, *ce*?!

Cei doi s-au depărtat, purtîndu-și semeț coifurile și s-au făcut nevăzuți, dispărînd direct în perete. S-au retras *fără să păşească*, fără să atingă podeaua, într-o plutire halucinantă.

Am întors privirea spre Antra, pregătit să mai scot niște țipete acuzatoare, dar sunetele mi s-au oprit în gît; am simțit dragii mei că sînt *liber*! Plumbul de pe mine dispăruse! Am strecurat urgent mîna dreaptă spre armă.

— Fără prostii, Piro, mă avertiză calmă, Antra.

Am verificat dacă arma este la locul ei, am constatat satisfăcut că era, am lăsat-o acolo la șold și m-am ridicat ușurel în capul oaselor.

— Eh, parcă așa e mai bine, am zis. Pot să cobor ?

— Da.

— Surprizele se țin lanț ! Sau au început *testele* și *programul ?*

Am sărit în picioare. Eram întreg. Totul funcționa normal. Am întrebat :

— Pot să mă apropii de tine ? Sînt un tip pașnic. De cînd te-am cunoscut, am devenit și prudent.

Vorbind, m-am apropiat de fată și ea nu a reacționat în nici un fel ; poate doar privirea i-a devenit mai intensă. I-am atins întîi părul — ce minune ! — apoi fața .Pielea era adevărată, ca de altfel și părul. I-am ascultat răsuflarea, i-am ascultat chiar și inima, lipindu-mi înfiorat urechea de sînul—bijuterie, m-am învîrtit în jurul ei, apoi am sărutat-o pe buze și m-am retras scurtcircuitat.

— Ai terminat ? se interesă ea.

— Abia am început... Credem că ești un... vis ; adică, ești un vis, dar un vis adevărat. Acum sînt liniștit, zău așa. Ți-a mai spus cineva că ești nemaipomenită ? Pe mine m-ai dat gata. Sînt sclavul tău. Poți să-mi ceri orice, fac totul pentru tine.

— Nu trebuie să faci nimic pentru mine.

— Pot să te mai sărut odată ?

— Stai unde ești și ascultă. Ai fost ales de *Ea*...

— Iar începi ?

— Piro, planeta pe care ai numit-o *Hades,* este o... ființă. O ființă unică în Univers. Înțelegi ?

M-am rezemat de soclul de piatră, am zîmbit strîmb, apoi m-am hotărît și am spus :

— Am bănuit, fată dragă... Am bănuit de mult, chiar de atunci cînd o cercetam în vederea colonizării, dar am ținut această bănuială doar pentru mine. Știi de ce ? Mi s-a părut o chestie, cum să zic,

monstruoasă... De cînd am aterizat aici, m-am convins.

— Cei de pe *Kaba* știu ?

— Nu cred... Poate știu, dar eu nu mi-am dat seama... Sau poate Bryn nu întrevede nici o *colaborare* cu această planetă și se mulțumește doar să expedieze aici proscrișii, știind că nu se mai întorc niciodată. Poate chiar se teme de această... ființă. De fapt, cine este *Ea* ? Cum și cine sînt *aleșii* pe care îi protejează ? Ce face cu... ceilalți ? Se poate pleca de aici ?

— Dacă *Ea* vrea, totul se poate.

— Devine interesant.

— Numai că pînă acum, nimeni nu a reușit.

— Eu voi reuși ! Ai spus că sînt un *ales.* Excelent! Încărcăm rezervoarele uneia dintre navele părăsite...

— Asta nu se poate. Toată energia asimilată de *Ea* nu se mai restituie.

— Și coloniștii... ?

— Da.

— E cumplit !

— E firesc.

— Tu cine ești? Cei doi, cine sînt? De ce nu ați fost asimilați, dacă tot e firesc?

— Din aceleași motive care au determinat-o pe *Ea* să te aleagă pe tine. Numai că nici unul dintre noi nu au trecut testul care să ne permită plecarea. Nu am fost asimilați, în speranța că cineva, cîndva, o să fie în stare să treacă acest test. Noi sîntem intermediarii între *Ea* și noul ales.

— Pare logic...

— Ceilalți doi au fost primii. Dacă socotești în ani terești, ei stau pe această planetă de peste cinci sute de ani.

— Oho ! am exclamat, sincer impresionat. Asta înseamnă că pe plaiurile astea ai toate șansele să devii nemuritor !

— Nu e o fericire.

— Ai dreptate. Tu, cîte sute de ani ascunzi ? Dacă nu vrei, poți să nu-mi răspunzi... Mai bine nu-mi răspunzi ! Ai spus că dacă *Ea* vrea, te poate ajuta să părăsești locurile. Mă interesează al naibii de mult aspectul ăsta.

— Ai fost vreodată singur ?

— Am mai spus, totdeauna am fost singur.

— Piro, știu că ai înțeles întrebarea.

— De regulă, înțelepciunea și frumusețea nu fac casă bună. Tu contrazici regula... Da, am înțeles întrebarea... Sînt tot felul de singurătăți... Nimeni nu poate fi atît de singur ca *Ea*...

— Cine reușește, poate să facă un singur drum, cu o singură destinație : Pămîntul.

— Sînt încîntat.

— Bryn se pregătește să atace Pămîntul.

— E absurd, dar trebuie să te cred.

— *Ea* știe și încearcă să ajute planeta noastră. Cineva trebuie să ajungă înaintea lui Bryn.

— Antra, trebuie să recunosc, ești foarte convingătoare și pari foarte sigură pe ceea ce spui.

— *Sînt* foarte sigură.

— Ți-a spus *Ea* ? Bineînțeles, de ce naiba mai întreb ?! De unde știe ?

— *Știe*. Universul nu are secrete pentru *Ea*.

— De fapt, nici nu mă mirã... Cum dialoghezi cu... planeta ?

— Știu ce crede *Ea* că trebuie să știu, fac ce spune *Ea* că trebuie să fac, iar *Ea* știe tot ce gîndim și facem noi.

— Chiar și ce gîndim ?

— Da.

— E cam periculos ! Nu mi-a plăcut niciodată să fiu cobai. Asta sîntem, nu crezi ? Să nu te superi, așa sînt eu, un nesuferit. Sper ca *Ea*, dacă tot știe ce gîndesc, să mă înțeleagă... Ei, să trecem la subiect : ce trebuie să fac ?

— În primul rînd, *să vrei*.

— Punctul ăsta e ca și rezolvat. Vreau !

— Să vrei cu toată ființa ta, necondiționat.

— Rezolvat. Se pare că trebuie să și pot.

— *Ea* a constatat că poți.

— Atunci, să nu mai pierdem timpul. Să intre în legătură directă cu mine și...

— Nu ești încă pregătit pentru așa ceva.

— Îmi place să am o *intermediară* ca tine ! Dacă reușesc, mergi cu mine, nu-i așa ? Dacă nu reușesc, voi fi *asimilat* ?

— Urmează-mă.

Fata mi-a întors spatele — un spate divin ! — iar eu m-am executat, turuind în continuare :

— Bryn nu e chiar atît de nebun, încît să se încumete să atace Pămîntul. Nu pot să cred. De ce ar face-o ? Dacă vrea putere, nu are decît să se plimbe cu *Tornada* la nesfîrșit, prin Univers. Este suficient spațiu unde să-și satisfacă ambițiile... Apropó, după criza de mai înainte, unul dintre indivizii aceia stafidiți mi-a spus că am rămas singur... Părinții mei... ?

— Da, au fost exterminați, glăsui fata, fără să se întoarcă. Lui Bryn i s-a comunicat că ai dispărut.

E o explicație, poate fi o explicație, dar nu e neapărat nevoie să cred că Antra are dreptate...

— Hei, oprește-te ! i-am strigat și m-am repezit spre ea, exact în momentul cînd dispărea în neobișnuitul perete.

8.

De la primul telefon public întîlnit în cale, Emilian Radu a format numărul familiei Preotescu și a așteptat aproape un minut pînă să fie ridicat receptorul.

— Salut, Teo, sper că nu te-am deranjat... Da, eu sînt... Erai în baie... Aș vrea să trec pe la tine, pentru portofelul acela... Pînă pleci tu la slujbă, am și ajuns... Nu refuz o cafea, evident,... Da, astăzi m-am sculat mai dimineață ca de obicei... Nu, nu e nici o problemă... Salut.

Profesorul Preotescu îl aștepta îmbrăcat, mirosind puternic a loțiune după ras.

— Gina nu s-a sculat încă, se scuză el, are ore după amiază. Cafeaua am pregătit-o eu. Sper să-ți placă.

Erau niște oameni ciudați acești soți Preotescu, asta era convingerea fermă a inginerului, niște oameni care în afara serviciului și a drumurilor obligatorii pentru aprovizionare, nu ieșeau nicăieri. Rarii musafiri care le treceau pragul erau primiți politicos, dar fără afecțiune, discuțiile lîncezeau și după două-trei încercări, orice relație se întrerupea, fără ca vreuna din părți să sufere.

Nu aveau copii, în schimb, doi pechinezi și doi papagali umpleau gălăgioși apartamentul situat la ultimul nivel al blocului ; vara planșeul prost izolat transforma casa într-un cuptor și iarna, într-un frigider în care se putea locui numai datorită unei sobe cu petrol instalată pe hol și a unui boiler cu lemne montat în baie.

Cele trei camere erau tixite de cărți și tablouri, acestea din urmă fiind pictate chiar de profesor

care, bineînțeles, nu se gîndise vreodată să le expună, sau să le vîndă, deși nu s-ar putea spune că nu ar fi fost interesante ; indiferent de subiectul abordat, cromatica dominată de „umbra arsă" și „roșul englezesc" crea o stare de monotonie, luminile păreau regizate ca într-un spectacol de teatru, personajele, peisajele și naturile moarte insuflau privitorului o stare de anxietate. Se pare că tocmai acest lucru îl încînta pe profesor, urmărind reacțiile vizitatorilor care *se loveau* de tablourile sale.

Cei doi soți aveau o pasiune comună ; concediile petrecute în exclusivitate la mare, în campingul de la Mamaia, unde montau cortul direct pe nisip, în așa fel încît între ei și apă să nu se afle altceva decît plaja. Un gard din pînză înconjura cortul, dotat cu tot ce este necesar unei gospodării, pechinezii și papagalii fiind bineînțeles prezenți. Nici în camping, familia Preotescu nu căuta să întrețină vreun fel de relații cu vecinii, ba chiar ocoleau cu grijă orice posibilitate de înfiripare a unor astfel de relații. Cărau în remorca atașată la mașină tot ce le era necesar, singurele deplasări în afara perimetrului cortului fiind doar pentru aprovizionare cu pîine, fructe și legume de sezon și, din cînd în cînd, cîte o halbă cu bere rece adusă de profesor tot la cort, de la una dintre dughenele înșirate prin camping.

Profesorul își încropise în ultima cameră a apartamentului un mic atelier în care picta, sau încerca să inventeze și să construiască tot felul de montaje electronice. Datorită acestei ultime îndeletniciri l-a cunoscut pe Emilian Radu.

Cu aproape doi ani în urmă, un fost elev al profesorului de fizică, elev care acum lucra la Institut, l-a introdus pe Preotescu în atelierul inginerului,

făcînd prezentările de rigoare și rugîndu-l să-l ajute, măcar cu un sfat.

— Emi, ești singurul din oraș care se pricepe la așa ceva...

Era vorba despre o instalație pentru captarea emisiunilor de televiziune prin satelit.

— Strîng documentație de vreo zece ani, explică profesorul, privind cu ochi lacomi aparatura din atelier. Am cumpărat un *LNC* care a costat o avere. mi-am confecționat din rășină o antenă parabolică la care am muncit exact trei luni și m-am încurcat. la... receptor. Nu reușesc să-l reglez...

— Pasionant, aprecie Emilian Radu, privindu-l neîncrezător. Asemenea instalații sînt foarte... pretențioase. Cum ați realizat antena ?

— Pe un mulaj din ipsos. Doamne, ce m-am chinuit ! Întîi am construit din aluminiu o matriță, ca o elice fixată pe un ax. Cu ajutorul ei am realizat negativul din ipsos. Apoi am turnat antena, folosind rășină și pînză cu fibră de sticlă. Trei luni ! Are un diametru de aproape doi metri și focalizează perfect...

O lună încheiată, Emilian Radu a fost seară de seară prezent în atelierul profesorului și, în final, cînd pe ecranul televizorului s-au conturat imaginile unor programe transmise de satelitul „Astra", vizita s-a prelungit pînă în zori. De fapt, inginerul nu se ocupase niciodată de așa ceva, iar experiența la care l-a provocat Preotescu a fost o *temă de cercetare* captivantă.

— Am încercat singur să depistez defecțiunea televizorului, dar nu am reușit. Știi că noi nu prea ieșim și ne-am obișnuit atît de tare cu acest *membru al familiei*, încît..

— Îți promit că într-o zi, două, se rezolvă. Cred că o să-ți fac și o surpriză... E posibil să decodăm „Filmnet"-ul... Nu întîrzii la școală ?

— Ar fi grozav, Emi !

— Te rog să nu-i spui soției. Să vedem întîi dacă reușim. Acum, am plecat.

— Te aștept cu nerăbdare. Mergi la Institut ?

— Dacă poți să mă lași la intrarea în parcul „Moțoc"... De fapt, tot îți este în drum...

— Să nu începi cu cheștii de astea !

Emilian Radu a băgat în buzunarul hanoracului portofelul cu monogramă, apoi din ușă a zis :

— Știu că citiți toate ziarele care apar.

— Eu mai puțin. Soția...

— Nu-mi împrumuți și mie ultimile apariții ?

— Să văd dacă Gina nu le-a aruncat.

Profesorul a dispărut într o debara și s-a întors cu un braț de ziare.

— Nu cred că sînt în ordine.

— Nu contează. Ai o sacoșă ?

La șapte și zece minute, după ce a traversat grăbit parcul, inginerul a ajuns la poarta căsuței în care locuia. De regulă, această portiță stătea încuiată, acum însă era deschisă în lături iar prin fereastra bucătăriei, deschisă de asemenea, se auzea glasul ascuțit al Linei.

Neliniștit, Emilian Radu a pătruns în casă și s-a repezit direct în bucătărie.

— Bine că ați venit, îl luă în primire Lina, doamna nu se simte prea bine.

— S-a întîmplat ceva ?

— S-a întîmplat !

În camera ei, bătrîna stătea întinsă pe pat, cu o compresă pe frunte, cu ochii închiși, gemînd încet.

— Ce ai pățit, mamă ?

— Emi, în sfîrșit ! Ne-au spart casa...

— Poftim ?!

— Dacă erai acasă, probabil nu ar fi îndrăznit.

Lina a intrat cu o ceașcă de ceai, a obligat-o pe bătrînă să se ridice puțin, i-a dat o pastilă, apoi a urmărit-o cum soarbe din ceașcă.

— E așa de amar.

— E calmant, doamnă. O să vă facă bine.

— Cum adică, ne-au spart casa ? strigă inginerul, aruncînd pe podea sacoșa cu ziare.

— Pe la zece și jumătate, poate unsprezece, cînd tocmai mă culcasem, am auzit zgomote. Am crezut că te-ai întors și te-am strigat, fără să aprind lumina. A intrat în camera mea un bărbat, mi-a pus mîna pe gură — purta mănuși ! — m-a legat la ochi și a început să mă interogheze. Căuta un portofel, sau așa ceva. Cred că am leșinat. Au întors totul pe dos. La tine în atelier e dezastru... I-am dat telefon Linei. A venit săraca, într-un suflet. Am sunat și la Institut, dar nu erai acolo...

La ora aceea *dormeam* printre crini, gîndi inginerul, mîngîind mîna bătrînei.

— Au furat ceva ?

— Nu cred. Doar la tine, în atelier... Nu prea știu ce ai acolo. Cred că ar trebui să anunți poliția !

— Bărbatul acela... Cum arăta ?

— Nu l-am văzut. Era întuneric. Mirosea puternic a tutun și avea o voce răgușită. Ce pot să-ți spun mai mult. Doamne, ce spaimă ! Nu mi s-a întîmplat așa ceva niciodată...

— Să chem un doctor ?

—Nu, cred că mi-am revenit. Lina e o adevărată vrăjitoare.

— Ei, doamnă, făcu femeia, invitînd-o pe bătrînă să mai soarbă puțin ceai.

În camera sa, într-adevăr, se făcuse un control minuțos, totul fusese răsturnat, sertarele deșertate, dulapurile desfăcute, buzunarele hainelor întoarse pe dos, cărțile aruncate pe jos.

Erau foarte grăbiți, meditâ Emilian Radu, pășind cu grijă pentru a nu sparge ceva. Dacă ar fi știut că am uitat portofelul la Preotescu, oare ce ar fi pățit acesta ? O fi atît de important acest portofel ?

S-a așezat pe canapea, a scos obiectul din buzunar, a căutat în toate compartimentele, a pipăit milimetru cu milimetru căptușeala ; portofelul nu părea să ascundă vreun secret care să fi justificat în vreun fel acțiunea celui care i-a devastat casa.

Și-o fi închipuit că a mai rămas vreo fotografie sau vreo tăietură din vreun ziar, concluzionă Emilian Radu, băgînd la loc portofelul.

Formă numărul de telefon al Institutului și îl informă pe colegul de birou că o să mai întîrzie, iar omul de la capătul firului îi răspunse rîzînd că nu merita să se deranjeze pentru o asemenea „noutate".

La casetofonul montat în carcasa televizorului intrusul nu ajunsese. Inginerul a dat deoparte capacul de carton, a derulat caseta și, punîndu-și căștile, a apăsat pe butonul de redare. Zgomotul ușilor deschise, glasul bătrînei care striga de departe „Emi, tu ești ?", un glas răgușit de bărbat care, într-adevăr, cerea cu insistență să i se spună unde este portofelul, apoi zgomotele produse de răvășirea atelierului. Evident, agresorul operase singur, altfel *sistemul „liliac"* ar fi depistat și înregistrat și alte voci, sau alți pași.

Inginerul a scos caseta și a băgat-o în buzunar, lîngă portofel, a privit încă o dată dezastrul din atelier, după care, așezîndu-și mai bine ochelarii, s-a întors în camera mamei sale.

— Ei ? îl luă aceasta în primire.

— Nu s furat nimic.

— Ce fel de portofel căuta ?

— De unde să știu eu ? Vreun nebun...

— Emi, nu era nebun. Căuta un portofel cu o monogramă. Mi-a spus-o clar.

— Asta e o treabă de poliție, mamă, nu mă pricep. O să schimb yala de la intrare și o să pun un sistem de alarmă.

— Cu ce o fi deschis ?

— Am uitat să-ți spun că astăzi, în tramvai, mi s-au furat cheile.

De fapt, după ce se ridicase dintre cruci, a constatat lipsa cheilor, dar a crezut să le-a uitat la Institut, cum se întîmpla aproape zilnic.

— Nu serviți o cafea ? se interesă Lina.

— Dacă e făcută deja, da. Mă cam grăbesc...

— Într-un minut, e gata. Am apa fiartă.

— Emi, să anunți neapărat poliția, repetă bătrîna. Chiar dacă nu ni s-a furat nimic, sau poate tocmai pentru că nu mi s-a furat nimic. Și, să știi, eu nu mai rămîn singură noaptea. Să faci în așa fel, încît să mai stai și pe acasă.

— Știi mamă că eu, cel mai bine, lucrez noaptea. O să o rog pe Lina...

— Lina are și ea casa ei.

— E singură.

Între timp, răsturnase punga cu ziarele luate de la Preotescu și se apucase să le răsfoiască grăbit.

— Chiar crezi că e momentul să citești presa ?

— Caut ceva, ceva foarte important, se justifică Emi, fără să ridice privirea de pe filele jurnalelor.

După nici cinci minute, pe ultima pagină a cotidianului „Expresul de seară", găsi instantaneul

surprins în fața vitrinei pe care se distingeau literele *COR*. Sub fotografie, era inserată explicația : „Noul magazin de produse cosmetice *ANCORA* și proprietarul lui, domnul Ion Zebea, așteaptă clienții. Sîntem asigurați că aici, locuitorii orașului nostru vor găsi o variată gamă de produse indigene și de import, la prețuri accesibile".

Inginerul împături atent ziarul și îl introduse în același buzunar al hanoracului, lîngă portofel și casetă.

— Cafeaua e gata, anunță Lina, aducînd ceașca. Doriți și o gustare ?

— Nu, trebuie să plec. Te rog, poate mai stai cu mama. Cred că astăzi o să am cam mult de alergat.

— Nici nu aveam de gînd să o las singură pe doamna.

— Mulțumesc, Lina, ești ca de obicei, nemaipomenită, spuse Emilian Radu, frigîndu-se cu cafeaua.

— Aș vrea să fac puțină ordine.

— În atelier, nu. O să fac eu.

— Pînă nu vine poliția, nu se atinge nimeni de nimic, hotărî bătrîna. Poate găsesc niște amprente, ca să-l prindă pe criminal.

— Ai spus că purta mănuși.

— Eu așa știu, Emi, că în astfel de cazuri, nu trebuie să ștergem o eventuală urmă lăsată de... criminal.

— Bine, mamă, așa să fie. Mă duc direct la poliție.

— Să vii și tu cu ei, că altfel nu le dau drumul în casă !

— Bineînțeles.

De la primul chioșc întîlnit în cale, Emilian Radu mai cumpără cinci exemplare din „Expre-

sul de seară", refuzînd politicos oferta vînzătoarei de a achiziționa și alte publicații care zăceau în teancuri impresionante pe rafturile și chiar pe podeaua gheretei.

Mai erau zece minute pînă la întîlnirea fixată de Breavu, așa că inginerul opri un „taxi-parti", îi spuse șoferului unde să-l ducă și pregăti o hîrtie de cincizeci de lei ; știa că prin oraș, indiferent de distanță, taximetriștii particulari aveau un tarif fix.

Subofițerul de la poartă îi cercetă atent buletinul, urmări cu degetul niște nume înșirate într-un registru, apoi îi restitui actul, spunîndu-i :

— Etajul doi, camera 314.

Pe scări și culuare lume multă și același miros persistent de dezinfectant, țăcănitul mașinilor de scris, zbîrnîitul telefoanelor și murmur înăbușit de voci.

Maiorul îl aștepta, aplecat asupra filelor unui dosar.

— Sînteți punctual, aprecie el, privindu-l pe deasupra ochelarilor. Luați loc.

— Am adus portofelul și am găsit și ziarul cu pricina. Am un prieten care cumpără toată presa. Am avut noroc. Poftim.

Emilian Radu a depus pe birou portofelul cu monogramă și exemplarul din „Expresul de seară" pe care îl luase de la Preotescu ; celelalte cinci ziare cumpărate le avea bine împăturite, în alt buzunar și a considerat că nu e cazul să le scoată.

— Am verificat portofelul. Nu pare să ascundă ceva atît de important încît... Știți, în timp ce zăceam în curtea lui Vincent Vasiliu, cineva mi-a făcut o... vizită acasă. A răscolit peste tot. Probabil căuta acest obiect. A speriat-o pe mama și...

— Un moment, domnule inginer, îl opri Breavu răsucind pe toate părțile portofelul. Vreți să spuneți că la locuința dumneavoastră s-a efectuat o spargere ?

— Nu chiar... A intrat cu propriile mele chei. Mi le-a luat după ce m-a lovit. Nu cred că lipsește ceva. Căuta portofelul.

— De ce nu ați telefonat ?

— Mama mi-a spus că omul purta mănuși. Nu i-a văzut fața. Nu cred că a lăsat urme.

— Parcă v-am spus că profesiunea noastră...

— Da, mi-ați spus ; dacă trebuie neapărat să trimiteți o echipă, mă rog, mama o să se bucure. Numai că trebuie să însoțesc această echipă ; altfel, după cele întîmplate astă noapte, nici polițiștii nu vor fi primiți în casă. Mama are grijă ca eventualele urme să nu dispară. Așa mi-a spus, cînd am plecat.

Breavu zîmbi forțat, formă un număr de interior și ordonă ca echipa lui Panciurea să fie pregătită. Puse apoi receptorul în furcă și se concentră asupra fotografiei din ziar.

— Deci, această ilustrație a dispărut din buletinul victimei, după ce ați fost atacat ?

— Exact. Îmi amintesc, decupajul din ziar era făcut cu mare grijă, probabil cu o foarfecă, de un om pedant. Fotografia despre care v-am povestit era scoasă dintr-un album. Avea pe spate patru resturi din foaia de album — un carton albastru, poros — în locurile în care fotografia fusese lipită.

— Aveți un spirit de observație deosebit, spuse maiorul, pe un ton neutru, încît inginerul nu pricepu dacă e o laudă sau o ironie. Cred că din aceste albume a fost dezlipită fotografia.

Pe birou au apărut două albume groase, cu legături pretenţioase din piele şi aceeaşi monogramă din metal, *V. V.*

— Au dispărut şi alte fotografii de aici, continuă maiorul, răsfoind filele. Au fost smulse recent. Uitaţi-vă şi încercaţi să vă amintiţi dacă vreuna printre figurile ce apar în cele rămase se află şi fotografia din buletinul victimei.

Emilian Radu a împins ochelarii spre rădăcina nasului şi a cercetat atent albumele.

— În fotografia aceea, în spatele personajelor din primul plan, erau doi tineri. În aceste albume, ei nu mai apar nicăieri.

— Desigur, între personajele din fotografiile dispărute şi omul surprins de fotograful ziarului „Expresul de seară", trebuie să existe o strînsă... legătură, comentă Breavu, aruncînd o privire fugară interlocutorului.

— Aşa s-ar părea, deşi cel din ziar pare prea tînăr ca să aibă vreo legătură cu personajele de epocă din aceste albume.

— Interesantă idee, domnule inginer, foarte interesantă. Să ştiţi că şi pe albume s-au găsit amprentele dumneavoastră...

— Acum le văd pentru prima oară, se apără inginerul, retrăgîndu-şi instinctiv mîinile de pe masă. V-am spus, nu am intrat în casa aceea.

— Mă rog, făcu obosit maiorul, închizînd albumele. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, să mergem acasă la dumneavoastră.

— Să vă mai arăt ceva, spuse Emilian Radu, scoţînd din buzunar caseta cu bandă magnetică. Sistemul „liliac" a înregistrat vocea şi paşii celui care a intrat astă noapte în casă.

— Sistemul „liliac" ?

— O mică experienţă, se înroşi inginerul, depunînd caseta pe birou. Ştiţi, mă ocup de ultrasunete... Mă preocupă sistemele de securitate... Am preluat ideea de la... lilieci. Senzorii emit şi recepţionează ultrasunetele, depistînd orice modificare a poziţiei obiectelor din jur. Pot declanşa apoi o alarmă, sau un sistem de înregistrare audio sau video şi pot lua şi unele... măsuri, împreună cu un computer... Ca şi liliecii, din păcate, sistemul meu nu depistează încă părul, sau ţesăturile poroase.

— Şi l-aţi înregistrat pe... agresor ? îl opri maiorul, învîrtind caseta pe toate părţile.

— Am montat cîţiva senzori în atelier şi aceştia au declanşat casetofonul şi microfoanele. Fiecare senzor declanşează un microfon, fiind reglat pentru o anumită distanţă. Sînt încă în faza de experimentare... S-a înregistrat vocea mamei şi a bărbatului acela. O voce răguşită... Paşi, obiecte trîntite ... O singură voce... Am uitat să vă spun, mama a sesizat că individul mirosea a tutun.

— Putem asculta caseta ?

— Vă rog să mă iertaţi, se justifică inginerul, simţind în vocea maiorului, pentru o secundă, că părerile sale de neprofesionist au cam devenit agasante. Caseta rămîne la dispoziţia dumneavoastră. Poate o să vă folosească. Dacă mergem acasă, o să vă arăt cum funcţionează sistemul. Păcat că nu am terminat şi partea de înregistrare video... Vreau să construiesc o cameră video cît o cutie de chibrituri.

Soneria telefonului a oprit la timp o descriere tehnică pe care, desigur, Breavu nu ar mai fi suportat-o.

— Bine, Panciurea, coborîm imediat, a strigat el în receptor, ridicîndu-se greoi. O să ascultăm

căseta la dumneavoastră acasă, domnule inginer. De acord ?

6

Wild, comandantul de escadrilă, un lungan nesuferit, născut pe *Kaba* din părinți pămînteni, aruncă în gură cu mare dexteritate un comprimat și, satisfăcut, îmi strigă :

— Mai încetează cu tîmpeniile astea ! Știu din sursă sigură că nimeni nu i-a obligat pe părinții tăi, să părăsească *Tornada,* cînd ortixienii nu se retrăseseră încă. Ba, chiar au fost sfătuiți să mai aștepte, dar se pare că erau foarte îngrijorați de soarta ta. Nava pusă la dispoziție de Bryn a fost spulberată pur și simplu. Tirul ortixienilor e necruțător, știi foarte bine. Cine e vinovat ? Au trecut atîtea perioade de atunci și tot nu te-ai convins că a fost doar o întîmplare nenorocită și atît ? Și nu au fost singurii care au pierit !

— Ai terminat ?

— Mă scoți din sărite cu presupunerile tale neghioabe ! Se cunoaște de la o poștă că te-ai născut pe Pămînt.

— Wild, dragule, spui chestia asta pe un ton ce aduce a acuzare. E o vină să te fi născut pe Pămînt ? Sau e invidia unui orb care s-a născut așa, împotriva unuia care a orbit, după ce întîi a văzut ? Eu am niște amintiri, băiatule, mă pot refugia în ele, dar tu,

ce ai ? De fapt, poate e mai bine să nu ai amintiri, naiba mai știe !

— Ești un sentimental amărîn și nătăfleț. Crezi că o să moștenești Universul ? La ce-ți folosește să trăiești cu amintirile tale parfumate, ascuns în vizuină și compătimit de vechitura de Zuluf și mica jăvruță ?

— Ted nu e o jăvruță, iar robotul nu e o vechitură !

— Gata, gata, scuză-mă, am uitat că cei doi sînt tabu... Ești tînăr, nu grozav de urît, un pilot de *patrulă* bine cotat, ce-ți mai trebuie ? Știu vreo cîteva fetițe care ar leșina pe loc, dacă ai catadicsi să le adresezi o privire, sau un cuvîntel... blînd. Trăiește Piro acum, pentru că *dincolo* nu te așteaptă nimic !

— Trăiesc, înțeleptule, cum cred eu ! Mai scutește-mă cu poveștele tale !

— La urma urmelor, puțin îmi pasă, declară cu multă convingere comandantul de escadrilă, căutîndu-și o poziție mai comodă. Parcă aș bea un pic din licoarea aceea pe care o prepari singur. E delicioasă !

— După ce ieșim din schimb, de acord.

— Tu ești comandant aici, sau nu ?!

— Nu vreau să te am pe conștiință ; îmi ești drag, deși ești un nesuferit. Alcoolul e interzis pe *Kaba* și cred că măsura e justificată, drăgălașule, chiar și numai pentru faptul că acest alcool provoacă *amintiri !*

— Mă scoți din sărite !

— Te repeți și devii plictisitor.

— Nu vreți să terminați ? se interesă Ami, cel de-al treilea membru al escadrilei noastre, fără să deschidă ochii și foindu-se vădit incomodat de costumul *Q* în care eram obligați să înțepenim pe toată perioada cît eram de gardă. Tocmai adormisem !

— Și eu, îi tinu isonul Sind, al patrulea pilot, un băiat de treabă, deși era născut tot pe *Kaba*.

— Dacă nu v-ar veni din cînd în cînd rîndul să faceți de gardă, ați fi niște tipi pierduți, le-am zis, fără să ridic tonul. Noroc de paturile astea, zău așa, altfel cînd și unde v-ați mai odihni și voi ?

— Spre deosebire de tine, care abia aștepți să vii aici, să ne toci nervii ! nu se lăsă Ami, întorcîndu-se demonstrativ cu spatele.

— Mai fă cîte o pauză, mă sfătui blînd, Sind.

— Vezi Piro, se pare că eu sînt cel care are dreptate, glăsui satisfăcut Wild.

— M-am obișnuit să fiu singur, am zis, prefăcîndu-mă ofensat.

Ei știau că nu sînt și că discuțiile de felul acesta erau fără început și fără sfîrșit. Era, ca să zic așa, de ambele părți, un fel de a ne petrece timpul.

Alarma a izbucnit violent, așa cum stă bine oricărei alarme care se respectă.

Fiind cel mai aproape de pupitru, am răspuns primul, încălcînd astfel regula.

— Formația Wild, am comunicat, dar comandantul deja îmi smulsese microfonul, privindu-mă furios.

— Spre *Tornada* și careurile *4569* și *2384* se îndreaptă flotile necunoscute, se auzi glasul secundului Xeno.

— Radarul nostru nu indică nimic, preciză Wild.

— Poate e o informație falsă, dar nu trebuie să riscăm. Toate formațiunile decolează imediat !

— Piro, nu ți se pare că glasul lui Xeno e cam... schimbat ? mă întrebă Wild, echipîndu-se.

— Se mai întîmplă, am zis. E ingrijorat, sau chiar speriat. Decolăm ?

— Să nu ne îndepărtăm unul de celălalt, ne rugă comandantul. Nu știu de ce, dar am impresia că ceva nu e în regulă cu alarma asta. Oare nu ar fi bine să facem o confruntare cu *Tornada* ?

— Ca să aibă motiv Bryn să rîdă de noi ? sări Ami. A mai zis de cîteva ori că sîntem niște fricoși... Decolăm și gata ! Ordinul s-a înregistrat și poate fi verificat oricînd.

Cele patru *patrule* ne așteptau pe armpa subterană. Ne-am repezit fiecare la nava lui, Wild a comandat deschiderea cupolei și, unul după altul, am țîșnit spre straturile învolburate de nori de praf care învăluiau în permanență planeta *Kaba*.

— Conform programului ? ne întrebă comandantul, după ce ne-am plasat pe orbita stabilită pentru astfel de situații.

— Să verificăm ce se întîmplă în apropierea bazei, fu de părere Ami.

— Xeno a spus că sînt atacate *Tornada* și careurile *4569* și *2384*, interveni nedumerit Sind. Nu văd nici un agresor. Radarul nu semnalizează nimic. Și-a bătut cineva joc de noi ! Propun să ne întoarcem.

— În careul *4569* locuiesc eu, am zis neliniștit. Să mai așteptăm, Wild. Și așa am înțepenit în camera de gardă.

Brusc, ecranele vilgafoanele de la bord s-au luminat și a apărut figura încruntată a lui Bryn.

— Ce-i cu voi?! a țipat el. Ce căutați în spațiu ?

— E ordinul lui Xeno, se auzi glasul comandantului. A anunțat un atac.

— Xeno e lîngă mine și nu a anunțat nimic, nu a dat nici un ordin ! Altcineva s-a folosit de canalele noastre !

— A fost vocea secundului ! nu se lăsă Wild. Avem înregistrarea.

— Aterizați imediat ! ordonă Bryn, întrerupînd apoi legătura.

— V-am prevenit, făcu Sind.

— Hei, băieți, ia priviți ! am strigat. Radarele voastre nu spun nimic ?!

Deși contactul vizual nu putea fi încă realizat, radarul ne avertiza că un obiect necunoscut, avînd forță de propulsie proprie, se îndreaptă vertiginos spre *Kaba*.

— Direcția *471 N*, constată Wild. Viteza *1268 U*. Nici un semnal de recunoaștere !

Imediat ce am realizat contactul vizual, toți patru am strigat aproape în același timp : *Aiuti* !

Care pilot nu recunoaște încă de la școală o bază-purtătoare aparținînd piraților *Aiuti* ?!

Cu un diametru de două mii de metri, uriașa construcție are forma unui inel ce înaintează rotindu-se continuu. În interiorul acestui inel, stau agățate navele de luptă, iar pe exterior sînt amplasate gurile de foc.

Locul de unde izbucnesc razele ucigătoare nu poate fi ghicit niciodată, cum niciodată vreun pirat nu a fost capturat. Acești *Aiuți* apar în cele mai neașteptate momente și în cele mai diverse puncte ale Universului, atacă fulgerător, încarcă magaziile bazei cu tot ce înseamnă energie și dispar pentru o lungă perioadă. Dacă vreuna dintre navele lor este capturată, se provoacă automat dezintegrarea, cu tot echipaj.

— Ce facem ?! strigă Ami. Să anunțăm *Tornada* !

— Au recepționat și ei, răspunse Wild. Au mai lansat cîteva echipaje. Nu le vezi ?!

— Se pare că *Aiuti* se îndreaptă direct spre *Kaba* și nu spre baza noastră, aprecie Sind. Atacăm ?

— Cunoști vreo altă soluție ? am ripostat eu, răutăcios. Sau crezi că au venit în vizită de curtoazie ?

Între timp, baza-purtătoare se apropiase suficient ca să-și permită să lanseze un grup de nave din interiorul cercului.

Ei bine, frații lor, începe dansul !

10

În timp ce echipa de polițiști și-a îndeplinit cu migală sarcina, Breavu a sorbit pe îndelete o cafea în compania doamnei Radu, a fumat o țigară și, bineînțeles, a ascultat cu mare atenție povestea cu necunoscutul care a pătruns în casă în miez de noapte.

A pus cîteva întrebări, a derulat de cîteva ori caseta imprimată cu ajutorul „sistemului liliac", bătrîna a recunoscut vocea agresorului, iar cînd șeful echipei de polițiști l-a informat că *prevalarea de urme* a luat sfîrșit fără rezultate evidente, maiorul a mulțumit politicos gazdei și a asigurat-o că făptașul va fi prins în cel mai scurt timp.

În drum spre poartă, l-a întrebat pe inginer:

— L-ați cunoscut pe Vincent Vasiliu ?

— Nu, am aflat despre el din comunicatul transmis la televizor. De ce ?

— Sincer vorbind, implicarea dumneavoastră în acest caz mi se pare cel puțin ciudată.

— Întîmplarea...

— Și mai ciudat mi se pare interesul de adevărat... detectiv pe care îl manifestați. Faceți cumva parte din Asociația Detectivilor ?

— Nici vorbă, se înroși Emilian Radu.

— Dacă nu aveți un motiv special, renunțați și ocupați-vă de cercetarea ultrasunetelor. E un domeniu captivant. Nu o să vă supărați dacă o să vă rog ca, deocamdată, să nu părăsiți orașul...

— Sînt, deci, suspect !

— Poate o să avem nevoie să ne mai dați unele relații suplimentare, domnule inginer.

— Mulțumesc pentru modul diplomatic prin care mă anunțați că de fapt sînt... consemnat la domiciliu. În sfîrșit, oricum nu aveam de gînd să călătoresc.

— Ați luat cîinele acela ?

— Nu am avut timp, domnule maior.Sper să o fac astăzi.

Breavu i-a strîns mîna, peste poartă, apoi s-a urcat greoi în mașină.

— Un adevărat gentleman, a rostit bătrîna, cînd și-a văzut fiul reîntors în casă. Inteligent și plin de prestanță. Mi-a vorbit foarte frumos despre tine. Mi-a povestit cum a intervenit la secția aceea de poliție, ca să te simți bine. Tu nu mi-ai spus nimic, ca de obicei.

— Da, maiorul e un tip interesant, fu de acord Emilian Radu, retrăgîndu-se în atelier.

După ce a făcut oarecare ordine și a ascuns patru din cele cinci exemplare ale „Expresului de seară" în carcasa televizorului, a repus în funcțiune „sistemul liliac", apoi preț de o oră a confecționat un microemițător și a acordat banda de ultrascurte a unui radioreceptor „Song" pe frevența necesară.

A schimbat apoi broasca automată de la ușă cu una nouă, adaptînd un sistem de alarmă sonor ce imita sirena poliției.

— Sistemul de alarmă poate fi oprit din interior, de la acest întrerupător fixat pe tocul ușii, iar de afară, prin apăsarea acestui „cui" de lîngă butonul soneriei, făcu el în final instructajul necesar celor două femei. Deci, înainte de a deschide ușa, trebuie oprită alarma. Dacă o să încerce să intre cineva care nu cunoaște secretul, alarma va scula jumătate din cartier.

— În locul alarmelor astea mai bine stăteai tu acasă, spuse bătrîna, întorcînd scaunul pe rotile și dirijîndu-l spre bucătărie.

— Astăzi nici nu am trecut pe la Institut...

— Bine, bine, cunosc placa. Hai și mănîncă ceva.

A mîncat grăbit, a făcut un duș rece, a schimbat hainele,, fără să renunțe la hanorac, iar la orele cincisprezece a ieșit din curte, asigurînd zăvorul portiței cu siguranța știută numai de mama sa și de Lina.

În parc, ploaia din noaptea ce trecuse și frunzișul ocrotitor al arborilor păstrau o răcoare plăcută, dar ajuns în stradă, pe asfalt, s-a izbit de o căldură sufocantă și un aer greu respirabil.

A așteptat răbdător tramvaiul, adăpostit sub coroana teiului din stație, a călătorit în picioare lîngă un geam deschis și a coborît în stația „Doi cocoși", în vechiul centru comercial al orașului.

Clădirile construite în epoci și stiluri diferite, lipite unele de altele după inspirația de moment a fiecărui constructor, cu fațade ornamentate după gustul și dorința primilor proprietari, dădeau un aspecte unic acestei străzi care își păstra încă denumirea de „Doi cocoși", după numele hanului con-

struit în această zonă care, pe atunci, era mult în afara orașului.

Emilian Radu a pornit agale prin mijlocul străzii, păşind cu grijă pe pavajul din cuburi de granit roşu, protejat prin cele două semne de la capetele străzii, care interziceau accesul oricăror mijloace de transport.

Peste drum de magazinul „Ancora", cîteva mese aşezate direct pe trotuar, sub umbrele uriaşe împodobite de reclame colorate, te invitau la o cafea, o prăjitură şi o băutură răcoritoare; cafeneaua era recent înfiinţată, lucrul acesta era evident, vopseaua mirosea a proaspăt, iar feţele de masă nu apucaseră încă să treacă printr-o maşină de suălat.

La o masă, cîţiva tineri se distrau copios, făcînd o gălăgie infernală, iar la altă masă, doi bătrîni îi priveau încruntaţi, sorbind în tăcere din ceştile de cafea.

Inginerul s-a aşezat la o masă, a dezbrăcat hanoracul şi l-a pus pe genunchi, a comandat o cafea fără zahăr şi un suc de portocale, apoi şi-a aprins o ţigară, privind vitrinele magazinului „Ancora".

Magazinul lui Ion Zebea avea clienţi, în special cliente, care nu lăsau nici o clipă şiragurile de mărgele colorate ce înlocuiau uşa să se odihnească; cît a băut cafeaua şi sucul, inginerul a numărat aproape o sută de vizitatori care au trecut pragul „Ancorei".

A plătit, apoi a traversat strada şi s-a strecurat printre mărgele, în magazin, plăcut surprins de aerul răcoros, încărcat de cele mai diverse parfumuri, ce domnea acolo. Cîteva ventilatoare agăţate în tavan, îşi mişcau leneşe paletele uriaşe. Pereţii tapetaţi în mătase susţineau vitrine cochete pline de cosmeticale şi, din loc în loc, oglinzi ce păreau să mărească spaţiul de altfel destul de modest.

După fotografia din ziar, inginerul l-a depistat imediat pe proprietarul magazinului; amabil şi tot numai zîmbet, recomanda cu o voce catifelată produsele, găsind pentru fiecare clientă exact ce aceasta dorea. Era ajutat de o tînără blondă, destul de drăguţă, care însă nu prea avea chemare pentru această meserie. Ion Zebea îi arunca din cînd în cînd cîte o privire reprobatoare, aspră, care o făcea să devină şi mai posacă.

Emilian Radu a aşteptat cu răbdare un moment în care Ion Zebea să fie mai puţin asaltat, s-a sprijinit de tejghea, a scos din buzunar ziarul îndoit în aşa fel încît fotografia să se vadă bine şi a spus :

— Domnule Zebea, nu vă supăraţi, aş vrea să discutăm cîteva minute.

— Doriţi să cumpăraţi ceva ?

— Nu chiar... E o problemă mai delicată.

— Ely, înlocuieşte-mă puţin, domnul e de la... presă.

În spatele tejghelei, o cameră care era folosită în acelaşi timp şi pentru depozit şi pentru birou, tixită de tot felul de cutii clădite unele peste altele, un fişet metalic, o chiuvetă de la robinetul căreia curgea un firicel subţire de apă, un telefon, o oglindă, un mic aparat de radio, două scaune şi un cuier-pom.

Proprietarul magazinului se aşeză pe scaunul din spatele biroului şi îi făcu semn inginerului să folosească celălalt scaun.

— Pot să aprind o ţigară ? întrebă timid Emilian Radu, trăgînd mai aproape de birou scaunul rămas liber.

— Vă rog... Cu ce vă pot fi de folos ? Am observat fotografia din „Expresul de seară"... Sînteţi de la ziar ?

— Nu tocmai... Parcă am zărit un coș de gunoi...

Inginerul a mototolit pachetul de țigări din care scosese ultima țigară, s-a ridicat și a aruncat cocoloșul de hîrtie direct în coșul plin deja. Și-a aprins grăbit țigara, și-a aranjat ochelarii, apoi a continuat:

— Bineînțeles, v-am deranjat în legătură cu poza din ziar... Aveți și o scrumieră ?

Ion Zebea îi întinse nervos obiectul cerut.

— Astăzi sînt extrem de aglomerat, strecură el printre dinți, aprinzîndu-și o țigară pe care o extrăsese din pachetul aflat pe masă. Sînteți cumva de la... poliție ?

— A, nu, categoric nu. Sînt inginerul Radu și lucrez la Institut. Puteți verifica printr-un simplu telefon.

— Ce ar fi să intrați direct în subiect ? V-am spus că sînt extrem de ocupat ?

— Da, da și timpul meu este măsurat... Vedeți această fotografie ? O rudă de a mea a avut recent un accident de mașină. A murit. Au dat și la televizor. A fost... omorît. În portofel avea un decupaj cu această fotografie. Aș fi vrut să știu de ce. Este vorba de Vasiliu Vincent...

— Numai atît ? zîmbi strîmb Zebea, strivind nervos țigara și ridicîndu-se din spatele biroului. Nu am auzit în viața mea despre acest Vasiliu, habar nu am de ce purta ziarul cu această fotografie în portofel! Cred că cel mai nimerit lucru ar fi să vă adresați poliției. Ei se ocupă de chestii dintr-astea.

— Vă rog, nu vă supărați, spuse inginerul, ridicîndu-se la rîndul său. Vă mulțumesc și la revedere.

A ieșit din birou, s-a strecurat pe după tejghea, a zis un „sărut mîna“ vînzătoarei, apoi a pășit în stradă.

Acele ceasului arătau că bateria microemițătorului mascat în pachetul gol de țigări, aruncat la coș, mai putea asigura alimentarea exact unsprezece minute.

A scos „Songul“ din buzunarul hanoracului și, pășind agale, l-a dus la ureche, cu gestul firesc al unui microbist care ascultă o fază a meciului susținut de echipa preferată.

Întîi s-a auzit zgomotul produs de discul telefonului, apoi vocea proprietarului „Ancorei“ : „Alo, cu domnul Cristescu, vă rog... Alo, da, eu sînt.. Știu, știu, dar trebuia să te anunț imediat... A fost pe la mine un tip care s-a recomandat Radu, inginer la Institut... Ascultă, întîi !... Avea poza aceea din ziar și mi-a îndrugat o poveste cu o rudă accidentată, unul Vasiliu... cum ? E adevărat ?... Mă rog, o fi văzut la televizor, ca și tine... Individul mințea evident... Nici nu se prea ostenea să ascundă... Da, da, cred că a vrut să vadă depozitul ... Eu aș propune ca deocamdată, următorul transport să... mai întîrzie. Să vedem cum stau lucrurile... Ce naiba nu înțelegi ?!... Sînt *consignație* și nu magazin care să aibă stocuri din același fel de marfă în cantități... Bine, bine, cîteva zile, pînă lămuresc problema... Bineînțeles, nu l-am cunoscut pe acest Vasiliu !... O să te sun eu... Salut“.

Emilian Radu a rotit întrerupătorul aparatului de radio, a mai rămas cîteva secunde pe trotuar, în apropierea magazinului, parcă dezorientat, apoi a pornit grăbit spre stația de tranvai.

Pe strada *Sulfinei*, apărată de coroanele stufoase ale arborilor, era răcoare, razele fierbinți ale soarelui strecurîndu-se cu greu prin frunzișul verde.

La numărul 47, totul părea încremenit și trist, iar uriașul cîine nu și-a făcut apariția, deși ingi-

nerul a stat o vreme lîngă poartă, bătînd ușor cu vîrful pantofului în scînduri.

— Căutați pe cineva ?

Întrebarea o pusese un bătrîn îmbrăcat într-o cămașă cadrilată și avînd pe cap o pălărie din pai, ruptă și decolorată ; omul stătea sprijinit în coate pe gardul ce despărțea curtea lui Vasiliu de cea de la numărul 45.

— Proprietarul a murit, iar casa este sigilată de poliție. Nu v-am mai văzut pe aici...

— Sînt inginerul Radu... Lucrez la Institut... Am mai trecut aseară.

— Păi, nu v-am spus ? Vecinul meu a murit... Adică, a fost omorît... Un nebun cu o mașină... Au dat și la televizor...

— Știu. Întîmplător am găsit actele și aseară, am vrut să le restitui vreunui membru al familiei.

— Ce acte ?

— Înainte de a fi accidentat, domnul Vasiliu a fost victima unui hoț de buzunare.

— Sărmanul ! Ce sfîrșit cumplit... Dar, poftiți, de ce să stăm la gard ?

— Nu deranjez ?

— Nevastă-mea și nepoții sînt la munte, iar eu, ca să vă spun drept, mor de plictiseală și deja mi-e dor de ei, deși au plecat abia de vreo trei zile. Știți cum e ; cînd sînt aici, una-două mă enervez și fac scandal ; cînd nu sînt, casa e atît de pustie, încît... Mă rog, poftiți, am un pahar de vin rece, producție proprie.

În chioșcul acoperit de viță de vie plină de ciorchini grei de struguri cu boabe mari și negre, Silvan, bătrînul cu pălăria de pai, a așezat în fața musafirului o cană de vin și două pahare, apoi și-a aprins o țigară și, oftînd, s-a așezat la masa acoperită de o bucată de nailon înflorat.

— Nu prea am voie, se destăinui el, trăgînd cu nesaț fumul, dar profit de faptul că „jandarmul“ nu e acasă. Așa îi spun eu nevestei, „jandarmul“ ... E o fire aprigă, dar are un suflet de aur... Serviți ! E absolut natural și nu e tratat în nici un fel.

Emilian Radu a gustat, a constatat că băutura este într-adevăr excepțională, a adus laudele de rigoare, apoi a scos din buzunar „Expresul de seară“

— Cînd a fost... accidentat, vecinul dumneavoastră avea în buzunar această fotografie. Oare, de ce ?

— Hm, Vincent era o fire... ciudată. Scotea o vorbă odată la o lună și atunci, numai dacă insistai foarte tare. Ce să vă spun ? De fapt, nu cred că multă lume se poate lăuda că știe ceva despre Vincent, Dumnezeu să-l ierte... De fapt, de ce mă întrebați ? Îi sînteți rudă ? Sau poate... de la poliție ? Au fost pe aici și mi-au pus o groază de întrebări.

— Nici una, nici alta, zîmbi inginerul. E o chestiune, cum să vă spun, personală... Din cauza acestei fotografii, am fost și eu atacat.

Bătrînul îl sfredeli cîteva clipe cu privirea, mai sorbi puțin vin, apoi întrebă neîncrezător :

— Cum adică ?

— Printre actele pe care le-am găsit, era și această fotografie din ziar. Am fost lovit aseară, în curtea vecinului dumneavoastră și, mai mult, mi-au devastat și casa... Am impresia că *accidentul* domnului Vasiliu se datorește tot acestei fotografii.

Silvan a scos din buzunarul cămășii o pereche de ochelari, i-a așezat meticulos pe nas, apoi a luat din mîna inginerului ziarul și a studiat îndelung fotografia.

— E ceva cu poza asta, dar încă nu-mi dau seama ce... Vă grăbiți? Pentru noi, pensionarii, timpul are altă dimensiune... Mai serviți, că se încălzește... Știu eu?... Toată viața am fost ziarist, apoi am început să-mi scriu memoriile... Am cunoscut mulți oameni de seamă și mi-am zis că e păcat ca cei de mîine să nu știe cîte ceva despre ei... Pregătesc deja al patrulea volum... Vezi dumneata, fotografia asta... Poate greșesc... Pe strada asta, în afară de Vincent și de mine, sînt numai oameni noi... Unii au murit, alții au vîndut, cîteva zeci de case au fost demolate... Acum, am rămas, ca să zic așa, cei mai vechi... Vincent a avut un destin potrivnic, deși în tinerețe... Nu vă plictisesc?

— Dimpotrivă! sări Emilian Radu, parcă speriat de gîndul că bătrînul ar putea să se răzgîndească. Este foarte interesant.

— În orice caz, e o poveste tristă... Dacă îmi amintesc bine, prin '35, părinții vecinului meu au murit și el s-a trezit la nici treizeci și cinci de ani proprietarul celui mai important magazin de bijuterii din orașul ăsta... S-a însurat, a avut și o fetiță... În toamna lui '40 s-a întîmplat tragedia... Pe atunci, ziarist fiind, am scris mult despre caz... Avea doi angajați, un vînzător și un băiat de prăvălie, bun la toate, cum se obișnuia. Vincent era prin țară, după afaceri și în lipsa lui, băiatul acela a pus mîna pe o armă de vînătoare, i-a împușcat soția și fetița, l-a omorît și pe vînzător, apoi a dispărut cu toate bijuteriile și banii din casa de fier ... După cîte știu eu, nici pînă în ziua de astăzi nu a fost găsit... De fapt, chiar dacă ar apare, au trecut atîția ani... După aceea, Vincent s-a angajat contabil pe la tot felul de întreprinderi, iar după pensionare, s-a închis în casa de alături... Nu a avut nici un fel de rude, iar despre prieteni, ce să

spun, nu am auzit să fi avut vreunul... Acum, accidentul acesta stupid... Cînd i-am văzut imaginea la televizor, am încremenit... Destinul... Am telefonat la poliție și un glas somnoros mi-a zis că a notat *problema*... Dimineață au venit... Să vă mai torn puțin vin?... Domnule inginer, sînteți un personaj interesant... De regulă, nu depăn amintiri în fața unui necunoscut... Chiar, ce s-a întîmplat cu mine de m-am pornit așa, pe nepusă masă, să fac confesiuni?

— Cred că ați fost șocat de moartea vecinului dumneavoastră, spuse încet inginerul, privindu-l intens pe bătrînul ziarist.

— Nu, nu, sînteți un personaj ciudat, care *îndeamnă* la confesiuni; am cunoscut atîția oameni, încît cu greu mă înșel, vă rog să mă credeți.

— Nu vă amintiți cînd a fost ucisă soția și fetița domnului Vasiliu?

— Cum să nu-mi amintesc? În noaptea de 17 septembrie 1940. Pe 18 era ziua mea și, în locul petrecerii promise băieților din redacție, am lucrat la materialul despre crimă; fotografii, interviuri, comentarii, mă rog, de toate. Seara trebuia să apară ziarul și am schimbat totul, datorită triplei crime de la magazinul de bijuterii.

— Ar fi interesant de citit acel număr din ziarul... Cum se numea?

— Nu v-am spus? Tot „Expresul de seară". Eu i-am dat numele, iar băieții de azi l-au preluat. Ehei, ce ziariști erau pe vremea mea! Mă mai duc și acum pe la redacție, mai ales cînd văd că ziarul merge prost; le mai dau cîte o idee, ba chiar îi și cert, pentru că nu au domnule scînteie și nu știu să exploateze un eveniment!... Cred că prin subsolurile „Arhivelor statului" trebuie să existe colecția ziarului. Așa ceva nu se aruncă, se păs-

trează permanent. E istorie, nu ?... Vreți să-mi mai dați puțin ziarul ?

Bătrînul și-a pus din nou ochelarii și a studiat îndelung fotografia, scoțînd din cînd în cînd un „hm".

— Da, spuse el apoi, împingînd ușor foaia spre inginer, dacă e așa cum mi-ați povestit, nu cred că personajul principal l-a interesat pe răposatul Vincent.

— Așa am gîndit și eu...

— Prin spatele lui Ion Zebea, parcă așa îl cheamă pe proprietarul magazinului, se mișcă niște indivizi. Instantaneul i-a surprins din întîmplare pe acolo, figurile sînt neclare, dar poate vecinul meu a deslușit vreun chip... Doamne, ce prostii spun ! Au trecut cinci zeci de ani de atunci !

— Vă mulțumesc mult, domnule Silvian, cred că v-am reținut suficient.

— Tinere, un pensionar nu poate fi *reținut* suficient, deși te rog să mă crezi, ar dori și așa ceva, cu speranța că timpul puțin care i-a mai rămas se poate dilata... Dar, ce să-i faci, viața e drumul spre moarte, cum spunea un pesimist pe care nu am putut să-l sufăr pentru acest adevăr...

În poartă, Emilian Radu mulțumi încă o dată și, după ce strînse mîna osoasă a bătrînului, își aminti:

— Am vorbit cu un șef de la poliție... Aș vrea să iau acasă cîinele... Am curte și m-am gîndit că aici...

— Care cîine?

— Cîinele acela mare și alb al vecinului dumneavoastră.

— A, Rob... Nu v-am spus? L-am îngropat cu o oră în urmă... L-am găsit mort în fața ușii sigilate

de poliție... Era la fel de bătrîn și de trist ca și stăpînul său... La revedere domnule inginer.

11

Contactul cu pîcla luminiscentă nu a avut nici un efect asupra palmelor; doar o ușoară senzație de rece. Luasem suficientă viteză pentru a o ajunge pe Antra, așa că am trecut dincolo de *perete*, aproape fără să-mi dau seama. Nu am simțit nici o rezistență, nici cea mai slabă urmă de frecare, de parcă obstacolul ar fi existat doar în închipuirea mea.

M-am oprit și am privit în urmă; peretele era la locul lui și nici o urmă nu marcase trecerea mea prin el.

Mă aflam într-un tunel ca un burlan, cu un diametru de aproape doi metri, iar fata mă privea cu același zîmbet abia schițat.

— Am făcut-o și pe asta! am exclamat, sincer entuziasmat. Pot să mai încerc o dată ?

Fără să aștept aprobarea, am pipăit febril peretele. Era solid, rigid, neclintit.

— Am trecut eu prin chestia asta?!

— Ai trecut de prima probă.

— Poți să-mi explici?? Adică, *ai voie să-mi* explici ?

— Capacitatea corpului tău de a se descompune și recompune este perfectă.

— Hei, hei, prințesă, vrei să spui că pentru o fracțiune de secundă m-am... descompus în atomi?

— Exact.

— Pot să fiu sigur că vreuna dintre moleculele mele nu a rămas în perete?

— Ţi-am spus că testul a reuşit.

— Şi dacă nu reuşea?

— Experienţa se oprea aici.

— Eşti dură, frumoaso!

— Dacă programul va decurge normal, vei putea străbate orice obstacol.

— Timp, spaţiu... Colosal!

— Ai început să înţelegi.

— Nu chiar. Mai precis, încă nu pricep ce nevoie are *Hades* de mine cînd, tu şi ceilalţi doi pe care i-am văzut, aveţi deja posibilitatea să străbateţi...

— Numai spaţiul, Piro, mă întrerupse fata. Timpul este un obstacol pe care noi nu am reuşit să-l învingem.

Antra nu mai zîmbea. O umbră de tristeţe îi întunecase chipul, iar ochii îşi pierduseră slaba urmă de culoare, devenind complet albi. Vocea însă, i-a rămas la fel de calmă:

— Cîţiva au încercat... S-au materializat înainte de a ajunge la destinaţie şi au pierit... Continuăm?

— Cred că mi s-a făcut foame, am zis, mai mult ca să cîştig timp pentru a reflecta. Şi sete! Voi cu ce vă hrăniţi pe aici?

— Rezervele de pe navele sosite sînt la dispoziţia noastră.

— Excelent. Am la capsulă cîteva chestii la care nu aş vrea să renunţ, inclusiv o *fabrică de zgomote*. Nu suport liniştea...

— De fapt, ţi-e sete; vrei alcool! îmi aruncă sec fata, întorcîndu-mi spatele. Alcoolul anihilează voinţa. Nu ai voie să bei, Piro. E un sfat pe care nu trebuie să-l uiţi.

O urmez cuminte, calculînd avantajele pe care mi le-ar oferi dobîndirea capacităţii de a traversa, în orice direcţie, spaţiul şi timpul. E o chestie, nu

credeţi? Să vedem întîi, *de ce* doreşte *Hades* să dobîndească această calitate; nu cred că o face dezinteresat.

Tocmai cînd aveam impresia că întortocheatul culoar e fără sfîrşit, am păşit într-o grotă uriaşă, un fel de sferă luminată de fosforescenţa pereţilor; din tavanul boltit atîrnau zeci de liane de diferite lungimi şi grosimi, iar în mijloc, o lespede dreptunghiulară lîngă care aşteptau cele două stafii smochinite, înţepenite sub coifurile lor strălucitoare.

Antra s-a oprit, s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Scoate arma şi întinde-te pe lespede.

Cînd am simţit între degete metalul rece al pistolului, am fost tentat, pentru o clipă, să-l pun în funcţiune; mi-am amintit ce am păţit şi l-am depus uşurel la picioarele fetei.

— Dezbracă-te.

Antra nu glumea, aşa că m-am supus şi, gol puşcă, m-am întins pe lespedea călduţă care *s-a mulat* după forma trupului meu. În timp ce lianele ce atîrnau deasupra mea au prins viaţă, unduindu-se într-o coborîre lentă spre locul unde mă aflam, am auzit glasul fetei:

— Pregătirea durează aproape zece zile terestre. Dacă organismul tău va rezista, cînd te vei trezi, vei fi...

Terminalul sub forma unei ventuze a uneia dintre liane mi s-a lipit de frunte şi brusc, m-am cufundat într-o ceaţă groasă, lăptoasă, sunetele şi imaginile estompîndu-se treptat, pînă ce au dispărut definitiv

12

Cînd a ajuns la Institut, acele ceasului din hol arătau orele optsprezece fără cinci minute.

— M-a căutat cineva ? îl întrebă pe portar, fără să se oprească.

— Directorul, un tip de la Universitate și un maior de la poliție.

— Un maior ? se miră Emilian Radu, oprindu-se pe prima treaptă a scărilor ce urcau spre ateliere. A fost aici ?

— Nu, la telefon. Stați așa, că am notat... Da, maiorul Breavu.

— A lăsat vreun mesaj ?

— Doar un număr de telefon. A zis să-l sunați.

— Bine, făcu inginerul, luînd petecul de hîrtie întins de portar peste ghișeu, o să-i telefonez.

În atelierul pustiu la acea oră, Emilian Radu s-a așezat la masa de lucru, a pus în priză letconul, a pus în funcțiune osciloscopul și celelalte aparate de control, a scos dintr-un sertar un tub vidicon miniatură și concentrat, a început să construiască un montaj pe care, din cînd în cînd, îl verifica urmărind reacțiile aparatelor de control.

După aproape trei ore, camera video era gata ; imaginile înregistrate erau alb-negru, sunetul avea o calitate satisfăcătoare, banda magnetică era încorporată în aparat, se putea filma în condiții de lumină normale și pe întuneric, în infraroșu, iar toată construcția a încăput perfect în cutia cartonată a unui pachet de țigări „Kent".

Fără să deschidă fereastra, Emilian Radu a filmat cîteva mașini care treceau la acea oră pe stradă și o pereche de îndrăgostiți care se îndreptau spre

căminul studențesc din apropiere, a verificat apoi pe monitor înregistrarea, s-a declarat mulțumit, a derulat banda înapoi, a scos din priză toată aparatura și letconul, a stins lumina și a coborît treptele, sărind cîte două odată.

— Plecați așa devreme ? îl întîmpină portarul, uitîndu-se la ceas.

— În seara asta nu mai revin, poți să încui ușa. Noapte bună.

— Cînd știi că mai este cineva prin clădire, parcă timpul trece mai ușor, minți portarul, bucuros că rămîne singur, să doarmă în voie. Noapte bună, domnule inginer...

Abia cînd a ajuns în centrul orașului și-a amintit că l-a căutat Breavu ; a intrat în cabina unui telefon public și a format numărul, convins că la ora aceea maiorul nu mai putea fi găsit la birou.

Centralistul l-a invitat să aștepte puțin, apoi în receptor s-a auzit vocea ofițerului :

— Domnule Radu, nu mai speram să vă aud în seara asta.

— Am avut de rezolvat o groază de probleme, iar portarul abia acum m-a informat că m-ați căutat. Ca să fiu sincer, nici eu nu mai credeam să vă găsesc.

— Puteți veni pînă la mine ? Sau, poate preferați să ne întîlnim în oraș ? Unde sînteți acum ?

— Telefonez din holul hotelului „Parc".

— Excelent. Dacă nu ați cinat, rezervați o masă. Sosesc în zece minute.

Maiorul s-a ținut de cuvînt și cele zece minute nici nu trecuseră, cînd a apărut în ușa restaurantului ; l-a reperat pe inginer și s-a apropiat fără să se grăbească, strecurîndu-se greoi printre mese.

— Nu ați comandat nimic ? se interesă el, așezîndu-se.

— V-am așteptat...

— În speranța că doctorul meu nu o să afle, aș propune să luăm cîte o porție de rasol „Caraiman", pe care numai aici știu să-l prepare. Se asortează perfect cu un pahar de „Busuioacă de Bohotin". Încercăm ? Pentru început, propun cîte un strop de whisky cu gheață.

După ce primi acordul inginerului, Breavu făcu semn unui chelner.

— Se poate, Mișule ? Mă lași să aștept ? Sau am îmbătrînit atît de tare, încît nu mă mai recunoști ?

— Chiar că nu v-am mai recunoscut ; am și uitat de cînd nu ați mai fost pe la noi.

— Sst ! Facem de rușine poliția ! Un detectiv care se respectă, este un client permanent al localurilor ; cel puțin, așa rezultă din cărți și filme.

Chelnerul a făcut un gest vag cu mîna, a preluat comanda și a adus rapid paharele cu alcool.

— „Caraimanul" e gata imediat.

— Să aibă piper suficient și să nu uiți hreanul ! îi strigă peste umăr maiorul. Ne cunoaștem din tinerețe, se întoarse el apoi spre inginer, zîmbind unor amintiri. L-am scăpat pe vremuri dintr-o afacere încurcată, în care niște tipi îl amestecaseră intenționat, fără ca omul să aibă habar. A fost o întreagă dandana pînă să reușesc să-i dovedesc nevinovăția.

Breavu a gustat băutura, după care a scos dintr-un buzunar un tub din care a răsturnat în palmă cîteva pastile divers colorate ; le-a numărat atent, le-a aruncat în gură și a mai băut puțin whisky.

— E o *rețetă* proprie, glumi el. Bănuiți de ce v-am rugat să ne întîlnim ?

— Nu prea, recunoscu Emilian Radu, privind atent cuburile de gheață care se topeau în pahar.

— Este, ca să zic așa, o convorbire neoficială. Sînt un polițist bătrîn, conservator, nu prea iubit de șefi, aproape de pensie și după cum lesne intuiți, plin de tabieturi și tot felul de obiceiuri proaste. De cîți ani ați sosit în orașul nostru ?

— Peste o lună, se împlinesc cinci.

— Exact, cinci ani... Eu locuiesc singur, într-o garsonieră tristă, unde nopțile sînt teribil de lungi... Într-o astfel de noapte am făcut un calcul și am constatat că, în ultimii cinci ani, poliția a rezolvat cu succes niște dosare vechi și extrem de dificile... Ca să fiu sincer, nimeni nu-și mai făcea vreo iluzie că aceste dosare vor mai fi vreodată elucidate...

— Interesant, spuse Emilian Radu, aprinzîndu-și o țigară.

— V-am spus că sînt un polițist prea bătrîn ca să mai cred în miracole... O să destăinui acum un mic secret ; am constatat că numele dumneavoastră a *circulat*, mai mult sau mai puțin, prin preajma tuturor cazurilor rezolvate atît de neașteptat. Greșesc ?

— Coincidențe, domnule maior. Sînt un om care umblă foarte mult, prin tot felul de locuri și intră în contact cu o mulțime de oameni.

— Da, da, știu, dar nu la *acest aspect* al felului dumneavoastră de viață m-am referit... Eh, uite că a sosit și „Caraimanul" ! Dragă Mișu, sper să nu mă fac de rușine în fața invitatului meu ; i-am recomandat cu entuziasm specialitatea casei.

— Se poate, dom' maior ? Desfac și sticla de vin ?

— Te rog.

Chelnerul a turnat în pahare, a șters cu prosopul cîteva firimituri imaginare de pe fața de masă și s-a îndepărtat, nu înainte de a le ura „poftă bună".

Au mîncat o vreme în tăcere, apoi Breavu a spus :

— Am avut dreptate ? Nu găsești nicăieri un asemenea rasol.

— Da, e bun, recunoscu politicos inginerul.

— Cu vreo două ore în urmă, am reușit să vorbesc la telefon cu doctorul Marinescu... Vă spune ceva numele ăsta ?

Emilian Radu a împins într-o parte farfuria, a gustat un pic de vin, a aprins o țigară, apoi a răspuns :

— Da, desigur, dar nu înțeleg de ce trebuie să-mi amintiți *acum*. Am plecat din orașul acela tocmai ca să uit.

— Vă rog să mă iertați, dar meseria noastră este, în cele mai multe cazuri, dezagreabilă. Vă repet, discuția asta este absolut particulară ; dacă doriți să o întrerupem, nu e nici o supărare.

— Doctorul Marinescu mi-a salvat viața.

— Exact, deși pot să vă garantez că nu-și poate explica cum de a reușit.

— Poftim ?

— După toate canoanele medicinei, *învierea* dumneavoastră a fost considerată și este considerată încă, un fenomen inexplicabil. Ați fost declarat mort, urma să fiți transportat la morgă și dintr-o dată, organismul a început *să funcționeze*...

— Doctorul Marinescu este modest, zîmbi Emilian Radu, sau poate are vreun motiv special să nu divulge secretul tratamentului ce mi-a fost aplicat. Din nefericire, nu a putut să facă același lucru cu soția și...

— Domnule inginer, îl cunosc pe Marinescu de un șir bun de ani ; sincer, nu-și explică revenirea dumneavoastră la viață. Testele ulterioare au demonstrat o regenerare miraculoasă a țesuturilor distruse.

— Dacă medicina se declară neputincioasă în găsirea unei explicații, credeți că eu aș fi în stare ?

— Dimineață, mama dumneavoastră mi-a spus că de la acel accident parcă ați devenit alt om.

— Mama... Vrea să mă însor, vrea să aibă nepoți, ca toate mamele. Domnule maior, sînt unele lucruri pe care nici chiar un polițist tenace ca dumneavoastră nu poate să le înțeleagă. Nu vreau să vă jignesc, dar știți probabil că fiecare om este un univers și orice încercare de a suprapune perfect două identități este sortită eșecului... Nu rezist la băutură și poftim, m-am apucat să dau sfaturi !

— Nu cred în *miracole*, domnule inginer, mormăi Breavu, punînd la loc în tabacheră, „snagovul" pe care îl frecase pînă atunci între două degete. Totul trebuie să aibă o explicație.

— Poate... Uneori însă explicațiile sînt dincolo de zona noastră de înțelegere sau, în afara zonei cunoscute... Aș putea să vă exemplific... Pămîntul și Universul sînt încă ecuații cu multe necunoscute... Ceea ce nu înțelegem, de regulă numim enigme, miracole, fenomene parapsihologice...

— Interesant, aprecie maiorul, numai că eu de o viață dezleg enigme care pînă urmă se dovedesc a fi niște murdare și meschine păcate, cît se poate de pămîntești... Oare acum, la bătrînețe, să fi pășit într-o *zonă necunoscută* ?

— Nu am spus așa ceva...

S-au despărțit în fața hotelului, după ce Breavu a respins oferta inginerului de a contribui la achitarea notei de plată, iar Emilian Radu a refuzat politicos invitația maiorului de a-l duce pînă acasă

cu „Dacia" care îl aștepta în parcare ; se pare că nici unul dintre ei nu au dat atenție bătrînului gîrbovit care, învîrtind o sîrmă pe care stăteau înșirate lozuri, îi urmărise atent toată seara pe sub pleoapele căzute și lipsite de gene...

Aproape de miezul nopții, inginerul a ajuns în dreptul clădirii care adăpostea arhivele statului, a privit o vreme ferestrele protejate de gratii ornamentale, a constatat că portarul de noapte citea un ziar dincolo de geamurile luminate ale ușii de la intrare, apoi s-a hotărît să încerce să găsească prin subsoluri colecția din 1940 a „Expresului de seară". Ascuns după trunchiul gros al unui castan, vînzătorul de loz în plic a constatat uimit dispariția celui urmărit, și-a făcut înfrigurat o cruce largă, pornind apoi cu pași tîrșiiți pe strada pustie, furișîndu-se pe lîngă garduri și privind din cînd în cînd în urmă, cu o teamă superstițioasă.

Într-adevăr, subsolurile erau imense, pline de rafturi ce se înălțau pînă în tavan și inginerului i-au trebuit aproape două ore pînă să găsească colecția căutată.

A răsfoit paginile îngălbenite și, folosind camera video mascată în pachetul de țigări, a filmat suita de reportaje și fotografii care descriau cu lux de amănunte tripla crimă din magazinul de bijuterii a domnului Vincent Vasiliu. A așezat apoi la loc ziarele, a suflat peste praful gros ce domnea pe rafturi, în așa fel încît acesta să se depună peste urmele lăsate de el, a împins scara rulantă de care se folosise lîngă perete și a ieșit în aerul curat al nopții, mulțumit de operațiunea făcută.

A pornit cu pași egali spre parcul *Moțoc*, repetîndu-și mereu că înainte de a deschide ușa, nu trebuie să uite să deblocheze sistemul de alarmă.

13

Așa cum v-am mai spus, am distrus flotila piraților *Aiuti*, iar prețul plătit de mine a fost rinichiul drept. Mi-au dat drumul după zece perioade-kaba și primul drum a fost, bineînțeles în careul *4569*, unde nu am mai găsit decît un crater uriaș pe locul unde fusese locuința mea ; bineînțeles că din robotul Zuluf și din micul Ted nu mai rămăsese nimic.

Ascuns în costumul *Q*, am stat o vreme pe marginea craterului și am plîns, ei da, am plîns și nu aveți decît să faceți haz de această crasă dovadă de slăbiciune din partea unui pilot de *patrulă* !

M-am urcat apoi în *caar* și nu m-am oprit pînă la rachetodromul subteran, unde l-am găsit doar pe Wild, care parcă îmbătrînise cu zece ani. M-a privit ca pe o stafie, a bolborosit ceva, apoi mi-a făcut semn să mă așez lîngă el.

— Trăiești, deci, constată el, oftînd ușor.

— În cele zece perioade cît am stat acolo, nu ai avut curiozitatea să verifici ? Nici unul nu ați avut curiozitatea să verificați dacă Piro mai trăiește, sau nu ?!

— Ami și Sind au pierit, iar eu am ieșit abia ieri ; am rămas fără picioare. Mi-au grefat nenorocitele astea de proteze cu care nu mă obișnuiesc deloc.

Wild mi-a arătat picioarele ; dacă nu s-ar fi observat deasupra genunchilor urmele suturilor, puteai să juri că sînt cele originale.

— Sînt mai frumoase ca cele pe care le-ai avut, m-am hlizit eu, fără nici un spor. La naiba ! Careul *4569* e făcut zob, înțelegi ? Acolo erau toate amintirile mele. Nici părinții nu m-au căutat...

— Piro, părinții tăi sînt morți, îmi reaminti posac Wild, acoperindu-și protezele. Păcat de Ami și Sind. Mă obișnuisem cu ei. Am auzit că o să ne completeze formația cu doi dintr-ăștia noi ; un prieten mi-a șoptit că de fapt, vor fi doi coloidali... Știi ce, Piro, cred că ar fi cazul să fabricăm un pic de alcool, după rețeta aceea a ta, apoi, poate îmi povestești cîte ceva despre Pămînt...

Ei bine, cred că v-ați dat seama că Wild nu mai era același cu cel de dinaintea atacului piraților *Aiuti.*

Am fabricat alcool chiar acolo, la postul de comandă, eu am povestit, comandantul a ascultat, iar cînd am terminat de băut, l-am ajutat să îmbrace costumul *Q* și susținîndu-l, am hălăduit în neștire prin norii de praf de pe *Kaba,* am coborît în subteranele indigenilor, le-am *vîndut* și lor rețeta de fabricație a alcoolului, le-am povestit despre planeta noastră, ne-am încăierat cu doi coloidali trimiși pe urmele noastre și cred că am mai făcut încă o groază de prostii, pe care nu le mai țin minte.

M-am trezit într-o celulă a rachetodromului, păzit de un coloidal din ultima generație, am întrebat unde e Wild, iar robotul m-a informat că prietenul meu se urcase într-o *patrulă* și, acționînd *probabil* greșit comenzile, provocase explozia navei...

Ciripitul păsărilor, zgomotul valurilor care se lovesc de maluri și vîntul mișcînd frunzișul...

Aud toate astea, dar nu îndrăznesc să deschid ochii.

Ce ar fi să mă aflu, dintr-o dată, pe malul apei albastre, îngropat în iarbă verde și grasă ?

Mișc degetele mîinii, pipăi în jurul meu ; nu dau peste firul ierbii, ci peste o țesătură sintetică familiară. Mai ascult o vreme, apoi mă hotărăsc să deschid ușurel ochii.

Ei bine, sînt pe patul din capsula care m-a adus pe *Hades,* instalația mea de produs zgomote își face datoria, iar cineva a avut grijă să-mi scoată lentilele de contact care mă apărau de lumina nesuferită a astrului roșu, lumină care acum mă izbește dureros prin trapa deschisă a *locuinței* cu care m-au dotat cei de pe *Kaba.*

Sînt gol-pușcă, costumul de *proscris* și arma se află depozitate în stînga mea, iar în dreapta, vă rog să mă credeți, e frumoasa făptură care își zice Antra ; e tot în picioare, tot dreaptă și nemișcată, înveșmîntată în alb și mă privește ca pe un nou născut.

— Au și trecut zece zile ? am întrebat, încercînd fără succes să mă ridic. Sau *tratamentul* nu a reușit ?

— A reușit, mă încredințează fata, zîmbind misterios.

— Atunci, de ce naiba nu pot să mă mișc ?

— Peste zece minunte terestre o să poți. Acum însă, trebuie să mă asculți.

Și ca totul să fie perfect, Antra a făcut un pas, dacă pas se poate numi acea plutire încîntătoare și, zîmbind în continuare, s-a așezat lîngă mine, s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze.

— Ai reușit, Peter Danubian, susură ea, mîngîindu-mi încet fruntea cu palma catifelată și *caldă.* Peste cîteva minunte, vei fi singurul om în stare să străbată timpul și spațiul.

— Voi putea să imobilizez pe oricine, cum faci tu ? am întrerupt-o răgușit, fără să-mi pot dezlipi privirea de pe trupul ce se zărea prin țesătura albă.

— Vei putea *orice,* Piro, mă asigură Antra.

— Să presupunem că e adevărat ce-mi spui, am zis, fără să încerc să maschez neîncrederea, o să fiu, sau mă rog, sînt cel mai grozav tip din Uni-

vers. Am învățat încă de mic, pe *Kaba*, că nimic nu este întîmplător, că nimeni nu-ți dăruiește ceva, fără un scop. Poți să mă faci să înțeleg de ce *tocmai* eu am fost ales? De ce planeta asta m-a înzestrat cu aceste calități?

— Asta vroiam să-ți explic.

— Atunci, ascult. Cu cea mai mare atenție!

Antra a încetat să mă mai mîngîie, s-a ridicat de pe marginea patului și a revenit la poziția sa obișnuită; dreaptă, nemișcată, ireală. Dumnezeule, cît de bine seamănă cu Delia! Cred că v-am povestit despre fata pe care am scos-o în brațe din abisul creat de prăbușirea din careul *3459*...

— Piro, în curînd această planetă va... muri. *Ea* știe... A căutat mereu o ființă căreia să-i transmită toată puterea sa... O ființă *rațională Piro*, cred că înțelegi ce vreau să spun, o ființă care să ducă mai departe dorința de dreptate, dorința de *viață*, o ființă care să fie în stare să lupte împotriva răului.

— Expunerea ta, frumoasă prințesă, mi se pare cam patetică, pentru a fi adevărată.

— Trebuie să te fac să înțelegi.

— Înțeleg mai ușor decît crezi tu.

— Atunci taci și ascultă!

Pentru prima oară, Antra nu mai zîmbea și în vocea ei am simțit o asprime pe care nu aș fi bănuit-o.

— Cînd *Ea* nu o să se mai poată apăra, *Oritixienii* vor năvăli aici, vor asimila întreaga energie, vor deveni mai puternici și vor porni prin Univers. Dacă vor reuși să captureze *Tornada*, cu întregul său depozit de *element K*, nimic și nimeni nu o să li se mai poată opune. Înțelegi Piro?

— Iar mă întrebi?!

— Trebuie să-i oprești!

— Cum?

— Trebuie să-i convingi pe cei de pe *Tornad* să distrugă planeta *Ortix*.

— În felul ăsta o salvez pe Ea?

— Indiferent ce se întîmplă cu *ortixienii*, *Ea* o să moară. Nu pentru a se salva, ți-a dăruit...

— Ei, gata, nu te supăra! Am întrebat și eu... Sper că o să mă însoțești pe *Kaba*.

— Nu, Piro, te vei duce singur.

— Nici nu mă gîndesc!

Probabil, cele zece minute trecuseră, pentru că am simțit că mușchii mă ascultă. Am sărit ca împins de un resort și am prins-o pe Antra în brațe.

— Acum, de la egal la egal! am strigat, victorios.

Făptura m-a privit cu ochii ei albi, nu a făcut nici o mișcare de apărare, dar mi-a spus tristă:

— Cred că *Ea* a greșit.

— Antra, tu nu ești om! am zis furios, lăsînd-o în pace și repezindu-mă la costum și la armă. M-am echipat rapid, mi-am prins pistolul la centură, am aruncat în gură cîteva concentrate și am înghițit o cantitate apreciabilă de apă. Nu ești om, am repetat, pentru că nu reacționezi ca un om. Cum crezi că o să plec și o să te las aici? Singură mi-am spus ce o să se întîmple cu această planetă!

— O să pleci Piro. Acum, *tu nu-ți mai aparții*. Iar eu, sînt om,dar nu pot să te însoțesc.

— Pînă pe *Kaba*, o să reușești! Cu *Tornada* vei ajunge pe Pămînt. Trebuie să vezi Pămîntul! Trebuie Antra!

Lacrimi mari au început să se prelingă pe fața fetei și în gînd, m-am înjurat zdravăn.

— Iartă-mă Antra, am bînguit, nu am vrut să te supăr.

— Piro, eu nu voi mai ajunge niciodată pe Pămînt.

Am vrut să mă apropii, dar m-am oprit încremenit; țesătura diafană se pulverizase, iar trupul a început să se descompună, căpătînd forme hidoase. Fața a devenit scheletică, a apărut și coiful strălucitor pe care îl văzusem la ceilalți doi apoi, cu un glas în care nu mai rămăsese nici urmă din cel al Antrei, mi-a spus:

— Pleacă Piro, te rog, pleacă !

Am ieșit năuc din capsulă, am îngenuncheat pe solul stîncos, am blestemat în gura mare pînă am răgușit, apoi m-am gîndit la cei rămași pe *Kaba, mi-am imaginat* cabina de comandă a rachetodromului subteran și în fracțiunea de secundă imediat următoare, solul stîncos al lui *Hades* a dipărut de sub picioarele mele.

15

În cabina de comandă totul era ca înainte, dacă nu punem la socoteală faptul că în locul lui Wild, Ami, Sind și Piro, patru coloidali stăteau în poziția de repaos în care numai un robot poate sta.

Nu mi-au simțit prezența, deși îmi făcusem apariția chiar în mijlocul lor, în spatele scaunului unde de regulă stătea comandantul formațiunii noastre. Am așteptat o vreme, să mă conving că, într-adevăr, sînt *invizibil*, am meditat serios la acest fenomen și am ajuns la concluzia că am determinat bine timpul pe care trebuia să-l străbat, dar am ajuns într-un spațiu *paralel* cu cel în care se aflau coloidalii. Nu credeți că, fără să vreau, am descoperit o posibilitate grozavă de aplicare a calităților cu care m-a înzestrat *Hades* ?

M-am mai foit o vreme printre ei, ba chiar am trecut în toate direcțiile *prin* trupurile lor, fără să provoc vreo reacție, apoi am pornit spre culoarul ce ducea la rachetodromul subteran. Aș fi putut să apar pe *Tornada,* fără să folosesc o navă, dar cred că e mai bine ca cei de acolo să nu-și prea dea seama ce e cu mine.

M-am urcat în *patrula* mea, am comandat deschiderea planșeului și am țișnit spre suprafața planetei *Kaba,* fără să iau în seamă semnalul de alarmă declanșat de decolarea neautorizată. În cabină, am recepționat mesajele coloidalilor și a celor de la bază, ba chiar am auzit și vocea lui Xeno care, furios la culme, cerea coloidalilor să decoleze de urgență și să distrugă *patrula* în care mă aflam. Aveam un avans substanțial, forma uriașă și masivă a bazei se apropie vertiginos, iar urmăritorii nu prea aveau șanse să execute în timp util ordinul.

Am conectat *vilgafonul* și am cerut permisiunea de aterizare.

— Cine ești?! strigă Xeno, în timp ce fața sa congestionată ocupase întregul ecran.

— Piro, am zis.

— Piro?! Nu te văd.

— E vreo defecțiune, am mințit eu, amintindu-mi că trebuie să *mă transfer* în același spațiu cu ei. Acum mă recepționați?

— Da, mîrîi secundul, studiindu-mă cu mare atenție. Cum ai ajuns aici?

— După ce aterizez, o să vă raportez, i-am răspuns, fără să pot stăpîni ușoara ironie din glas.

— Aterizările pe *Tornada* se fac numai cu aprobarea lui Bryn.

— Știu, dar vă sfătuiesc să vă grăbiți, altfel, voi ateriza forțat și consecințele s-ar putea să nu fie dintre cele mai plăcute.

— Așteaptă.

— Nu aștept, i-am replicat hotărît. Știu că ați ordonat dezintegrarea *patrulei* și nu am de gînd să dispar tocmai acum. Da sau nu?!

Imaginea a dispărut pentru o secundă, apoi pe ecran a apărut chipul comandantului Bryn.

— Piro, dragul meu, făcu el, tot numai zîmbet, ce surpriză! Bineînțeles, aterizează imediat. Am dispus să fie deschisă ecluza 57 *A*.

— Și ecranul de protecție?

— Evident, dragul meu, evident...

În spate, cele trei *patrule* comandate de coloidali stăteau gata să mă atace. Am manevrat comenzile de aterizare și m-am pregătit, ca în cazul că Bryn nu a dezafectat ecranul de protecție din zona ecluzei 57 *A*, să ajung pe *Tornada* așa cum învățasem pe *Hades*. Fără nici un incident, nava a străpuns ecranul și a trecut ca o rază de lumină prin trapa deschisă a ecluzei, apoi a fost luată în primire de instalațiile de aterizare dirijată. Am oprit motoarele și am sărit din cabină pe podeaua metalică a uriașei hale. Cam tot atunci, două *caaruri* au stopat lîngă mine. În primul se afla Bryn și Xeno, iar în celălalt, cîțiva coloidali cu armele pregătite.

— Ce ți-am spus eu, Xeno, ce ți-am spus? Peter Danubian se va întoarce și ne va dezvălui secretul planetei... Nu așa ți-am spus? Bun venit, dragul meu. Dacă ai ști ce bucurile mi-ai făcut?!

Bryn m-a îmbrățișat afectuos, m-a bătut apoi încurajator pe umăr și a continuat pe același ton:

— Excelent! Abia aștept să-mi povestești cu lux de amănunte...

— Cum ai ajuns pe *Kaba*? Cu ce?

Xeno l-a întrerupt fără nici o jenă pe comandant; striga pur și simplu, iar privirea sa, pe care nu o putusem suferi niciodată, devenise fioroasă. Ținea dezintegratorul pregătit, degetul i se fixase pe trăgaci și simțeam că individul nu are decît o singură dorință; să mă vadă scrum, la picioarele lui.

— Mi-am *confecționat* o navă, am răspuns calm. Din resturile găsite pe acolo, mi-am confecționat o navă. Știi că mă pricep.

— Unde-i acum această navă? Cum de nu a fost detectată?

— Verifică mai bine sistemele de protecție. De cînd nu le-ai mai verificat? Cum am pătruns eu, poate pătrunde oricine! Sau, poate, sînt răspunzător că nu vă faceți treaba?

— Unde-i nava?! spumegă Xeno.

— A explodat imediat după aterizare. Era o rablă. Resturile le găsești în careul *4569*.

Știam că în careul acesta, unde pe vremuri locuisem, se găseau resturile unor patrule rămase acolo după atacul piraților *Aiuti*. Vor pierde ceva timp pînă să adune și să analizeze fragmentele amestecate cu praful gros.

— Ei, gata, interveni Bryn, avem timp pentru toate. Să mergem.

M-am urcat în primul *caar*, alături de comandant, iar Xeno s-a așezat în spatele nostru.

— Iar coloidalii de la baza subterană nu fac două parale, i-am aruncat peste umăr, ca să-l întărît și mai tare. Le-am luat *patrula* de sub nas, fără nici

o dificultate. Puneți prea mare bază pe nenorociții ăștia de roboți.

— Ține-ți gura! scrîșni Xeno, arzîndu-mă în ceafă cu răsuflarea sa plină de venin.

Am străbătut în mare viteză cîteva culoare ale bazei, însoțiți în permanență de cel de al doilea *caar*. Nu ne-am intersectat cu nimeni, de parcă în afara noastră nu ar mai fi existat vreun alt suflet pe *Tornada*.

— Aș vrea să-mi văd părinți, i-am zis lui Bryn, după ce *caarul* a oprit într-o mică încăpere în care nu se zărea decît un pat, o masă, un scaun și ecranul unui *vilgafon*.

— Desigur, dragul meu, aprobă comandantul. Aici avem însă niște reguli foarte precise. Întîi carantina obligatorie, apoi vom vorbi despre planeta aceea... *Hades*, parcă așa îi spui tu. Peter și Ana vor fi anunțați că te afli aici. Se vor bucura enorm. O să vă întîlniți, desigur.

— Dacă nu-i văd imediat, nu veți afla nimic despre *Hades*, am șarjat, fiind mereu atent la secundul a cărui deget încordat pe declanșatorul armei începuse să tremure. Ar fi păcat, comandante, pe cuvîntul meu, ar fi mare păcat! *Hades* este, într-adevăr, o surpriză.

— Bine, fu de acord suspect de prompt Bryn, după perioada de carantină. Xeno, dă ordinele necesare!

Au ieșit, nu înainte ca secundul să-mi mai arunce una dintre privirile acelea care provoacă fiori reci pe șira spinării. Trapa de acces s-a închis etanș, iar eu mi-am amintit de *celula nr. 1* de unde fusesem expediat pe *Hades*.

Desigur, puseseră în funcțiune sistemele de supraveghere și testare. Să sperăm că nu vor descoperi mutațiile survenite în organism în urma tratamentului aplicat de Antra.

M-am plimbat o vreme de la un perete la altul, apoi m-am trîntit pe pat și am închis ochii prefăcîndu-mă, după puțină vreme, că am fost cuprins de un somn adînc; am rămas mai treaz ca oricînd, cu simțurile încordate la maxim, pentru a depista la timp orice încercare de a mi se inocula un somn adevărat din care, evident, nu mă voi mai trezi niciodată.

Ar trebui să te întrebi, istețule, cum se face că nici nu s-au ostenit să te dezarmeze...

16

Așteptarea a durat mai puțin decît mi-aș fi închipuit. Ecranul *vilgafonului* a prins viață, a apărut chipul jovial al comandantului, pe care l-am lăsat să mă strige de cîteva ori pînă să mă *trezesc*.

— Piro, totul e în regulă. Ești *curat*. O să vină imediat un *caar*. Ana și Peter te așteaptă. Nu vreau să tulbur bucuria revederii. Vom vorbi despre *Hades*, după aceea. Te rog însă, să respectați regulile. Nu te deplasezi nicăieri fără un *caar* cu însoțitor. De fapt, de ce-ți spun toate astea? Ai crescut pe *Kaba* și cunoști disciplina noastră. Noroc, băiete!

Atenție, Piro, totul e prea frumos ca să fie adevărat. Zîmbetul lui Bryn miroase de la o poștă a fals, iar Antra te-a avertizat că părinții tăi nu mai trăiesc. Ba, ai simțit chiar tu momentul dispariției lor. Te-au ținut în carantină ca să aibă timp să se

pregătească. Îți vor îndeplini toate moșturile, pînă vor afla ce știi despre *Hades*.

I-am făcut un semn amical chipului de pe ecran, asigurîndu-l că totul e în regulă, ba chiar i-am ars și un hohot de rîs destul de tîmp, lăsîndu-l pe comandant să priceapă că sînt grozav de mulțumit și că prin creier nu-mi zburdă nici un fel de gînduri năzdravane.

Cei doi frumoși coloidali, care au sosit cocoțați pe *caar*, m-au preluat fără comentarii, am străbătut iar un șir de culoare, după care am fost debarcat în fața unei trape pe care era înscris numărul *759*. Cei doi au așteptat să ating senzorul, au privit indiferenți cum trapa culisează și mi-au făcut semn să înaintez; mă vor aștepta desigur, cu simpaticele lor dezintegratoare pregătite.

759 seamănă al dracului de bine cu fosta locuință din careul *4569*. Mobilierul este același, prin hublou se zărește *Kaba*; lipseau doar Zuluf și Ted. Întîi am văzut-o pe mama, care s-a repezit plîngînd spre mine, apoi l-am zărit pe tata, așezînd cu degetele tremurînde, în cutie, acel *flaut piccolo* despre care v-am mai povestit.

— Peter! suspină mama, ghemuindu-se la pieptul meu. Am crezut că te-am pierdut. Peter, Peter...

O simțeam cum tremură în brațele mele, i-am șters lacrimile, dar *ciudat*, inima nu-și mărise ritmul bătăilor, cum ar fi fost, zic eu, normal.

Tata s-a apropiat solemn, așa cum îl știam dintotdeauna, m-a privit atent, mi-a pus o mînă pe umăr, iar cu cealaltă a mîngîiat părul mamei.

— Ana, gata, totul e în regulă, stăpînește-te.

M-a strîns apoi încurajator de braț, a luat-o pe mama și a condus-o atent spre canapea, făcîndu-mi și mie semn să mă așez în fața lor.

— Gata, Ana, repetă el blînd, sîntem iarăși împreună. În curînd ne vom întoarce acasă...

— De ce m-ați lăsat să cred că sînteți morți? am întrebat brusc. Așa mi-au spus, că ați pierit cînd au năvălit *ortixienii*. De ce?!

Mama plîngea în continuare, tata mi-a ocolit privirea, a stat o vreme pe gînduri, mîngîind în neștire părul mamei, apoi a șoptit:

— Eu sînt de vină. Am acceptat propunerea lui Bryn. M-a asigurat că în felul acesta tu te vei dezvolta normal și vei deveni nu adevărat bărbat, iar noi vom putea să continuăm nestînjeniți cercetările. Am acceptat... Te-am supravegheat însă tot timpul și te-am ajutat, fără ca tu să știi... Cînd am primit mesajul că te reîntorci pe Pămînt, ne-am bucurat...

— A fost un mesaj fals.

— Fals?

— Da, nu am fost trimis spre Pămînt, ci spre *Hades*.

— *Hades?*

— Da, o planetă unde sînt expediați... proscrișii. Sînt primul care a reușit să scape de acolo.

— Imposibil! strigă furios tata, ridicîndu-se în picioare. Bryn o să trebuiască să-mi dea socoteală pentru asta!

— Nu cred, am zis moale, nu cred, deoarce a făcut-o în interesul unor cercetări și, după cum se știe, cînd e vorba de cercetări, nimic nu mai are importanță. Nu cumva tot din acest motiv și tu ai acceptat ideea lui Bryn de a mă lăsa de izbeliște atîția ani pe afurisita de *Kaba?*

S-a așezat din nou, tot fără să mă privească, a oftat și a spus:

— Da, cred că ai dreptate.

— Cît te-am rugat, atunci, să nu părăsim Pămîntul, suspină mama. Ce ne lipsea acolo? Nu mi-a plăcut niciodată acest om, Bryn...

— Ana, totul s-a terminat, ne vom întoarce toți trei.

— Ne dă înapoi Bryn toți acești ani pierduți?

— De ce pierduți? Depozitele de pe *Tornada* sînt pline. Crezi că am făcut puțin lucru pentru cei de acasă?

— Cu ce preț, Peter?

Mama îmbătrînise; avea părul cărunt, pielea catifelată de altă dată devenise un pergament acoperit de zeci de zbîrcituri fine, iar mîndria ei se topise.

— Ce-ar fi să ne pregătești ceva... bun? Ca în tinerețe, Ana.

Ușor gîrbovită, mama s-a ridicat, m-a sărutat pe frunte, mîngîindu-mi fața cu ambele palme, apoi a dispărut într-o încăpere alăturată. Eram furios; mă aflam în fața părinților mei, așteptasem atîția ani clipa aceasta, încercînd să mă conving că ea va sosi, că nu sînt morți, iar acum, poftim, parcă sînt un netrebnic de coloidal care, în afara aspectului exterior, nu are nimic uman în el.

— O să ne ierți, Piro? întrebă în șoaptă tata, întrerupîndu-mi gîndurile. Dacă ai ști cît s-a chinuit maică-ta! Cînd vom ajunge acasă, Bryn o să trebuiască totuși să dea socoteală, te asigur.

— Ești sigur că ne vom întoarce?

— Categoric. Baza a fost deja programată...

M-am ridicat și m-am apropiat de hublou. Luminată de *Formalhaut*, planeta pe care îmi petrecusem atîția ani din viață părea mai tristă ca niciodată. Va rămîne acolo, singură, secătuită de resurse, cu locuitorii ei terorizați de cele cîteva baze ocupate acum, probabil, de coloidali din ultima generație, care vor asigura *liniștea* pînă ce *Tornada* se va depărta suficient pentru a nu mai putea fi supusă unui eventual atac al disperaților indigeni. Apoi ?!

În încăpere au răsunat pe neașteptate, trilurile micului instrument. Tata scoase din cutie *flautul piccolo* și, cu ochii închiși, ca întotdeauna, făcea să vibreze aerul cu acea melodie tînguitoare atît de bine cunoscută.

Mama a intrat cu platoul în mîini, mîncarea pregătită mirosea atît de frumos, parcă retrăiam clipele acelea în care Ted mi se cuibărea la picioare, iar Zuluf se chinuia să-mi inoculeze toate informațiile despre Pămînt; totuși, semnalul de alarmă continua să zbîrnîie insistent în sufletul meu.

Melodia aceasta... Am auzit-o de atîtea ori... E impregnată în toate celulele ființei mele... E melodia pe care o cunosc, da, dar sunetele... sunetele... De ce le resping, ca pe ceva străin ?

Mi-am lipit fruntea de hublou, încercînd să nu-l ascult pe celălalt Piro, care îmi strecura în urechi veninul neîncrederii; nu am reușit.

— Peter, cred că ți-e foame. Uite ce am pregătit.

Glasul era al mamei, dar vibra la fel de ciudat ca și sunetele scoase din micul instrument.

— Imediat, am zis, părăsind hubloul. Fac întîi o baie de raze. Mă simt cam... prăfuit.

— Se răcește, protestă mama.

— Imediat.

Fără să-i mai privesc, m-am strecurat în cabina din perete, unde, la fel ca în locuința din careul *4569*, trebuia să se afle instalația. Da, era acolo, am închis trapa și tot în aceeași secundă, m-am reîntors lîngă părinții mei, folosind un *spațiu paralel*.

Tata luase instrumentul de la gură, iar mama îl privea cu niște ochi care *nu erau ai ei;* o privire roșie, fosforescentă, pe care o mai văzusem cîndva,

în copilărie. Nici vocea nu mai era a ei. Cu un sîsîit sinistru, cavernos, îi reproșa celui de pe canapea:

— Meriți să fii dezintegrat, pe loc ! De ce ai suflat în instrument ?!

— Trebuia să-l conving...

Nu am mai așteptat. Am ieșit în culoar, străbătînd pereții din metal, am trecut pe lîngă *caarul* și cei doi coloidali care mă așteptau nemișcați, încercînd să-mi închipui unde ar putea fi punctul de comandă al bazei.

Am străbătut *Tornada* de la un capăt la altul, oricînd puteau să declanșeze alarma și, în sfîrșit, am dat peste Bryn, Xeno și Nado care, ferecați în cabina centrală, urmăreau pe *vilgafoane* ce se întîmplă în încăperea unde avusese loc întîlnirea cu *părinții mei*. Toți trei aveau în locul pupilelor acea fosforescență pe care, da, mi-am amintit, o văzuse la acele făpturi de pe *Ortix* care încărcau în navele lor trupurile indigenilor de pe *Kaba*.

— Nu trebuia să-l scăpăm nici o secundă de sub supraveghere, glăsui Xeno, pe același ton șuierător ca și ființa care ținea locul mamei mele. Am verificat careul *4569*. Recent, acolo nu a explodat nici o navă !

Bryn a șuierat un ordin, recepționat de *părinții mei* care s-au repezit în camera unde presupuneau că fac baia de raze. Au ieșit în aceeași secundă, iar Xeno a urlat :

— Trebuia să mă ascultați !

Pe ecranele *vilgafoanelor* din cabina de comandă am văzut snopul de raze țișnind din pereți, am văzut hainele *părinților mei* plesnind și, de sub ele, ieșind trupurile monstruoase a doi *ortixieni ;* imediat s-au transformat în cenușă fumegîndă.

— Pornim ! hotărî Bryn, întorcîndu-se spre Nado. Ordonă blocarea tuturor căilor de acces. Să fie dezintegrat fără somație.

Am așteptat ca Nado să transmită ordinul către armata sa de coloidali, am verificat dacă sistemul de blocare a trapei de acces spre cabina de comandă funcționează, am trecut din *spațiul paralel* în cel în care se aflau cei trei și am deschis focul, fără să le dau nici măcar șansa să-și dea prea bine seama cine îi atacă.

Întîi au plesnit costumele de pe ei, trupuri de *ortixieni* s-au prelins gelatinoase pe dușumea și nu am ridicat degetul de pe declanșatorul dezintegratorului pînă ce, în locul lor, nu au rămas decît trei grămăjoare de cenușă albicioasă.

Oare de cînd monștrii puseseră stăpînire pe *Tornada ?* Probabil eram copil încă. Nimeni din colonie nu a reușit să-i oprească ? Nimeni nu a înțeles ce se întîmplă ? Uite ce grozav sînt ! Nici eu nu am înțeles pînă în ultima clipă. Dacă nu era *flautul piccolo...*

Acționam ca un automat, degetele alunecau pe senzorii pupitrului de comandă, urmăream pe ecran modificarea programului de zbor, supraveghind în același timp trapa prin care ar fi putut pătrunde cei de afară.

Tornada pornise deja spre Pămînt și, trebuie să mă credeți, nu a fost deloc simplu să anulez comanda și să programez totul pe direcția planetei *Ortix*. Vor energie ? O vor avea din plin !

Am programat și viteza, în așa fel, încît la punctul terminus, protejată de sfera impenetrabilă, uriașa bază să se izbească de planeta monștrilor, fără ca aceștia să aibă timpul necesar să acționeze în vreun fel. Am distrus apoi cu dezintegratorul toate canalele care ar fi putut permite schimbarea pro-

gramului comandat de mine, am montat în mijlocul cabinei un dezintegrator care să se declanșeze, la cea mai mică modificare a poziției trapei de acces, iar eu m-am întors spre ecranele de control, părîndu-mi-se că *Tornada* înaintează prea încet.

Am trecut de centura de securitate a *ortixienilor,* lansînd în permanență semnalul de recunoaștere ; se zăreau deja contururile uriașei planete, cînd dezintegratorul din spatele meu a pornit să funcționeze.

Trapa stătea pe cale să se prăbușească, topită de armele celor de afară.

Am smuls pistolul de la centură, trăgînd nebunește spre năvălitorii — ortixieni și coloidali — care încercau să pună stăpînire pe cabină. Cîteva secunde, Piro, băiatule, doar cîteva secunde !

Cînd am fost sigur că impactul dintre *Tornada* și *Ortix* se va produce, am aruncat arma, care oricum nu-mi mai era de nici un folos, deoarece golisem toată rezerva de energie, am închis ochii și m-am gîndit la singurul loc de pe Pămînt pe care îl cunoșteam. Am executat uriașul salt în timp și spațiu, greșind probabil din cauza stării în care mă aflam, cu aproape trei mii de ani.

În urma mea, o explozie gigantică a pulverizat planeta *Ortix ;* un eveniment pe care, evident nimeni nu o să-l bage în seamă. Poate doar Antra...

17

Bătrîna dormea, sau poate numai se prefăcea că doarme ; în orice caz, nu a dat nici un semn că ar fi auzit cînd fiul ei a intrat în casă.

Emilian Radu a deschis ușa frigiderului și a luat în fugă cîteva linguri de cremă de zahăr ars, apoi s-a retras în atelier, închizînd cu mare grijă ușa în urma lui. A pornit televizorul și a cuplat minuscula cameră video, reducînd sonorul la minim.

Aparatul funcționase perfect ; toată convorbirea cu maiorul fusese înregistrată, despărțirea din ușa hotelului, subsolurile arhivelor, paginile din „Expresul de seară"...

Inginerul a derulat banda, a pornit-o din nou și a făcut cîteva stop-cadre pe imaginile în care apărea mereu ponositul vînzător de loz în plic. Și-a scos ochelarii, i-a șters îndelung cu bucățica de piele de căprioară, i-a așezat la loc pe nas, a oprit banda video la momentul cînd pe ecran a apărut ultima imagine filmată, a decuplat camera și a stins televizorul, apoi cu pachetul de „Kent" în mînă s-a întins pe canapea, așa îmbrăcat, propunîndu-și ca dimineață, înainte de a se scula bătrîna, să se îmbrace în pijamaua frumos călcată care îl aștepta pe spătarul unui scaun.

În liniștea nopții, tic-tacurile uriașei pendule care ocupa un colț al magazinului de bijuterii al domnului Vincent Vasiliu, răsunau întocmai unor lovituri de baros. Mai erau aproape zece minute pînă la orele douăsprezece ale zilei de 17 septembrie 1940.

Printre jaluzelele obloanelor rulante care acopereau vitrina și ușa, pătrundea lumina zebrelită a becului puternic montat în fața magazinului.

Candea, secretarul și omul de încredere al proprietarului, un tînăr de douăzeci și cinci de ani, mic de statură, blond, slab, cu ochii de un albastru spălăcit, cu labele picioarelor desculțe și palmele mult prea dezvoltate în raport cu restul trupului, s-a strecurat în magazin, după ce a coborît cu mare

grijă treptele scării interioare care duceau la camera pe care o ocupa la primul etaj al clădirii. A sprijinit de casa de fier pușca de vînătoare pe care o adusese cu el și a introdus în broasca seifului cele două chei pregătite cu multă vreme în urmă, după originalele patronului.

Ușa masivă s-a deschis fără nici un zgomot și cutiile cu bijuterii, împreună cu teancurile de bani, au fost transferate într-o valiză din piele de vițel.

„Nu-mi plac ochii lui de *pește mort*", i-a spus Cecilia soțului său din prima zi, cînd, devenită doamna Vasiliu, s-a mutat în apartamentul de deasupra magazinului.

„E un băiat de treabă — a răspuns Vincent — *moștenit* de la tatăl meu. A avut o copilărie nenorocită, draga mea și, de la cincisprezece ani, de cînd a fost luat de la orfelinat, a devenit un fel de membru al familiei. Aș putea spune că acum, el cunoaște mai bine ca mine treburile acestei bijuterii. Am deplină încredere în el".

„Un individ ai cărui părinți s-au omorît cu topoarele și care de la trei ani nu cunoaște decît *legea junglei* — asta a învățat la orfelinatul acela, supraviețuirea prin orice mijloace ! — poate fi un om de încredere ? Tu faci cum vrei, dar cîndva o să-mi dai dreptate".

Candea a închis ușa casei de fier, a răsucit cheile în broască, a luat valiza și pușca ; în prag s-a ciocnit de Gheorghe care, într-o cămeșoaie lungă din pînză albită, îl privea cu ochii măriți de spaimă.

— Ce faceți aici, domnule Candea ? îngăimă el, dîndu-se un pas înapoi. Avea cam aceeași statură cu celălalt, tot blond, dar cu un trup mai bine proporționat și era numai cu doi ani mai tînăr. V-am văzut umblînd la casa de bani... Numai stăpînul are cheile !

— Sst, nu fi prost ! îl apostrofă în șoaptă secretarul. Tocmai vroiam să vin la tine. Să mergem în cameră.

— De ce, domnule Candea ?

— O să-ți explic acolo. Hai, mișcă !

În camera de la demisol, Gheorghe a intrat cu spatele, privind cele două țevi ale armei de vînătoare îndreptate spre el.

Candea a închis ușa cu piciorul, a lăsat valiza pe dușumea, apoi a strecurat printre dinți :

— Te fac om, nenorocitule, asta fac ! M-am săturat să fiu slugă ! Înțelegi ? În curînd o să vină și vremea noastră, iar banii și bijuteriile din valiza asta...

— Sînteți un... hoț !

— Dar stăpînul tău ce este ? A cîștigat toate astea prin munca lui ? E un exploatator împuțit. O să zdrobim capetele acestor burghezoi !

— V-a crescut, v-a dat la școală...

— Mai tacă-ți fleanca. Dacă nu faci ce-ți spun, te împușc. Clar ? Dimineață, cînd măturai prin prăvălie, ți-am pus pe raftul de sus al șifonierului un rînd complet de haine. Îmbracă-le.

— Nu vreau.

— Te privește, făcu amenințător Candea, ridicînd cocoșul armei.

Gheorghe a deschis tremurînd șifonierul și a coborît un pachet de haine.

— Sînt hainele dumneavoastră...

— Exact. Chiloți, șosete, pantofi și toate celelalte. Nu pot să te iau cu mine îmbrăcat în țoalele de băiat de prăvălie. Mișcă-te !

— Nu vreau să merg nicăieri !

— Cînd o să ai tu arma în mînă, o să faci cum o să vrei. Deocamdată, fă ce-ți spun ! Cu cît mai repede, cu atît mai bine. S-ar putea să mă răzgîndesc !

Băiatul a dezbrăcat cămașa de noapte și cu gesturi stîngace, precipitate, a îmbrăcat hainele celuilalt.

— Îți vin perfect, comentă secretarul. Leagă șireturile și îndreaptă nodul la cravată. Deja arăți ca un domn... Perfect. Acum, pune toate țoalele tale în valiza asta... Nu ai uitat nimic ?

Gheorghe Surdu s-a așezat pe marginea patului, în ochi i-au apărut cîteva lacrimi, dar nu a avut timp să spună ceva, deoarece cele două încărcături ale armei de vînătoare l-au izbit direct în față, zdrobindu-i-o.

Candea nu a așteptat nici o fracțiune de secundă, a încărcat din nou arma, a virît în buzunarul mortului actele sale de identitate, a scos dintr-un sertar pe cele ale victimei, le-a verificat, le-a băgat în buzunar, apoi a stropit patul cu benzina dintr-o sticlă pe care o avea în valiză.

A aprins chibritul, l-a aruncat pe pat și a ieșit grăbit, avînd într-o mînă pușca, iar în cealaltă valiza din piele de vițel.

— Ce-ai făcut, criminalule ? !

Strigătul pornise din capul scărilor, unde soția lui Vincent, îngrozită, se sprijinea de balustrada din lemn.

— La ora asta, cucoanele dorm.

— Asasinule !

— Ați procedat complet greșit, părăsindu-vă patul.

Glonțul a pornit înainte ca femeia să apuce să strige după ajutor ; trupul s-a rostogolit pe scări, pînă la picioarele lui Candea, care s-a aplecat, pentru a se convinge că nu ratase lovitura. Cînd s-a ridicat, a trebuit să mai apese încă o dată pe trăgaci ; în capul scărilor apăruse Aura, fetița soților Vasiliu.

A ieșit în stradă prin ușa din spate a magazinului. Un *Mercedes* cu farurile stinse îl aștepta. Omul de la volan i-a deschis portiera din spate, spunîndu-i :

— Ce dracu' a durat atît ? Fixasem o oră !

— Pornește motorul ! S-au ivit niște complicații... Ce mai aștepți ?

Flăcările urcaseră deja de la demisol la parter, iar fumul ieșea în stradă în valuri groase.

Au aprins farurile și pozițiile abia după ce au ieșit din oraș. Au mers toată noaptea, ocolind cu grijă drumurile principale.

După aproape cinci sute de kilometri, au părăsit șoseaua și au intrat pe un drum forestier.

— Unde sîntem ? întrebă somnoros Candea, trezindu-se din cauza hurducăielilor mașinii pe drumul desfundat.

— Ajungem imediat la cabană, îi răspunse tînărul spilcuit de la volan, privindu-l prin oglinda retrovizoare.

În fața cabanei din bîrne, mai mult un bordei acoperit de pămînt și bălării, așteptau doi bărbați elegant îmbrăcați care, auzind zgomotul motorului, s-au ridicat de pe buturugile așezate în jurul jarului care mocnea într-o mică groapă săpată în pămînt.

— E totul în regulă ? întrebă unul dintre ei pe șoferul care a ieșit vioi din mașină, strigîndu-le un „bună dimineața" răsunător.

— Evident, doar sîntem profesioniști ! răspunse tînărul. Am cam amorțit la volan și aș bea o cafea. Asta a dormit tot drumul...

Candea a coborît valiza din mașină, a așezat-o direct pe pămîntul jilav acoperit de un strat gros de frunze moarte și a deschis-a, privindu-i triumfător pe cei doi.

Nu a mai apucat să zică ceva, pentru că șoferul, rămas în spatele său, a scos tacticos un pistol de sub haină și a tras un singur glonț.

Au aruncat trupul în bordei, au stropit cu benzină bîrnele putrede, au aruncat un chibrit aprins, apoi toți trei s-au urcat în *Mercedes* și în aceeași zi au trecut frontiera.

Dacă ar mai fi întîrziat cîteva minute, l-ar fi văzut pe Candea tîrîndu-se afară din bordeiul în flăcări, pentru ca la numai cîțiva metri să leșine, cu nasul înfipt printre frunzele moarte.

Inginerul Emilian Radu a băgat în buzunarul hanoracului pachetul de „Kent", a privit la ceas și și-a adus aminte că ar trebui ca mama sa să-l găsească îmbrăcat în pijama...

19

În jurul căsuței din spatele parcului „Moțoc" încă mai era multă lume, deși pompierii își terminaseră treaba, iar cei de la poliție ridicaseră trupul neînsuflețit al bătrînei.

— Au fost grenade din timpul războiului, explica un bătrînel sprijinit într-un baston. Am fost pe front și le știu. O fi avut în casă doamna Radu așa ceva ?

— Nu ați auzit ce spuneau polițiștii ? interveni un tînăr îmbrăcat într-un trening plin de inscripții. Grenadele au fost aruncate pe geam, din curte.

— Sărmana doamna Radu, spuse o vecină, plîngînd. Ce moarte îngrozitoare ! Măcar de ar scăpa băiatul. Eram aproape cînd l-au ridicat cu targa. Nu părea să fie rănit... Adică, vreau să spun, nu

curgea sînge și nici nu era ars... Of, Dumnezeule ! Ce or fi avut criminalii cu oamenii ăștia atît de liniștiți ?

— E o chestiune politică, șopti bătrînul. Altfel, de ce grenade ? Ce, sîntem în Africa, unde aia se omoară, toată ziua și toată noaptea, de la te miri ce ?

20

Apa albastră clipocind la mal ; umbra copacului de deasupra ; iarba verde și grasă gemînd sub greutatea trupului meu.

Am rămas nemișcat o vreme, întins cu fața în sus, orbit de lumină, îmbătat de aerul tare, invadat de toate acele sunete pe care le știam doar din arhiva cărată de tatăl meu pe *Kaba*.

Cine știe cît aș fi stat așa, dacă asupra mea nu s-ar fi aplecat fața rotundă, încadrată de un păr galben și mătăsos, a unei fetițe.

— Dormi ? întrebă ea, privindu-mă cu ochi mari și albaștri. Te doare ceva ? Ce fel de haine sînt astea ?

M-am ridicat ușurel — să nu o sperii — și am privit în jur. Cîțiva bărbați pescuiau, iar ceva mai încolo, la umbra altui copac, trei femei se agitau în jurul unor vase și a unui mic foc.

— Nu mă doare nimic, i-am răspuns fetiței.

— Nu înțeleg ce spui. Ești străin ? De ce ești așa de murdar ?

Da, ajunsesem pe Pămînt mai devreme decît ar fi trebuit, probabil cu vreo trei mii de ani înainte de a mă naște. Totdeauna am fost besmetic ! Ce fac

acum ? Îmi trebuie cel puțin șase ani tereşti pentru a acumula energia necesară unei călătorii lungi în timp ! Se putea să nu faci tu o gafă, Piro băiatule ?! Pe *Kaba* păreai nu sfrijit, dar aici, printre acești oameni, semeni cu un uriaș, afumat de exploziile de pe *Tornada,* echipat în costumul ăsta care încă nu s-a inventat și vorbind o limbă ce va deveni recunoscută abia peste trei mii de ani. Ei, descurcă-te !

Am dus degetul la buze și m-am pitulat în iarba înaltă.

— Am înțeles, șopti complice fetița. Te ascunzi. De asta, te-ai mascat. Să știi că nu o să te pîrăsc.

A dus la rîndul ei degetul grăsuț la buze, a clipit încurajator și s-a îndepărtat, păşind pe vîrfuri.

M-am tîrît cît mai departe de locul acela, plănuind o serie întreagă de variante pentru a ieși din încurcătură; fantezii, desigur, pentru că nici una dintre variante nu-mi putea crea un statut printre semenii mei din această vreme în care am *aterizat.*

Ar fi o soluție, desigur, să trăiesc într-un *spațiu paralel* cu al lor, ceea ce ar însemna ca vreme de șase ani să fiu tot singur. Nu, Piro, trebuie să găsești altceva !

M-au trezit la realitate sunetele stridente ale unor sirene și glasurile agitate ale unor oameni care se aflau nu departe de mine. Am ridicat încet capul dintre ierburi. Mă aflam după un parapet ce despărțea iarba de o panglică îngustă de asfalt. „O șosea", mi-am amintit și am păşit în *spațiul paralel* pentru a mă putea apropia nestegherit de grupul de oameni ce se foiau în jurul a două vehicole rudimentare, care probabil se ciocniseră frontal. Tablă îndoită, sticlă spartă, sînge ., patru trupuri prăbușite în interiorul vehicolului mai mic. Lîngă celălalt vehicol, un tip speriat explica :

— Au intrat direct sub bara mea, domn' căpitan ! Nu am avut timp să trag de volan.

— Minți ! Ai adormit. Privește urmele cauciucurilor. Ei mergeau regulamentar. Tu ai intrat direct în ei !

— Dumnezeule ! exclamă omul, trăgîndu-se de păr.

Un individ în halat alb, ajutat de încă vreo doi, îi cerceta pe cei din mașina mică.

— Bătrîna o să scape, comunică el. Are picioarele fracturate și probabil, o ușoară contuzie... O să scape. Ceilalți, însă...

Ceilalți, adică o femeie tînără căreia volanul îi străpunsese pieptul, un bărbat în vîrstă, lovit puternic în cap și un alt bărbat, tînăr, proiectat pe jumătate prin parbrizul spart.

Găsisem soluția, oameni buni !

Vă închipuiți că nu a fost o mare problemă să mă strecor în trupul bărbatului tînăr pe care, nu peste multă vreme, aveam să aflu că îl cheamă Radu Emilian.

— Domnule doctor, priviți, ăsta mișcă ! am auzit vocea cuiva.

— Imposibil ! E mort !

— Mișcă, domnule doctor !

— Bine, urcați-l și pe el în salvare, alături de bătrînă. Să vedem ce se poate face.

Am simțit cum sînt tras și culcat pe o targă, apoi peste gură și nas mi-au aplicat o ventuză prin care au început să-mi pompeze, în plămîni, oxigen. Sărmanii mei plămîni care fuseseră obșnuiți cu puțin oxigen ! Rabdă, Piro, rabdă, altfel doctorul ăsta suspicios care bolborosește tot timpul lîngă tine, o să te facă bucățele pentru a înțelege cum, dintr-o dată, a putut să învie un mort...

21

— Soră, este inadmisibil ! strigă doctorul. Cum adică, „a dispărut" ? În starea în care era, cel mult putea să *dispară* la morgă, dar acolo nu este !

— Nu sînt vinovată, domnule doctor, se justifică femeia, frecîndu-și palmele și privind stupefiată la patul gol al rezervei. Am ieșit numai pentru două minute... De fapt, eu îl consideram deja mort... Au insistat ăia de la poliție, că după părerea mea nu mai avea nici un rost să montăm aparatele !

— Nu ți-a cerut nimeni părerea. Ești aici pentru a îndeplini sarcinile ce ți se trasează, pentru a îngriji bolnavii și nu pentru...Cum a fost posibil ?! O să trebuiască să-i explici dumneata maiorului acela, cum ți-a dispărut pacientul ! Pe mine, problema mă depășește. Suni acum, imediat, la poliție și îl cauți; îl cheamă Breavu, sau așa ceva.

— Omul acesta nu putea părăsi singur patul ! strigă la rîndul ei, disperată, sora. Era mort ! Și nici altcineva nu a putut să iasă cu el în spate din rezervă. Am lipsit doar două minute și ar fi trebuit să ne întîlnim pe hol...

— Să explici poliției, nu mie ! mai zise doctorul și ieși trîntind ușa.

22

În talcioc, o mare de oameni, zăpușeală și praf, strigăte, îmbulzeală, certuri, tocmeli, un miros pătrunzător de bere acrită și mici din carne de oaie.

Emilian Radu s-a strecurat cu greu pînă lîngă taraba lui Păulescu, și-a aprins o țigară și a așteptat răbdător ca talciocarul să încheie tranzacția cu clientul care tocmai îi număra în palmă un teanc de sute.

— Iarăși pe la noi ? îl luă în primire Gură de lup, îndesînd banii în buzunarul încăpător al pantalonilor. Și-a mai pierdut vreo rudă actele ? Hai, vorbește, ce mă privești așa ?

— Sînt cam obosit, se justifică inginerul, așteptînd să se îndepărteze clientul.

— Se vede pe față; ai o moacă de strigoi. Știi, atunci, mi l-ai urcat în cap pe Prichici. Am fost nevoit să-i ard cîteva scatoalce, ca să-l fac băiat cuminte.

— Pe cuvîntul meu, nu i-am spus nimic.

— Știu, numai că a bănuit, pezevenchiul. De fapt, te-ai ținut de promisiuse și asta, pentru mine, valorează mai mult ca o diplomă. Acum, ce mai vrei ?

— Îl caut pe domnul care vinde cărți.

— Hîrțogarul ? rise Preotescu, scoțînd de sub tejghea cartea luată de la inginer. O fi murit de inimă rea, că nu l-am mai văzut de cîteva zile bune. I-am tot arătat hîrțoaga asta și l-am amenințat că o să-i fac concurență. O fi luat-o în serios ? Mai bine, că nu-mi plăcea ca vecin !

— Poate știți unde locuiește...

— Pînă la urmă deschid un birou de informații. Cine naiba crezi că sînt ? Ghidul orașului ăsta împuțit ?

— Am întrebat doar.

— Așa începi întotdeauna; întrebi ca un bebelus nevinovat, insiști, iar omul intră la belea. Vrei să-ți spun una ? De hîrțogar mi-e frică, n-aș putea să-ți zic de ce, că abia își tîrîie fundul pantalonilor, dar are în el pe dracu' ! Poate că știu pe unde stă, dar

chestia nu-mi miroase a bine, așa că îmi pun lacăt la gură.

— Are un prieten, un vînzător de loz în plic.

— Hai că ești bine ! zise Păulescu, privind atent în jur. Hîrțogarul își mai rotunjește veniturile, vînzînd loz în plic. Are niște haine speciale pentru treaba asta și își lipește o musteață. L-am prins odată și mi-a spus că o face de rușine, să nu-l recunoască vechii prieteni cînd umblă prin tîrg cu sîrma aceea în mînă. E un individ scîrbos, ascultă ce-ți spun eu, inginerașule, așa că mai bine poartă-ți pașii pe alte dealuri. Cu toată mutra asta a ta, îmi ești simpatic.

— Trebuie neapărat să-l găsesc, Mi-a promis o carte rară, eu am promis la rîndul meu unui coleg și trebuie să mă țin de cuvînt.

— Ești ca rîia, asta ești. Informația te costă două miare, să știi. Dacă află, banii ăștia nu-mi ajung nici de sicriu.

— Exagerați, domnule Păulescu, îl contrazise nu prea convins Emilian Radu, punînd în palma uriașă a talciocarului douăzeci de bancnote.

— Strada Cramelor, numărul 54 bis. E o fundătură nenorocită. Ai grijă cum umbli pe acolo ! Mai bine îți înghiți limba, decît să-i spui că eu îi știam bîrlogul. De cîteva ori l-am auzit spunîndu-le clienților că îl cheamă Pricină Laurențiu, dar să-mi sară ochii, dacă l-am crezut. E alunecos ca un șarpe! Hai, valea și poate dă cel de sus să nu ne mai întîlnim. Ai băgat la tărtăcuță tot ce ți-am zis ?

Emilian Radu a aprobat tăcut, a încercat un zîmbet, apoi s-a depărtat, urmărit de privirile iscoditoare ale lui Gură de lup.

23

Maiorul Breavu a sorbit restul de ceai rece, înghițînd porția de pastlie, apoi s-a așezat în spatele biroului, și-a pus ochelarii și a început să răsfoiască, filă cu filă, dosarul din fața sa.

În cazul Vincent Vasiliu totul părea a fi anapoda ; nici un fapt nu se lega de celălalt, nimic logic în desfășurarea evenimentelor, băieții de la *tehnic* au dat neputincioși din umeri, cei de la *evidență* de asemeni, agresorul dispărut fără urmă, nici o rudă sau vreun prieten care să dea relații despre victimă și, pe deasupra, acest ingineraș care încurcă și mai rău ițele.

Breavu a coborît personal în subsolurile arhivelor statului, a citit cu atenție relatarea triplei crime din magazinul lui Vasiliu, și-a notat unele amănunte, a cerut să se execute niște fotocopii și nici măcar nu s-a mirat cînd arhivarul care îl însoțea a spus că are impresia că cineva a umblat *recent* la colecția ziarului „Expresul de seară".

Becul roșu și sunetul telefonului l-a informat că este căutat pe linia trei. A ridicat receptorul, a apăsat butonul și ofițerul de la centrală l-a informat că un oarecare inginer Radu e la celălalt capăt al firului.

— Fă-mi legătura, a zis maiorul, scoțînd din tabacheră un „snagov".

— Bună ziua, se auzi glasul inginerului, vă rog să mă scuzați că vă deranjez.

Breavu a întins mîna spre brichetă, a renunțat, a pus țigara neaprinsă între buze, apoi a mormăit în receptor :

— Mă deranjați...

— A trebuit să plec din spital, fără să vă anunț.

— A trebuit, repetă morocănos Breavu, a trebuit, evident. V-ați revenit *surprinzător* de repede, domnule inginer. Poate că sînt... nepoliticos, dar cei din spital se pregăteau să vă transporte la morgă.

— Îmi pare rău că i-am dezamăgit, dar trebuia să rezolv niște probleme.

— Legate de ultrasunete, sau de cazul Vasiliu? Ce-ar fi să încetați *jocul* ăsta stupid, domnule inginer? Vă aștept la sediu.

— Nu vin.

— Poftim?!

— Știu cine este asasinul lui Vncent Vasiliu, știu unde locuiește, este același om care în 1940 i-a împușcat soția și fetița, am dovezile...

— Încetați? V-am spus că de așa ceva ne ocupăm noi!

— Niciodată dumneavoastră nu o să reușiți să-l prindeți și, mai ales, nu veți reuși să-l pedepsiți. Au trecut cincizeci de ani de atunci. Și-a schimbat identitatea, iar *accidentul* în urma căruia a fost omorît Vasiliu a fost atît de bine executat, încît...

— De fapt, cine sînteți dumneavoastră, domnule... inginer? întrebă obosit Breavu, hotărîndu-se, în sfîrșit, să aprindă țigara.

— Dacă îmi promiteți că o să procedați așa cum o să vă spun eu...

— Domnule Radu! spuse aspru Breavu, înecîndu-se cu fumul. După ce reuși să-și stăpînească tusea, continuă: Închipuiți-vă că am cercetat și noi dosarul crimei de acum cincizeci de ani; închipuiți-vă că *am dedus* cine este adevăratul criminal; aflați că am identificat în fotografia din ziar, printre cei surprinși de obiectiv în spatele

proprietarului magazinului „Ancora" pe Mihai Candea, fostul vînzător de la magazinul de bijuterii. Avem specialiști și aparatură, domnule inginer!

— Vă cred, dar acest om și-a schimbat identitatea și, chiar dacă o să-l găsiți, va scăpa de pedeapsă.

— Vreți să înlocuiți justiția?!

— Nu. Vreau să vă ajut să-l pedepsiți. Vreau să vă ajut să-l prindeți asupra... faptului! Există o singură soluție.

— Credeți că e cea mai bună?

— E *singura*. Dacă îmi promiteți.

— Aș putea să promit și să nu respect promisiunea.

— Dumneavoastră *nu puteți* face așa ceva. De asta v-am și telefonat.

— Sînteți sigur?

— Foarte sigur. V-am cercetat... trecutul.

— Poate într-o zi o să-mi spuneți *cum*?

— Poate...

— Vă ascult.

— Fostul Candea poartă acum numele de Pricină Laurențiu și locuiește pe strada Cramelor, la numărul 54 bis. Peste o oră voi fi în casă la el. Nu trebuie să simtă că sînteți prin preajmă. Voi avea în mîna mea un pachet de țigări în care este montată o microcameră video... Să intrați în casă exact în momentul cînd veți auzi împușcătura. Asta e tot.

— Domnule inginer...

— Inginerul Radu Emilian a murit în urmă cu cinci ani, domnule maior.

Legătura s-a întrerupt brusc, dar Breavu a mai rămas o vreme cu receptorul la ureche, fără să audă semnalul din cască.

24

Casa de la numărul 54 bis de pe strada Cramelor, avea fațada din cărămidă roșie, netencuită, direct la stradă, ușa din stejar masiv fiind despărțită de trotuar de o simplă dală din beton. Fără etaj, cu acoperișul țuguiat pe care tabla ruginită fusese cîrpită cu plasturi din carton gudronat, cu ferestrele acoperite de obloane din lemn, era ultima casă a străzii ; în continuare, un maidan plin de gunoaie, iar în spate, o rîpă pe fundul căreia se strecura un firicel de apă leneș și murdar. În dreapta, după niște panouri metalice, se profila scheletul unui bloc în constucție, iar în față, într-o clădire la fel de veche și ponosită, împrejmuită de un gard din fier forjat din care lipseau bucăți întregi, era adăpostit un azil pentru bătrîni, după cum anunța firma agățată la intrare.

Emilian Radu a făcut înconjurul clădirii din cărămidă roșie, s-a oprit în dreptul ușii din stejar, a vrut să bată, a renunțat și a *intrat* fără să se mai anunțe.

Dincolo de ușă, un hol întunecos, mirosind puternic a mucegai, cu pereții scorojiți și cu parchetul putred acoperit de o bucată de covor zdrențuită și plină de noroi uscat.

Inginerul a deblocat broasca ușii de la intrare, a verificat dacă cei care urmează să sosească vor putea pătrunde în casă, apoi a înaintat spre ușa de după care se auzea sunetul dat la maxim al unui aparat de radio ; vocea unui crainic tocmai anunța că urmează transmiterea în direct a unui concert...

Anticarul, înfofolit într-un halat negru din monton, stătea întins pe o canapea și părea că

doarme ; pe o măsuță cu trei picioare, la îndemînă, era aparatul de radio, o sticlă de vin și un pahar, o scrumieră plină cu mucuri, o carte și o pereche de ochelari. Pereții nu se vedeau din cauza rafturilor tixite cu cărți. Într-un colț, un șifonier cu ușă curbate și oglinda ciobită pe margini. Două fotolii acoperite cu pături, un covor ros de molii, o veioză atîrnată pe perete, deasupra canapelei ; îi lipsea abajurul, iar becul uitat aprins nu părea să aibă mai mult de 25 W.

Emilian Radu a intrat — bătrînul nu a dat vreun semn că i-ar fi simțit prezența — s-a așezat într-unul din fotolii, a împins ochelarii spre rădăcina nasului și a scos pachetul de „Kent" din buzunarul hanoracului.

Cînd anticarul a deschis ochii, inginerul tocmai își aprindea o țigară. Calm, fostul vînzător din magazinul lui Vasiliu, a redus sonorul aparatului de radio, s-a ridicat greoi și a întrebat :

— Cum ați intrat ?

— Ușa era deschisă. Am bătut, dar nu m-ați auzit, probabil din cauza concertului.

— Nu las niciodată ușa deschisă.

— De astă dată, ați lăsat-o deschisă.

— Mă rog, poate... Ne cunoaștem, nu-i așa ? V-am vîndut o carte. L-ați mai găsit pe Gură de lup?

— Nu de asta am venit, domnule Candea.

— Candea ați spus ? se miră bătrînul, scoțînd din buzunar un pachet de țigări. Cred că ați greșit adresa. Mă numesc Pricină, domnule...

— Radu, Emilian Radu.

— Ați greșit adresa, domnule Radu. În casa asta nu locuiește nici un Candea. Eu sînt singurul locatar. Poate ați venit după vreo carte rară ?

Bătrînul a deschis un sertar al măsuței cu trei picioare, a scos un chibrit, și-a aprins țigara și a

aruncat la loc, în sertar, chibritul și pachetul de țigări.

— Nu am greșit adresa și nu am venit să cumpăr o carte rară. Am venit să vă povestesc ce s-a întîmplat în noaptea de 17 septembrie 1940 și în ziua următoare; am venit să vă spun că știu cum l-ați omorît pe Vincent Vasiliu...

— Credeți că mă interesează ?

Anticarul și-a turnat un pic de vin, l-a băut încet, apoi și-a pus ochelarii, fixîndu-l îndelung pe inginer cu ochii săi atît de decolorați, încît păreau ireali.

— Cine au fost acești Candea și Vasiliu, domnule? Nu am auzit niciodată de ei. Au scris cumva niște cărți care s-ar putea vinde bine ?

— Mai aveți grenade ?

— Poftim ?

— Cîte grenade ați aruncat astă noapte ? Mama mea a murit.

— Glumiți ? Ce grenade ?

— Domnule Candea, sînteți un criminal.

Bătrînul a început să rîndă, la început încet, ca un gîlgîit, apoi din ce în ce mai tare, sufocîndu-se. S-a oprit cu greu, și-a mai turnat vin, a deschis sertarul, a mai scos o țigară și un chibrit, a tras cu nesaț un fum, apoi a rostit, convins :

— Sînteți nebun, domnule, pe onoarea mea, sînteți nebun de legat ! De ce nu strig după ajutor ? În primul rînd, pentru că nu ne-ar auzi nimeni, iar în al doilea rînd, pentru că nu am nimic de pierdut; sînt destul de bătrîn, duc o viață nenorocită, iar în casa asta singurul lucru de valoare e acest aparat vechi de radio. Da, da, sînteți nebun !

— Cînd m-ați lovit în cap, lîngă casa lui Vasiliu și mi-ați imprimat amprentele pe acele albume și pe...

— Nu înțelegeți că habar nu am despre ce vorbiți ? Dacă vreți să jefuiți, poftim, luați tot ce doriți ! Dacă ați venit să mă ucideți poftim, vă stau la dispoziție !

— Domnule Candea...

— Sînt Pricină Laurențiu ! Actul de identitate e pe polița aceea din spatele dumneavoastră. Puteți verifica.

— Știu exact cine sînteți. Ascultați...

Cu ton egal, inginerul a început să povestească, începînd cu acea noapte din septembrie 1940 și terminînd cu noaptea ce abia trecuse.

Bătrînul l-a ascultat atent, scoțînd din cînd în cînd cîte o țigară din micul sertar, sau sorbind cîte o picătură de vin din pahar. Cînd Emilian Radu a terminat, anticarul a strivit țigara în scrumieră, și-a șters îndelung ochelarii cu poala halatului, i-a pus la loc, pe nas, apoi a strecurat printre dinți :

— Canaliile... Da, așa a fost, și-au bătut joc de mine... Vasiliu a văzut poza aceea nenorocită din ziar... M-a căutat... Ce dracu' mai vroia după cincizeci de ani ?!... Iar dumneata, inginerule, de ce te-ai băgat ? Ei ?! Știu că ești inginer, știu că lucrezi la Institut. De ce te-ai băgat în treaba asta ?!... A trebuit să mă apăr ! Să mă apăr !

Anticarul începu din nou să rîdă, scoțînd niște sunete ce semănau mai degrabă cu un plîns ascuțit, isteric.

— Știi de ce am trăit ? Nu știi ! Am sperat că îi voi întîlni pe acei care au tras în mine și mi-au luat aurul ! Încă mai sper ! De asta trăiesc și trebuie să trăiesc și să fiu *liber* ! Simt că o să-i găsesc, da, da, simt ! Am pregătit pentru ei grenade, o ladă plină de grenade ! Am pregătit și pistolul ăsta !

Din sertarul de unde tot scotea țigări, bătrînul a făcut să apară un pistol pe care l-a îndreptat, fără să tremure, spre inginer.

— Înțelegi, domnule ? sacadă el, strivind cuvintele. Am o misiune pe care trebuie să o duc la îndeplinire și nimeni nu-mi poate sta în cale ! Nici un Vasiliu, nici un inginer, nici un polițist, nimeni !

— Vreți să mă împușcați ? întrebă calm Emilian Radu, privind gura neagră a armei.

— De ce nu ? Ți-am mai spus, în casa asta poți să tragi și cu tunul, nimeni nu te aude. Să fii fără grijă, o să te înmormînteze creștinește, în pivniță. O să aprind o lumînare...

Bătrînul a apăsat pe trăgaci de trei ori, țintind cu mare grijă pieptul și capul inginerului. A vrut să se ridice, să mai tragă un ultim glonte în trupul prăbușit din care *nu curgea nici un strop de sînge*, dar în cameră au năvălit oameni înarmați, unul i-a smuls arma și i-a răsucit mîinile la spate, în timp ce altul a scos din mîna lui Emilian Radu un pachet de țigări „Kent"...

25

„Irecuperabil" mi-am zis, privind sclipirile demențiale din ochii bătrînului care, așezat pe marginea canapelei, încorda încet degetul pe trăgaciul pistolului.

În clipa cînd primul glonte a ieșit pe țeavă, am părăsit trupul bietului inginer, am mai așteptat o vreme să văd dacă maiorul recuperează camera video, apoi am pornit în neștire, hotărît să nu mă mai amestec în treburile semenilor mei...

În editura „Centaur" vor fi editate numai opere ale unor scriitori români contemporani.

Editura „Centaur", Șos. Națională nr. 51
c. p. 735, of. p. 3, 6600 Iași — ROMÂNIA

Lector : ION CERNET BASCU
Tehnoredactor : IOAN TĂNASĂ

Coli tipo: 5; Bun de tipar: 15. 12. 1990
APĂRUT 1991

Tiparul executat sub comanda nr. 242/1990, la Întreprinderea Poligrafică Iași, Str. 7 Noiembrie nr. 49, ROMÂNIA
PREȚ = 31 + 2 T.L. = 33 LEI

CENTAUR

LEI 31 +
2 TL

33 LEI

I.S.B.N. 973-95064-0-2